DENISE EGERTON

Pe un soare arzător

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Doctorul Warren îşi privi nemulţumit vechiul Ford parcat pe Harley Street şi se întrebă dacă va avea vreodată mijloacele să cumpere o maşină nouă. Ca şi el, Fordul făcea figură sărăcăcioasă în acel cartier al bogătaşilor.

Reuşise ca, prin minune, să se asocieze cu Blocklook şi Purvis fără aport de fonduri şi acum compensa această lipsă realizând sarcinile cele mai ingrate.

- Pregăteşte-te să pleci în Spania pentru controlul anual al lui lady Charleswood, îi spuseseră.

Nici unul, nici altul nu-l întrebase dacă vroia sau nu. Şi totuşi, ştiau că detestă să meargă cu avionul, care îi făceau rău la sinusuri. în plus, erau în ianuarie şi condiţiile atmosferice din acea lună făceau ca traseul şi aeroporturile să fie mai periculoase decât oricând. Nu avea însă de ales.

Se duse deci în Spania, sperând că o zi sau două la soare vor repara efectele dezastruoase ale zborului asupra sinusurilor lui. La sosire, deasupra câmpiei, a muntelui şi a coastei ploua cu găleata. Acea dezlănţuire a naturii nu avea nimic în comun cu temperatele ploi englezeşti. Timpul urât dură cât stătu el acolo.

Grijile nu-i făcură nici ele călătoria mai plăcută. Soarta surorii lui vitrege, Tina, îl îngrijora enorm. De ce, din moment ce erau trei fraţi, el era singurul care se ocupa de ea? în mod normal cei doi fraţi mai mici ar fi trebuit să fie la fel de interesaţi de fericirea acelei micuţe. Nu e întotdeauna o bucurie să fii primul născut...

James era cu doar doi ani mai mic decât el. Acel avocat de patruzeci si sase de ani, tată a două fete ar fi putut totuşi să înţeleagă mai bine decât el nevoile surorii lor vitrege. Dar James nu se interesase niciodată de soarta ei.

Căsătoria lui Bernard fusese binecuvântată - dacă se poate spune astfel - cu trei fii. Iar acesta le dăduse o educaţie demnă de cele mai bogate familii de pe Harley Street. Bernard va fi probabil ruinat la bătrâneţe.

Clive, fratele cel mai mic, nu scria niciodată, ocupat să construiască poduri, undeva în Brazilia.

Christina, avea douăzeci de ani şi Bernard recunoştea că era o fată descurcăreaţă, dar aştepta să o vadă atingând vârsta majoratului.

Tatăl lor, un bătrân nebun, se căsătorise din capriciu cu o femeie mult mai tânără decât el. Singurul ei rol fusese să o nască pe Tina, apoi dispăruse definitiv din viaţa ei. Atunci, tatăl lor murise lăsând în urmă o mulţime de datorii, o casă sub ipotecă şi pe Tina, o micuţă de zece ani, cu chipul palid, încadrat de bucle negre şi ochi albaştri şi încrezători.

Bernard făcuse tot ce putuse pentru a-i plăti studiile, în ciuda obiecţiilor soţiei sale, care suporta greu acel al patrulea copil picat din cer.

- James ar putea face şi el ceva pentru sora lui, protesta încontinuu Phyllis.

Acesta trimitea din când în când câte un cec, având grijă să remarce de fiecare dată că soţia lui era din nou bolnavă.

- Ce ipocrit! Monica e mai puternică decât un cal, bombănea Phyllis.

Tina termină şcoala la optsprezece ani, trecându-şi cu brio examenele, la fel de nerăbdătoare să plece din acea casă pe cât era Phyllis să o vadă plecând. Phyllis nu era o persoană insensibilă. Era doar supărată pe viaţă că o obligase să aibă grijă de acea fetiţă fragilă pe care o cunoştea atât de puţin, fără să se poată obişnui cu ideea.

Christina alesese meseria de infirmieră iar Bernard îi aprobase alegerea fără rezervă. Era o meserie admirabilă, care i-ar fi putut aduce un venit fix şi un acoperiş deasupra capului.

Din păcate, Bernard, chiar înainte de a pleca în Spania, primise acea nenorocită de scrisoare de la infirmiera şefă a spitalului din Saint-Juder, în care era anunţat că Tina va trebui să-şi abandoneze munca din motive de sănătate, cu adăugarea că aceasta nu ar fi fost niciodată admisă la un stagiu de formare dacă pneumonia de care suferise în copilărie ar fi fost semnalată în prealabil. Neputând încredinţa acea sarcină lui Phyllis, Bernard se duse chiar el la Saint-Juder, în Midllesex, unde Tina îşi revenea rapid după

a doua pneumonie.

-Nu e chiar atât de bolnavă, îl liniştise supraveghetoarea. Va putea face munci uşoare, în timp ce dumneavoastră veţi lua alte dispoziţii. Cu relaţiile dumneavoastră, doctore Warren, sunt sigură că îi veţi găsi cu uşurinţă altă ocupaţie.

Plecase de la spital îngrijorat, istovit dinainte de vizita pe care trebuia să o facă ladyei Charleswood, în romanticul său castel din Spania. Examinând-o, Bernard fusese absolut surprins de vigoarea plămânilor şi a inimii ei, neobişnuite pentru o persoană de acea vârstă şi o felicitase.

- Dacă ar fi fost şi sora mea la fel de robustă ca dumneavoastră... spusese el, oftând.

Presat de întrebrile bătrânei, Bernard îi încredinţase toată povestea; ridicola căsătorie a tatălui său, naşterea micuţei la care asistase şi se afla în grija lui.

-Crezi că e exact ce-mi trebuie? Căci de mult mă gândesc să adopt o orfană care să-mi ţină companie acum la bătrâneţe. Eu nu mai am familie. Credeţi că ar interesa-o propunerea mea?

Străduindu-se să-şi ascundă bucuria, Bernard îşi spusese că Moş Crăciun se mai gândea, din când în când, la el.

-Spuneţi-mi mai pe larg la ce ar trebui să se angajeze, iar eu îi voi împărtăşi cu bucurie propunerea dumneavoastră. Vreau să vă spun că nu e deloc handicapată şi că e foarte capabilă să muncească.

-încă nu m-am gândit la detalii... Am putea avea

o perioadă de probă de... să zicem, un an. Ea va fi domnişoara mea de companie şi-mi va putea face tot felul de mici servicii pe plan medical, din moment ce e infirmieră. Eram pe vremuri o cititoare înrăită. Acum, din păcate, vederea mea a slăbit. Sora dumitale ar putea să-mi citească, să-mi aducă puţină lumină şi o gură de aer curat în această fortăreaţă rece şi întunecată în care trăiesc de trezeci şi cinci de ani. Soţul şi fiul meu au pierit amândoi pe mare şi nici eu nu voi mai fi mult timp departe de ei. Această asociere s-ar dovedi plăcută şi pentru ea, căci ar deveni în mod legal fiica mea adoptivă şi moştenitoarea mea... Bineînţeles, generozitatea mea va avea un preţ. Sora dumitale nu se va putea căsători cât timp voi fi în viaţă. Această condiţie trebuie să fie clară, încă de la început.

- Nu cred că pe Christina o atrage ideea căsătoriei. E încă prea tânără pentru asta. Nu mi-a vorbit niciodată despre vreun admirator...

Lui Bernard nu-i mai rămânea decât să se asigure că avea dreptate. Imediat ce se întoarse în Anglia, îi făcu o vizită Christinei la spital. Anunţată de venirea lui prin telefon, Tina îl aştepta în camera infirmierelor, îmbrăcată cu un palton vechi de stofă, cu capul gol şi părul negru căzând pe umeri.

- E cel mai drăguţ palton al tău? o întrebă Bernard după ce o sărută pe obraz.

- E cel mai călduros! Nu am voie să răcesc deloc iarna asta. De ce? E aşa urât?

- Nu, merge! Vreau să te duc la masă într-un restaurant decent. Ai vreo propunere?

- Melting Pot nu-i rău deloc. E chiar alături...

Uimit, Bernard îşi spuse că se făcuse şi mai frumoasă de la ultima lor întâlnire. Poate că Tina vroia totuşi să se căsătorească? Bărbaţii nu sunt orbi, şi era suficient să o priveşti pentru a fi cucerit.

Melting Pot era exact ce detesta Bernard mai mult. Văzând meniul, înţelese că nu se va putea consola nici cu mâncarea. Dar Tina se aruncă asupra felurilor de mâncare cu o poftă specifică vârstei, fericită că scăpase de atmosfera apăsătoare din spital.

- Ce faci aici, Bernard, într-o marţi dimineaţă? Credeam că ai consultaţii astăzi, îl întrebă ea între două înghiţituri.

- Exact, mormăi el, iritat. Mi-am amânat toate consultaţiile. Se pare că ai uitat că supraveghetoarea mi-a fixat un ultimatum...

- Sărmanul Bernard! Ce ruşine! E inutil să-ţi faci griji pentru mine. Pot să mă descurc şi singură.

- A, da? întrebă el înmărmurit.

- Bineînţeles. Vorbesc fluent trei limbi străine şi am făcut cursuri de dactilografie. Pot să-mi găsesc un loc de muncă în orice birou care caută o secretară trilingvă.

- Şi... unde o să locuieşti?

- La hotel, până îmi găsesc o cameră. Totul va depinde de salariu. Nu mai vreau să fiu o povară pentru tine şi Phyllis. Aţi făcut şi aşa destul pentru mine...

- Ştii foarte bine că nu te voi lăsa niciodată să mergi singură la Londra. Se-ntâmplă atâtea lucruri

acolo...

- Totuşi, nu o să sfârşesc în dezonoare!

- De ce nu-mi vorbeşti niciodată despre admiratorii tăi? replică Bernard pe un ton acuzator. Ai măcar unul?

- Bineînţeles! Pot să mai comand o bucată din desertul ăsta delicios?

- Intenţionezi să te căsătoreşti?

- Cu un student la medicină? Glumeşti... Ştii la fel de bine ca mine că am în faţă atâţia ani de studiu şi niciodată un ban în buzunar. Şi în plus, căsătoria pune capăt atâtor planuri de viitor. Nu! Nu mă gândesc la aşa ceva.

- Perfect! Voiam să lămuresc acest punct înainte de a-ţi vorbi de un aranjament care ar fi fantastic pentru tine.

Bernard îi povesti întâlnirea pe care o avusese cu lady Charleswood, fără să intre în detalii.

- Dar e revoltător, Bernard! Nu mă văd contând pe moartea cuiva pentru a-mi asigura viitorul. Mi se pare absolut normal! Dacă aş accepta să merg în Spania ar fi doar pentru a însenina viaţa acelei bătrâne, fără a intra în asemenea consideraţii. Aş cere doar un salariu. în romane sunt comise crime pentru a pune mâna pe o moştenire! Nu vreau să fiu amestecată în asemenea mişelii.

- Sigur, sigur, continuă Bernard, cu nerăbdare. Lady Charleswood îşi doreşte mai ales o domnişoară de companie pe care ar putea-o eventual adopta dacă totul se va petrece bine. N-ai nici o obligaţie faţă de ea şi, oricum, a prevăzut o perioadă de probă

de un an. Dacă accepţi, voi fi foarte bucuros, Tina. Ştiu că sunt puţin neîndemânatic, dar îmi fac griji pentru tine şi, practic, mi-am dat deja acordul. Lady Charleswood e de ani de zile pacienta noastră. E o femeie extraordinară. Şi m-am gândit că un an de convalescenţă în sudul Spaniei va avea efecte excelente asupra bronhiilor tale. Te-aş putea duce acolo peste
o lună. Ce părere ai?

- Ce voi avea, mai exact, de făcut?

- Ce ar face orice fată din casă. Să-i citeşti, să răspunzi la scrisori, să brodezi, să ieşi în întâmpinarea dorinţelor ei. E deja un întreg program, fără să punem la socoteală că formarea ta de infirmieră va fi şi ea foarte folositoare, căci este o femeie în vârstă.

- E la fel de palpitant ca un loc de muncă la morgă!

- Dacă eşti aşa dificilă, nu mai am ce să-ţi spun, Tina. Cunosc o mulţime de fete care ar da orice să aibă un asemenea noroc. Vei intra, practic, în aristocraţie pe uşa din spate, şi după tot ce eu şi Phyllis am făcut pentru tine...

- Destul, Bernard! Ajunge! Ştii bine cât vă sunt de recunoscătoare. Dar după spital, această perspectivă mi se pare tristă. Dar dacă tu crezi că această situaţie îmi va conveni, nu refuz să fac o încercare.

- Iat-o, în sfârşit, pe fetiţa mea ascultătoare. O să-ţi dau o sută de lire pentru a-ţi cumpăra haine potrivite. E foarte cald vara, în Spania.

Tina îl privi cu gura căscată.

- O sută de lire! exclamă ea uimită. Pentru mine, care câştig patruzeci de lire pe lună, o sută de lire sunt o mică avere!

- Ştiu, sunt mulţi bani, dar vei locui într-un castel!

- într-un castel? De ce n-ai spus mai devreme!

- Pentru că nu m-ai întrebat! Se numeşte „Castello del Mar“ pentru că se găseşte în apropierea mării.

- Ce minunăţie! O să pot să fac baie în mare!

Bernard preferă să nu dea detalii asupra acestui subiect. Privise prin rafalele de ploaie, aşezat pe o stâncă înaltă; castelul
i se ăruse mai degrabă melancolic şi sinistru, iar accesul la mare mai mult decât dificil.

- De ce lady Charlewood locuieşte singură, dacă e atât de bogată?

- Nu locuieşte singură. Are o intendentă şi câţiva servitori care lucrează pentru ea de ani de zile. Fiul şi soţul ei au murit pe mare într-un accident, acum treizeci de ani. De atunci, trăieşte izolată după ce şi-a părăsit ţara natală şi a lăsat în urmă orice fel de activitate mondenă. Eu cred că, dacă doreşte compania unei tinere fete e pentru că regăseşte bucuria de a trăi.

- Sărmana femeie, spuse Tina cu compasiune. Câţi ani are?

- Şaptezeci şi trei de ani. A neglijat mişcarea şi merge greu.

- l-aş putea face nişte masaje pentru a-i facilita deplasarea...

Bernard se relaxă. Acum putea să-şi savureze în linişte
cafeaua şi ţigara. Reuşise să-şi îndeplinească

misiunea satisfăcător, fără să exercite asupra Tinei o presiune prea mare. Tina părea bucuroasă că pleca. îi semnă un cec, pe numele lui lady Charleswood, aşa cum conveniseră, şi-i telefon' lui James pentru a-l înştiinţa de dispoziţiile pe care le luase pentru sora lor.

- încearcă să-i trimiţi un cec, James, îi sugeră Bernard.

- Dar numai asta fac, protestă fratele său.

- Vino măcar la aeroport, pe optsprezece. Va avea măcar impresia că-ţi pasă de ea...

Capitolul 2

De fapt, Tina prefera să simuleze entuziasmul, văzând nemulţumirea lui Bernard, în ciuda răsturnării pe care acea plecare o aducea în viaţa ei. Cu toate acestea, cumpără cu o plăcere infinită câteva rochii drăguţe din bumbac, sandale, costume de baie, două ţinute pentru cină şi chiar o rochie de seară.

Ce bine ar fi fost dacă şi-ar fi alcătuit acel trusou pentru o altă ocazie mai apropiată şi dragă inimii ei!

Vic Worrell, student la medicină în ultimul an, era admiratorul ei înfocat de şase luni încoace. Dar cariera lui Vic era importantă pentru Tina, trebuia să recunoască. Nici ea nu era chiar în extaz în braţele lui, cum ar fi trebuit să fie o fată care ar fi vrut să se căsătorească cu el. în cele din urmă, nu era ceva rău să plece din Saint-Jude. Vic se va putea consacra în totalitate studiilor, iar ea nu lua cu ea plecând decât un regret uşor şi nu o durere neconsolabilă.

Când le anunţă, fără să intre în amănunte, aşa cum o sfătuise Bernard, că peste puţin timp va pleca în Spania pentru a fi damă de companie a unei bătrâne lady, toate prietenele ei de la spital o invidiară.

- Ah, de ce m-am vindecat de bronşită! gemu Ann Grey. Ai un noroc extraordinar, Tina! Când te gândeşti că unii cheltuiesc averi pentru a petrece câteva zile acolo unde tu vei locui zi de zi!

- Am citit într-o carte din biblioteca spitalului povestea unei fete care a plecat ca tine, în Spania, şi care nu s-a mai întors niciodată, spuse Maggie.

- Astea-s baliverne! Dacă mai spui asemenea

prostii, Tina nu va mai pleca! protestă Ann.

- Eroina făcea şi ea, înainte de plecare o mulţime de cumpărături. Era foarte palpitant. Cartea se numea: „O rochie nouă pentru a muri“!

- O s-o împrumut şi o s-o citesc pe drum, răspunse Tina. Nu mă invidiaţi prea mult, fetelor! Dacă aţi şti cât de mult aş fi vrut să-mi termin studiile de infirmieră!

Despărţirea de Vic se dovedi mai dureroasă decât se aşteptase.

- Când erai bolnavă era destul de trist, dar cel puţin puteam să ne vedem. E ca şi când aş pierde.... o mamă. Nu sunt prea demonstrativ, Tina, dar... îmi plăcea să te ştiu lângă mine...

- Putem să ne scriem, Vic.

- Dar nu te voi mai putea lua în braţe... Credeam că într-o bună zi...

- E mai bine să eviţi distracţia şi să te pregăteşti pentru examene, îl întrerupse ea repede. Dacă acest loc de muncă nu-mi va plăcea, voi veni înapoi într-un an. încă n-ai scăpat de mine!

Hotărâră amândoi să ia situaţia cu uşurinţă, din prudenţă. Apoi, urmă entuziasmul plecării. Acum că Tina urma să plece, Phyllis devenise aproape amabilă. îşi vedea cumnata cu alţi ochi. Peste sase luni aceasta va fi majoră şi, poate, moştenitoarea unei imense averi. De aceea, când Tina vorbi despre Vic, Phyllis aproape că se sufocă.

- Sper că nu e nimic serios între tine şi tânărul

acesta, începu Phyllis înainte ca Bernard să-i poată face semn să tacă. Asta ar ruina...

- Nu, Phyllis, dacă aş fi fost cu adevărat îndrăgostită, mi-ar fi fost mult mai greu să mă despart de el. Dar m-aş bucura dacă v-aş putea anunţa într-o zi pe tine şi pe Bernard că am întâlnit bărbatul vieţii mele. Vă faceţi prea multe griji pentru mine!

- Nu te grăbi, draga mea, interveni Bernard energic. Profită de tinereţe! E o perioadă atât de scurtă!

Imediat ce Tina merse să se culce, Phyllis se întoarse cu o privire severă spre soţul ei.

- Mi se pare că nu i-ai explicat Tinei suficient că nu trebuie să o intereseze bărbaţii. Dacă va întâlni un băiat drăguţ prin împrejurimi? Toate planurile tale se vor spulbera! De ce nu i-ai spus nimic?

- Pentru că sora mea e un adevărat catâr. Dacă i-aş fi pomenit de această condiţie, s-ar fi grăbit să strângă în jurul ei îndrăgostiţi cu duzina. Aşa este: cei din familia Warren au spirit de contradicţie. Iar Tina e cea mai Warren dintre toţi. Tot ce putem face e să sperăm că-şi va iubi atât de mult munca încât va face câteva sacrificii pentru a o păstra. Cel mai rău lucru care se poate întâmpla va fi ca lady Charleswood să o concedieze. N-avem nimic de pierdut dacă ne încercăm norocul.

Era prima oară când călătorea cu avionul dar, datorită entuziasmului plecării, Tina nu avu timp să se abandoneze impresiilor. Bernard, pradă propriilor

temeri, luase de această dată măsuri speciale: îşi pusese vată în urechi şi luase două pastile împotriva răului de înălţime.

- Ar trebui să se interzică mersul cu avionul. Păcat că e atât de comod, bombăni el când pasagerii trebuiră să se îmbarce. Ia te uită! Priveşte cine a sosit, Tina! Bătrânul James! Ai ajuns târziu, James, ne îmbarcăm.

- Am avut un caz greu dimineaţă, spuse James pe un ton calm. Judecătorul era surd, ceea ce a făcut ca lucrurile să meargă şi mai greu. Deci, Tina? începi să călătoreşti? Monica te sărută.

- Mulţumesc James, eşti drăguţ. Sărut-o şi tu pe Monica şi pe fete din partea mea.

- Trebuie să plecăm, mormăi Bernard.

După ce James îndeplini ceea ce considera că era datoria sa, nu mai rămase pentru a urmări avionul decolând şi ridicându-se în imensitatea cerului, străpungând norii grei care se lăsaseră deasupra Londrei. De fapt, venise la aeroport doar pentru a se întâlni cu unul dintre colegii săi care-l rugase să-i asigure un mijloc de transport convenabil şi să-l întâmpine la sosire. Avionul acestuia ateriza de-abia peste o jumătate de oră. Maşina Daimler era parcată cu siguranţă. James avea timp exact cât să bea ceva şi să fumeze o ţigară. Nu înţelegea de ce Bernard îşi făcea atâtea griji pentru Tina. Era evident că acea fată se va descurca singură ori de câte ori va avea nevoie.

Tina supravieţui frisonului decolării şi-şi scoase cu

un oftat de uşurare centura de siguranţă. Aruncă o privire spre Bernard, care ţinea încă ochii închişi şi strângea cu mâinile braţele fotoliului.

- Bernard! Am decolat şi e absolut minunat! Zburăm la mii de kilometri. îţi dai seama?

- Nu-ndrăznesc! îmi pare rău, dar va trebui să faci altceva, Tina. Citeşte o carte... Eu nu voi fi fericit decât dacă voi reuşi să dorm.

Sărmanul Bernard, se gândi Tina, e aşa de ramolit. De altfel, nu mai era chiar tânăr şi nu era nerespectuos să o remarci. Tinei îi plăcuse întotdeauna James. îl văzuse odată pledând la curte, dar acesta jucase în faţa ei un număr atât de mare de actor, încât aproape uitase că se afla acolo pentru a-şi câştiga cazul, atât de mult se lăsase furat de dorinţa de a fi spiritual. Pe Clive nu-l mai văzuse de zece ani, dar acesta îi scria din când în când scrisori minunate. Câteodată, Tina se gândea că pe el l-ar iubi cel mai mult dacă l-ar revedea vreodată.

Deodată, se simţi puţin ingrată. Bernard făcuse totul pentru ea. O însoţea chiar până în Spania, deşi mergea cu avionul. Şi îşi sacrificase pentru ea concediul. îi atrăsese atenţia că se va simţi probabil supravegheată şi că va trebui să facă eforturi pentru a-i plăcea ladyei Charlswood, spre binele său.

Dar o îndoială persista în mintea ei. Trebuia să existe o piedică, undeva în toată povestea asta. Dacă ar fi obţinut acea slujbă în urma unui test sau a unui interviu, ar fi înţeles. Dar să fie angajată la recomandarea fratelui său i se părea o inconsecvenţă

şi se întreba dacă va fi bine primită acolo.

„Puneţi-vă centurile, aterizăm la Madrid“ se auzi vocea stewardesei, care îl smulse pe Bernard din neplăcuta lui toropeală. Madrid! se aprinse imaginaţia Tinei. Coridele, dansatorii de flamenco!

La Madrid, schimbară avionul cu unul mai mic, cu destinaţia Malaga. De această dată, echipajul era spaniol. Pe Tina o surprinsese şi dezamăgise frigul din acel sfârşit de februarie. Dar nici o oră nu trecu şi vremea se schimbă. Soarele de după- amiază era încă arzător şi marea strălucea în nuanţe de roz, primitoare, înconjurată de stânci imense care ieşeau din apă.

- Mai avem o bucată bună de mers, o anunţă Bernard, după ce închiriară o maşină cu şofer, care îi duse pe un drum de-a lungul coastei.

- încearcă să dormi puţin, o sfătui el.

Dar Tina era prea încântată pentru a dormi, atentă la discuţia şoferului cu un băiat cu sombrero, surprinsă că o înţelegea.

Străzi, înconjurând pintenii stâncoşi, şerpuiau de-a lungul satelor de pescari uitate de lume. Noaptea se lăsă şi maşina îşi continua drumul pe meandrele întortocheate.

- Dacă aş vrea vreodată să mă întorc, mi-ar fi greu să găsesc drumul înapoi.

Bernard o bătu uşor pe umeri.

- Nu-ţi face griji. De ce să te întorci? Dacă nu te simţi bine, n-ai decât să mă anunţi.

- Glumeam, răspunse Tina, ascunzându-şi teama.

Mai avem mult?

- Nu cred. E de-abia opt. Simt că am plecat din Londra de-o veşnicie. Şi eu sunt nerăbdător să ajungem, recunosc.

Deodată, maşina se opri şi şoferul claxonă de mai multe ori. Cineva deschise o poartă mare de fier şi automobilul intră pe o alee lungă, întunecoasă.

- Nu văd nici un castel, exclamă Tina cu mirare, scrutând întunericul nopţii.

- E normal, răspunse Bernard pe un ton vesel. Am uitat să-ţi spun că nu există electricitate. Toţi folosesc lămpi cu gaz. E foarte romantic, o să vezi.

- Am lucrat într-un spital şi aş spune mai degrabă că e antediluvian. Mă întreb cum e încălzită casa...

Bernard nu voia să dea detalii nici despre acest subiect. Se ferea să-i spună că ultima oară când fusese acolo nu observase nici o sursă de încălzire şi că în sufrageria imensă străbătută de curenţi ardea un foc slab, care de-abia lupta cu vântul şi picăturile de ploaie care pătrundeau prin şemineu.

- Peste câteva săptămâni vei putea sta la soare, spuse el în loc de răspuns. Văd o lumină...

Şoferul opri în faţa unei uşi mari şi grele care se deschise scârţâind. Din întunericul înconjurător, o siluetă scundă şi îndesată se desprinse în lumina unei lămpi.

Tina, temătoare, se înfioră.

- Să mergem, spuse Bernard cu o voce gâtuită. Suntem aşteptaţi.

Tina se făcu mică, salutându-l printr-un semn al capului pe bătrânul fără un dinte care le zâmbea şi care le lumina intrarea. Acesta o luă înaintea lor pe un coridor întunecat şi umed şi-l lăsă pe şofer să aducă singur bagajele în faţa uşii, bombănind.

- Mă îndoiesc că e locul ideal pentru bronhiile mele, îi spuse ea lui Bernard.

- începi deja să cauţi defecte?

- Dacă rămâneam la Londra n-aş fi trăit în locuri mai rele, protestă Tina.

Bătrânul portar se opri în faţa unei uşi mari, la care bătu. în acel moment, fata era tentată să-şi ia picioarele la spinare şi să fugă cât mai departe, chiar dacă trebuia să facă autostopul până în Anglia. O voce distinsă le striga să intre, în spaniolă. Uşa se deschise şi Tina putu, în sfârşit, să vadă mai clar. O doamnă bătrână îmbrăcată în negru, care stătea pe un scaun înalt, aproape de foc, îi întinse mâna în semn de binei ai venit.

- Păreţi în plină formă, lady Charleswood!

- Bună seara, doctore Warren. E drăguţ din partea dumitale. Ea trebuie să fie Christina?

- Bună seara, lady Charleswood, spuse Tina după fratele său.

- Eşti fermecătoare, draga mea!

- Ah... mulţumesc, răspunse Tina roşind şi aruncând o privire spre Bernard.

Bătrâna o măsură aproape cu aviditate.

- Da, e într-adevăr foarte drăguţă, spuse ca

pentru ea. Doctore Warren, ţi-ai trimis maşina înapoi?

- Nu, lady Charleswood, încă n-am stabilit preţul traseului. Şoferul încă mai descarcă bagajele.

- Cred că ar fi mai bine să-l rogi să te ducă înapoi la hotelul din sat sau chiar la Malaga. Mâine va fi o sărbătoare şi totul va fi închis timp de trei zile. Dacă te bazezi pe băştinaşi, nu vei mai ajunge niciodată la avion. Ţi-o spun din bunăvoinţă, căci îmi închipui că în profesia dumitale o întârziere ţi-ar putea aduce prejudicii.

- Ei bine, atunci... spuse Bernard indecis şi cu o expresie de nefericire întipărită pe faţă. Ce-aş putea face altceva?

Suportase un zbor dificil şi o călătorie lungă cu maşina şi de-abia aştepta să ia o masă bună, şi apoi să se culce. Dar nu-şi putea permite să rămână acolo trei zile.

- E mai bine să te întorci la Malaga, îl sfătui Tina cu o expresie gravă.

- Da, asta voi face, oftă el cu resemnare. E mai bine să nu aştepte mult şoferul, altfel mă va costa o avere! Doriţi să mă întrebaţi ceva, lady Charleswood?

- Nu cred, doctore Warren. O să am grijă de sora dumitale. A înţeles ce aştept de la ea?

- Da. Am avut o discuţie lungă pe tema aceasta şi Tina e foarte recunoscătoare de această şansă. Nu-i aşa, Tina? întrebă Bernard cu căldură.

- Voi face tot ce voi putea pentru lady Charleswood.

- Eşti o fată ascultătoare!

Când Bernard se duse să-i strângă mâna, Tina văzu că bătrâna îi strecură în buzunarul hainei o bucată de hârtie.

- Oh, lady Charleswood! exclamă el, stânjenit.

- Pentru că te-ai deranjat, îi şopti ea la ureche. Asta ar trebui să acopere toate cheltuielile. Drum bun, doctore, şi noapte bună!

- La revedere, Bernard, spuse Tina simţind că-i dau lacrimile.

Nu se aştepta să se despartă de el atât de repede şi în acel moment fratele său îi era mai drag ca oricând.

- Curaj! Nu e sfârşitul lumii, îi spuse el.

După ce Bernard plecă, Tina se întoarse cu o privire timidă spre bătrână.

- Apropie-te, o îndemnă lady Charleswood. Acesta e probabil momentul cel mai greu pentru toţi. Suntem două străine una pentru cealaltă şi nu ştiu dacă o să ne plăcem. Destinul ne-a adus faţă în faţă, un destin răuvoitor din moment lipsit şi de servitorii mei pentru trei zile, cât va dura sărbătoarea. Se pare că nu vor să lipsească de la petrecere şi să rămână închişi cu o rablă ca mine.

Tina făcu câţiva paşi şi se apropie, hotărâtă.

- Nu-mi păreţi tristă, lady Charleswood. Vă găsesc mai degrabă interesantă, ca o eroină de roman.

- Iar eu te plac şi mai mult pentru asta, spuse bătrâna zâmbind. Scuză-mă că nu m-am ridicat să te salut, dar nu mă mai ţin bine pe picioare.

-Aş putea să îmbunătăţesc situaţia, spuse Tina cu

hotărâre. Cred că o serie de masaje v-ar putea ajuta. Sunt infirmieră, nu ştiu dacă v-a spus Bernard...

- îţi mulţumesc. Am impresia că o să ne înţelegem foarte bine. Acum, vino să te odihneşti puţin. Ia şervetul ăsta de pe masă. Vei vedea ce ţi-a pregătit Rafaela pentru cină, înainte de plecare.

Tina privi cu o poftă subită carnea rece şi salata. Mai erau pe masă câteva portocale şi mere mari, pâinişoare, un borcan cu unt şi mai multe feluri de brânză şi dulceaţă.

- Totul pare delicios! Mâncaţi şi dumneavoastră?

- Nu, draga mea. Eu am cinat deja, dar poţi să mă serveşti cu un pahar cu vin, dacă vrei. Ce păcat că fratele tău n-a avut timp nici măcar să mănânce. Dar asta e! Hrăneşte-te bine! Nici un condiment nu e ca apetitul tinereţii! Untul nu seamănă cu cel pe care-l consumaţi voi în Anglia, dar nu e rău deloc. Dacă nu ai obiceiul să bei vin, ne vom lipsi de el la masă.

-Apa va fi foarte bună, răspunse Tina întinzându-i un pahar cu vin.

în timpul mesei, fata află că la Castillio serveau şapte servitori, dar că Rafaela, bucătăreasa şi cele două cameriste, Carmela şi Alicia locuiau în sat, la San-Jose, la cinci kilometri de castel şi că preferau să participe la toate festivităţile locale, decât să-şi ia concediu în fiecare an. în casa de la intrare locuia familia Lopez: bătrânul pe domeniul castelului Pablo, pe care Tina îl cunoscuse deja, soţia lui Antonia, care se ocupa de bucătărie şi de curăţenie când celelalte două lipseau şi fiul lor, Manuel, grădinar şi băiat bun

la toate. Dacă ar fi venit puţin mai devreme, ar fi cunoscut-o şi pe dona Maria, intendenta, o femeie din înalta societate din Bilbao, care suferise o lovitură a sorţii, pe care familia Charleswood o descoperise şi care era în serviciul lor de mai bine de treizeci şi cinci de ani.

- Una din surorile ei a trimis o telegramă spunând că e bolnavă de cancer, mi se pare. Am trimis-o de urgenţă să facă tot ce va putea pentru acea fiinţă sărmană. E lângă ea de şase săptămâni. Dar ieri am auzit vorbindu-se că aceasta ar fi murit. E o eliberare, nu crezi? Dona Maria nu va întârzia deci să apară. Ceea ce-mi aminteşte că ea nu ştie nimic despre planurile noastre... Am acţionat sub primul impuls, acum o lună, când fratele tău a venit să mă vadă. Dar de mult mă gândeam că ar fi bine să vedem din nou o figură tânără în casă. Cineva de aceeaşi naţionalitate ca mine, bineînţeles. Eu, care de atât de mult timp făceam mofturi faţă de propria mea ţară, am simţit deodată nevoia de a vorbi în engleză, de a auzi citindu-se din nou Dickens, Surorile Bronte şi Trollope. Şi încep deja să mă bucur că am cedat acestui impuls. Draga mea, pot să sper că nu mai eşti atât de bănuitoare cum erai acum o jumătate de oră?

- Mă simt mult mai bine, lady Charleswood. Vă mulţumesc, răspunse Tina zâmbind. Vreţi să vă citesc ceva?

- Ce drăguţă eşti! Nu!... Am depăşit de mult ora de culcare. Mi-am luat obiceiul să mă culc devreme şi să nu împărtăşesc distracţiile epocii noastre moderne. Nu ascult nici măcar radioul. Poate că

unele lucruri de genul ăsta îţi vor lipsi. în cazul acesta, va trebui să fii sinceră şi să-mi spui. Vom face rost de tot ce-ţi va putea face viaţa mai plăcută aici. Acum sunt sigură că eşti obosită, după o călătorie atât de lungă...

Tina încercă să-şi reţină un căscat, dar nu reuşi.

Lady Charleswood sună tare dintr-un clopoţel.

- Antonia te va duce în camera ta. Eu nu mă scol niciodată înainte de prânz. Vei avea deci dimineţile pentru tine. Poţi să pleci, să te-ntorci, să faci ce vrei. Şi dacă ai nevoie de ceva, nu ezita să-mi spui.

- Mulţumesc, lady Charleswood.

Când servitoarea veni s-o ia, ezită un moment.

- Nu vreţi să vă ajut să vă culcaţi?

- Nu. Se va ocupa Antonia de mine. Vreau să te odihneşti câteva zile. Apoi vom stabili ce ai de făcut. Noapte bună, Christina.

Era, în sfârşit, în camera ei, pe care o privea curioasă. Pereţii din piatră erau acoperiţi cu tapiserii. Răcoarea nopţii era îmblânzită de un radiator. Patul vechi, cu baldachin, avea perdele de catifea, asortate cu cuvertura care cădea până la pământ. Bătrâna Antonia îi făcu patul, aducându-i pături călduroase şi cearşafuri de un alb strălucitor. Pe pat mai puse un termofor şi zâmbi în faţa aerului aprobator al Tinei. Arătă cu degetul spre mobila de marmură alcătuită dintr-un mic bazin şi o cană cu apă şi îi spuse că există şi o baie la câţiva metri distanţă, pe coridor. Tina îi mulţumi prin numeroase zâmbete şi „gracias“ şi, după ce stinse lumânarea, servitoarea plecă.

- Buenas noches, senorita.

- Buenas noches, senora, răspunse Tina râzând, nerăbdătoare să se arunce în pat şi să se strecoare în aşternuturile curate şi calde.

Poate că totul va fi bine, îşi spuse ea, ghemuindu-se în jurul termoforului. Lady Charleswood a foarte amabilă şi foarte singură. Eu pot să schimb asta. Nu mai trebuie să mă gândesc la Saint-Jude, la Ann sau la Vic. Acum, toate astea sunt în urma mea. Am un nou loc de muncă. Depinde doar de mine să-mi fac treaba bine, pentru ca Bernard să fie mândru de mine!

Şi în acea stare de spirit excelentă, nu după mult timp, Tina alunecă în braţele vigilente ale somnului.

***

Se trezi deodată în mijlocul nopţii, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Trebuie că avusese un coşmar! Un vis oribil, în care o creatură respingătoare îi trecuse peste faţă, lăsându-i o senzaţie de murdărie. Căută pe dibuite cutia cu chibrituri şi lumânarea, dar mâinile i se loveau de alte obiecte. îi era frică şi vroia să strige, dar meseria de infirmieră îi dăduse o anumită disciplină. în acel moment, o fâşie de lumină trecu prin cameră şi Tina zări pe jos cutia cu chibrituri. Aplecându-se s-o ia îşi aminti de farul pe care îl văzuse la sosirea la Castillio.

Chibriturile erau, în mod ciudat, nu din lemn, ci din ceară, iar lumina lor o ajută să găsească un candelabru. Tina văzu şi ceea ce-i tulburase somnul, şi nu era doar un vis urât. De lângă perete, o privea

cu neruşinare un şoarece gras, cu mustăţile ridicate. Se auzi un zgomot şi o altă creatură ieşi de sub draperiile patului, un şoarece nu mai puţin gras, dar mai mare, care i se alătură celuilalt. Etau, probabil masculul şi femela.

Tina era îngrozită. Nu mai văzuse un şoarece în viaţa ei. Bătu din palme pentru a-i speria şi aceştia dispărură. Dar dacă nu găsea un mijloc radical de a-i împiedica, vizitatorii aveau să revină. Se spălă pe faţă şi se urcă din nou în pat, înfofolindu-se mai bine în pijama. Sigură că nu va mai putea dormi, lăsă lumânarea aprinsă, pentru a se simţi în siguranţă. Şoarecii nu vor îndrăzni să apară la lumină. Se instală comod, pe jumătate aşezată, pentru a sta la pândă şi, când se trezi, soarele strălucea deja la ferestre şi lumânarea se topise de tot.

Nimic nu e mai liniştitor decât lumina zilei. Tina se sculă, cu hotărârea să-i ceară ladyei Charleswood o pisică cu care să împartă camera serile. în timpul nopţii nu se gândise decât la felul cum să evadeze din acea casă lugubră şi să se întoarcă în Anglia. Acum însă îşi spuse că era laşă şi nedemnă de încrederea lui Bernard, care se străduise atât de mult să-i facă o situaţie decentă.

Când se duse la baie, era doar şapte şi jumătate şi nimeni nu se auzea mergând prin casă. Toţi erau, probabil, la fiesta. Tina se hotărî să facă prima ei baie în mare şi merse să-şi ia lucrurile, într-o geantă mare.

Afară, aerul era îmbătător ca vinul şi blând ca în

lunile de mai în Anglia. în curte, Tina privi curioasă în jurul ei. Castelul era ridicat pe un promontoriu şi singura cale de acces la el era o curte cu dale, cenuşie, înconjurată de ziduri înalte, care serveau, probabil, drept pavăză împotriva unei eventuale căderi pe versanţii stâncoşi. Deşi auzea marea lovindu-se de stânci cu o insistenţă hipnotică, Tina nu o putea vedea. De aceea, plecă în căutarea ei, de-a lungul drumului pe care ea şi Bernard veniseră cu o seară înainte. Ajunse la poartă, unde Antonia servea micul dejun familiei sale. Când o văzu, femeia scoase o exclamaţie şi fiul său, Manuel, se duse să-i deschidă poarta cu un zâmbet timid.

Tina se trezi în afara domeniului castelului, pe un drum neasfaltat şi merse mai mult de un kilometru până ce găsi un mic golf, unde, pentru a se scălda, trebui să-şi facă răni la picioare pe stâncile ascuţite. Apa o surprinse prin temperatuira ei scăzută, dar când îmbrăcă la loc blugii şi tricoul se simţi revigorată.

Deopdată, cineva tuşi la câţiva metri distanţă. Tina se întoarse şi văzu un bărbat care stătea în mijlocul unor pietre, cufundat în apă până la genunchi. Chipul lui năpădit de barbă era apărat de soare de un sombrero destul de vechi. Tina, care crezuse acel loc pustiu, se înroşi şi uită să vorbească în spaniolă.

-Ah! spuse ea în engleză. Nu te văzusem...

Bărbatul nu-i răspunse imediat şi Tina crezu că nu

înţelesese. Când tocmai se întorcea să plece pentru a-şi vărsa ciuda în altă parte, auzi o voce în spatele ei:

- Vino până aici! De unde sunt, nu pot vedea...

Bărbatul era vizibil absorbit de contemplarea apei şi nici
măcar nu-şi ridică ochii pentru a-i arunca o privire.

- Vorbeşti engleza? îl întrebă ea, fără să se gândească.

- Ar trebui. E limba mea maternă.

Tonul nu avea în el nimic prietenos şi bărbatul afecta nepoliteţea.

- Sper că nu te-am deranjat scăldându-mă pe plaja ta?

- Nu, deloc. Şi dacă ăsta e un mod indirect de a mă întreba dacă te-am văzut dezbrăcată, răspunsul este nu. Eram ocupat cu altceva. Această plajă nu este privată. Dar dacă mai vii aici, evită să te mai scalzi. E extrem de periculos. Ai putea să-ţi rupi membrele în rocile de pe fundul mării.

- Mulţumesc că m-ai avertizat cu atâta politeţe, răspunse Tina, sfidătoare. Dar nu cred că voi mai veni să te deranjez când pescuieşti creveţi.

- Studiez efectele luminii în apă, îi strigă el, când Tina începuse deja să urce pe stânci, pentru a se întoarce pe drum.

- Nu mă îndoiesc, îi răspunse ea tot strigând. Nu puteai face decât ceva extraordinar!

Piciorul îi alunecă şi genunchiul i se sprijini de o

piatră, în care se tăie.

- Lasă-mă măcar să-ţi pun nişte tinctură de iod pe genunchi, înainte să pleci.

- Nu, mulţumesc, spuse Tina, vexată. Sunt infirmieră şi suport vederea sângelui.

- Şi pe cea a cangrenei?

Prea furioasă pentru a mai răspunde, Tina grăbi pasul pe drumul prăfuit. Soarele devenea din ce în ce mai arzător şi nu mai semăna deloc cu cel englezesc, de mai.

Ajunse la poarta castelului înfometată, plină de praf, cu genunchiul umflat durând-o, şi luă hotărârea că de acum încolo se va lipsi de baia matinală. Nu ştiuse că la Costa del Sol exista acea natură sălbatică, imaginându-şi regiunea ca o plajă întinsă cât vezi cu ochii, cu nisipuri aurii. Antonia insistă să-i panseze genunchiul, iar ea îi povesti plimbarea, în care căutase un loc unde să se poată scălda, pentru ca în cele din urmă să ajungă într-un loc plin de pericole.

- Multe locuri sunt periculoase aici. Băştinaşii nu merg niciodată să se scalde. Doar turiştii se îneacă, răspunse Antonia, ridicând din umeri. Dacă-mi spuneai, n-ar mai fi trebuit să te duci atât de departe. Vino să-ţi arăt...

Tina o urmă pe servitoare şi ajunse la o uşă ascunsă, spre o grădină alcătuită toată numai din peluze, copaci semi-tropicali şi fructiferi. Pe deasupra mânerului greblei, Manuel le aruncă o privire

bănuitoare. Băiatul schimbă cu mama lui câteva cuvinte, prea rapide pentru ca Tina să le înţeleagă, apoi zâmbi cu un aer înţelegător şi-i făcu Tinei semn să se apropie. îi arătă cu degetul o altă poartă, în capătul opus al grădinii, prin care Tina, coborând nişte scări din piatră, ajunse la un alt golf, la fel de mic. Sub ochii ei sclipea o superbă porţiune de mare, adâncă, de mărimea unei piscine mai mari, inserată practic în acele locuri şi înconjurată de pământ.

- Aici trebuie să vii să înoţi, îi spuse el. Acest loc nu e periculos decât când plouă. Când apele sunt în creştere, se revarsă în acest golf o zi sau două.

Tina se simţi deodată mai fericită. Merse cu Antonia în casă pentru a-şi lua micul dejun şi primi de la aceasta pâine caldă şi o delicioasă dulceaţă de piersici.

Era de-abia zece şi jumătate şi Antonia îi explică limpede că lady Charleswood nu vroia să fie deranjată cu nici un chip până nu va fi sunat. Simţindu-se puţin singură, Tina o lăsă pe Antonia la treburile sale menajere şi plecă în explorarea castelului.

Unele locuri rămâneau întunecate, chiar şi la lumina zilei. Pereţii groşi, străpunşi de ferestre mari şi drepte, fuseseră concepuţi pentru a rezista asalturilor mării. Uneori te-ai fi putut crede în adâncul unei pivniţe, unde doar zgomotul şi mirosul mării mai pătrundeau. în salon, care după cum se părea nu era locuit, se afla un pian al cărui capac nu se deschidea,

fie datorită umezelii, fie pentru că era închis cu cheia. Această cameră se afla deasupra grădinii şi a piscinei secrete, iar vederea sa se întindea până departe, la far.

Tina se aşeză şi privi cu tristeţe în jur, întrebându-se dacă Bernard a reuşit să ia avionul şi dacă cineva îi simţea lipsa acasă. Se hotărî în cele din urmă să scrie câteva scrisori. Dar în camera ei Antonia făcea curat, aşa că merse în continuare în explorarea casei.

Mânerul uşii alăturate camerei sale opuse la început puţină rezistenţă. Tina împinse cu umărul şi uşa se deschise, scârţâind din toate balamalele. Era întuneric în acea cameră bătrână, cu perdelele trase şi tot ce văzu în acel moment, fură ochii strălucitori ca două diamante a şoarecilor care o priveau.

Fata scoase un ţipăt şi-i goni, supărată. Nu era deloc surprinzător că avusese o vizită cu o seară în urmă. Şobolanii trăiau acolo ziua şi noaptea în camera ei! Hotărî ca nici în acea cameră să nu mai fie întuneric. Merse pe dibuite până la fereastră şi trase draperiile, răspândind în jur un nor de praf. Aproape că se sufocă tuşind, apoi se duse la jaluzele şi le trase şi pe acestea, lăsând să intre în cameră o baie de lumină. Când se întoarse, Antonia stătea în prag şi agita cu disperare mâinile.

- Senorita! No... no!...

Priviră amândouă interiorul camerei, care relevă privirilor un spectacol de o decrepitudine absolută. După cum se părea, camera fusese o sufragerie.

Masa era acoperită cu o faţă de masă albă, roasă de şoareci şi păstra resturile unui prânz. Peste tot se depusese praful şi păianjenii îşi ţesuseră pânzele. Şoarecii devoraseră de mult resturile de mâncare, dar tacâmurile erau murdare şi o cafetieră răsturnată lăsase pete pe faţa de masă.

- Senorita!... La senora.... oh! Senorita, se văita neîncetat Antonia, mototolindu-şi şorţul între mâini.

Visez, probabil, îşi spuse Tina. E imposibil să fie adevărat. E o poveste de groază de Edgar Poe. Tina auzi bocănitul unui baston pe podeaua de lemn şi în pragul uşii apăru deodată lady Charleswood, îmbrăcată într-un capot cenuşiu şi un şal de aceeaşi culoare pe umeri - o siluetă scundă clătinându-se pe picioare, cu chipul la fel de cenuşiu ca veşmintele pe care le purta.

- Ce-nseamnă asta? întrebă ea sec.

- Lady Charleswood, reuşi să îngâne Tina.

- Antonia! Du-mă chiar acum în camera mea, ordonă femeia în spaniolă, pe un ton dintre cele mai arogante.

Tina înţelese că făcuse ceva teribil şi de neiertat.

Trebui să aştepte o oră până ce Antonia să-i servească prânzul, în bucătărie, declarând că senora nu vroia să fie deranjată. La ora patru după-amiază, declarând că va pleca de la Castillio dacă nu va putea vorbi cu lady Charleswood, Tina fu în sfârşit primită în dormitorul bătrânei.

- Am auzit că vrei să pleci? se auzi o voce rece, ieşind dintr-un teanc de perne.

- Cred că e lucrul cel mai înţelept. V-am supărat fără să vreau, şi nu pot să trăiesc în această atmosferă apăsătoare, de pedeapsă. Aş vrea să ştiu ce greşeală am făcut şi să încerc, dacă pot, s-o repar.

- Iată ce înseamnă să fii tânăr şi direct. Şi ai vrea probabil, ca ceilalţi să fie la fel. Dar nu e atât de uşor pentru persoanele bătrâne!

- Lady Charleswood, spuneţi-mi măcar ce rău am făcut! Mi-aţi spus că pot să vin, să merg prin casă...

- Da. Dar m-am gândit că vei respecta încuietorile.

- Uşa nu era închisă cu cheia, sau dacă era, broasca era atât de ruginită, încât a cedat când am împins uşa. Nu ştiam că e interzisă intrarea în acea cameră. îmi pare rău.

- Copila mea, spuse bătrâna cu o voce tremurătoare, nimeni n-a mai intrat în acea cameră, de treizeci şi cinci de ani. Ultima oară când am luat masa în acea cameră, eram împreună cu familia mea. Toţi păream extrem de fericiţi de programul pe care-l stabiliserăm pentru acea după-amiază. Soţul şi fiul meu vroiau să plece într-o plimbare cu vaporul, iar eu trebuia să-i aştept pe mal cu coşul pentru picnic. Ştii, probabil, urmarea poveştii? Am aşteptat, am aşteptat...

- Ştiu că au avut un accident şi că i-aţi pierdut pe cei pe care îi iubeaţi. Vă rog să mă iertaţi. îmi pare foarte rău...

- Atunci, înţelegi, draga mea, ce-am simţit când am văzut acel trecut oribil şi descompus expus privirilor tuturor?

- Da. Cred că înţeleg. Dar acel trecut era oribil şi descompus şi înainte de a deschide uşa, dacă-mi permiteţi să-mi spun gândul până la capăt.

în cameră, domni câteva momente tăcerea.

- Probabil că ai dreptate. Memoria păstrează totul intact, dar obiectele se degradează. Ar fi trebuit să înfrunt de mult acest adevăr. Poate că ar trebui să-ţi mulţumesc că ai lăsat să intre un strop de cer şi lumină în colţurile acelea întunecate. Ai fost... şocată de ce-ai văzut?

- Am fost tristă. Mi s-a părut că înţeleg de ce aţi lăsat totul în aceeaşi stare. Dar noaptea trecută un şoarece mi-a trecut peste faţă. Astăzi, când am deschis uşa, am văzut încă vreo zece. Au invadat toate locurile pe care le-aţi lăsat în părăsire.

- Nu mi-am dat seama de asta. Trebuie să mă scuz că te-am supus la o asemenea încercare. Ia loc şi hai să discutăm despre ce măsuri am putea lua... Mi-ar plăcea să rămâi şi să depăşim împreună acest prim contact dificil. Dar dacă preferi să pleci, voi avea grijă să fii însoţită până la Malaga şi să ajungi la avion.

Instinctiv, Tina fu tentată să accepte ultima ofertă. Dar nu era o fire egoistă. Remarcase singurătatea şi tristeţea cu care îi vorbise lady Charleswood. Acum, că mi-ai spulberat iluziile, mă

părăseşti, ar fi putut ea să spună...

-Aş fi bucuroasă să discutăm, răspunse Tina cu căldură. îmi permiteţi să vă ajut să vă ridicaţi, pentru câteva ore? Veţi dormi mai bine după aceea.

- îţi mulţumesc. Eşti un copil încântător. Sunt sigură că ai dreptate şi mă voi simţi mult mai bine după aceea.

Capitolul 3

Cele două femei, ciudat de diferite şi reunite de soartă pe căi ocolite, avură o discuţie lungă.

Tina înţelese că lady Charleswood, după o tăcere îndelungată, avea nevoie să vorbească despre acea tragedie care îi tulburase viaţa şi o ascultă cu compasiune. Apoi, urmară amintirile fericite ale bătrânei: farsele soţului său, escapadele fiului de pe vremea când era şcolar.

- Nu credeţi că aceste amintiri îi fac să trăiască mai viu în memoria dumneavoastră, decât acea cameră în care nu se află decât lucruri înfricoşătoare?

- Ar fi fost mai bine dacă aş fi plantat doi copaci în amintirea lor. Astfel mi-aş fi adus aminte că nu putem face timpul să stea în loc. Clipele trec fără cale de întoarcere. Vroiam să-mi închid ermetic amintirile, ultimele momente de fericire petrecute în mijlocul celor dragi şi iată că, treisprezece ani mai târziu, o fată pleacă în explorare şi descoperă că ceea ce avusesem de gând să păstrez nu era decât un paradis al şoarecilor.

- îmi pare rău, lady Charleswood.

- Nu. Ai venit aici pentru a aduce puţină lumină vieţii mele si, pe toţi sfinţii, ai făcut bine! Cred că, până la urmă, îmi pare bine. Când treceam prin faţa acelor camere, auzeam zgomote si credeam că o să înnebunesc. Intrarea ta acolo m-a asigurat că nu era asa. Vom curăţa si dezinfecta acel loc. Ce crezi că am putea face?

- Am putea să ne luăm o pisică? Va dormi în camera mea, dacă nu vă deranjează.

- De ce nu? Dar nu orice fel de pisică! Cele din zonă sunt rele si pline de boli si, de obicei, nu intră în casele oamenilor. Ne vom interesa dacă există prin împrejurimi o pisică de rasă cu pui. Dacă vrei să mai aştepţi puţin, Rafaela, bucătăreasa, stie tot ce se întâmplă prin vecini.

Tina începu să râdă si lady Charleswood o imită, ca si când uitase că asa ceva ar fi posibil si atunci învăţa din nou să o facă.

- Cred că voi fi foarte bucuroasă să te am drept fiică.

Tina o privi fără să înţeleagă, dar nu spuse nimic.

- Din moment ce am deschis acest subiect, vreau să-ţi dezvălui toate secretele mele, pentru a sti amândouă la ce să ne asteptăm. Mai există o cameră închisă cu cheia în această casă. A fiului meu si în aceasta nu vei intra cu nici un chip. Se află în micul turn rosu de deasupra stâncilor. Chiar înainte de moartea lui, acest turn suspendat în gol a fost declarat nesigur si fiul meu urma să se mute înaintea următoarei vacanţe la Castillio. Dar turnul încă n-a căzut si nu cred să se fi instalat acolo soareci. Se spune că simt pericolul.

- Nu vă faceţi griji, nu voi încerca să intru acolo.

- Am închis usa într-o seară în care nu mai stiam unde să merg pentru a găsi puţină liniste. Telescopul era la fereastră, întors spre mare... Pe pereţi erau lipite fotografii, cu personajele lui de film îndrăgite.

Când turnul va cădea, aceste amintiri vor fi îngropate odată cu el. Dar acum ne vom grăbi asupra acestui proces, dacă eşti de acord.

- Bineînţeles.

- Ne plăcea la nebunie să mergem cu bicicleta. Nu m-am gândit niciodată să mă interesez ce s-a întâmplat cu bicicletele noastre, dar nu cred că cei din familia Lopez le-au lăsat să ruginească. Ţi se vor părea probabil demodate, dar nu vor avea nevoie decât de pneuri pentru a fi ca noi.

- Mulţumesc, lady Charleswood, sunteţi foarte amabilă. Vreţi să vă citesc ceva, o oră?

Ochii bătrânei începură să scânteieze.

- Ai vrea? Sufăr de cataractă şi sunt deja zece zile de când încerc să citesc un capitol şi nu reuşesc. Sunt prea bătrână pentru a mai putea face ceva pentru ochii mei.

- O, nu, vă înşelaţi, lady Charleswood. Sunteţi foarte rezistentă, mi-a spus Bernard! Medicina face minuni în zilele noastre.

- încetişor, draga mea, încetişor! E prima zi pe care o petrecem împreună. Ştiu unde vrei să ajungi. Vrei să mă faci să joc tenis peste câteva zile.

Tina începu să citească, cu o voce limpede şi cristalină.

- Nu te obosi prea tare, o încuraja lady Charleswood. Când nu mai poţi, spune-mi. Un deget de vin la cină va fi excelent pentru corzile tale vocale...

Rafaela ştia, bineînţeles, unde se găsesc pisici care aveau nevoie de un stăpân. Când se întoarseră de la petrecere, toţi servitorii fură surprinşi să o găsească pe Tina la Castillio.

- Crezi că ăsta e un loc pentru tineri? o întrebă Rafaela fără menajamente. Eu aş înnebuni dacă ar trebui să dorm acolo. Eşti o cameristă englezoaică?

- Nu, sunt infirmieră, de fapt. Sunt domnişoara de companie a ladyei Charleswood şi mă ocup de sănătatea ei. Se doarme destul de bine în acea cameră şi, odată ce şoarecii vor fi izgoniţi, voi dormi încă şi mai bine.

- Dona Maria ştie că eşti aici? O consideră pe senora proprietatea ei privată. Fac pariu că o să ai neplăceri cu ea, când se va întoarce la castel. Dar, în sfârşit, dacă vrei o pisică, nimic mai simplu.

După doar nici o oră, Tina se sui pe bicicleta pe care Manuel o reparase special pentru ea. Era aproape fericită, sub razele de dimineaţă ale soarelui. Reuşise, în trei zile, să o înţeleagă şi să o iubească pe lady Charleswood şi se simţea gata să facă şi mai multe pentru ea. îi făcuse cu o zi în urmă la prânz un masaj, iar aceasta se declarase extrem de mulţumită.

în afara dimineţilor, Tina era liberă şi sâmbăta. Vrusese să protesteze spunând că nu va avea ce face o zi întreagă la dispoziţie, dar lady Charleswood insistase, asigurând-o că va descoperi o mulţime de lucruri interesante, care o vor încânta.

- Circulă autobuzuri, cred, deşi eu n-am luat nici

unul... Sunt nişte peşteri nemaipomenite la Neria. în direcţia opusă vei găsi acele plaje întinse despre care ai auzit vorbindu-se. în timpul verii vin mulţi tineri. îţi vei putea face prieteni.

- Dintotdeauna mi-am dorit să practic schiul nautic, declară Tina în mod spontan, sau să conduc o şalupă rapidă.

Chipul ladyei Charleswood se întunecă. Tina înţelese că nu putea vorbi despre vase fără să-i amintească de propria ei tragedie.

- îmi pare rău, spuse fata strângând mâna bătrânei. Iertaţi-mă, vă rog.

- N-am de ce să te iert, Christina. M-am hotărât să mă întorc în lume, chiar dacă asta nu va fi pentru mult timp. Trebuie să învăţ care e lumea ta şi să o abordez cu aceeaşi încredere pe care tu însăţi o arăţi. Dar pentru asta trebuie să mă ajuţi, draga mea. Câteodată e foarte greu să te întorci şi să iei totul de la capăt.

Tina urmă instrucţiunile Rafaelei şi găsi repede dealul pe care îl căuta. Mişcarea îi colorase obrajii de obicei palizi şi cerul
i se oglindea în priviri. în vârful dealului, îi spusese Rafaela, locuieşte un bărbat foarte amuzant care iubea pisicile. Avea deja trei sau patru, dar casa lui era prea mică. Una dintre pisici făcuse pui cu câteva săptămâni în urmă, iar el vroia să ofere doi dintre ei.

După cum se părea, bărbatul amuzant nu era acasă. Tina nu găsise decât linişte şi vântul care se

juca în iarbă. Apoi auzi un mieunat întrebător, când înconjură casa. Găsi într-un coş o pisicuţă adorabilă de culoarea carapacei de ţestoasă, ca mama sa, şi o alta negru cu alb, cu un cap foarte mare.

- O! scumpii mei! Sunteţi prea mari pentru a mai suge de la mama voastră, exclamă bucuroasă Tina.

Ştia deja pe care-l va lua. Ridică puiul de culoarea carapacei şi îl sărută între urechi.

- Eşti băiat mare, acum.

- Fată mare! E femelă, ca majoritatea pisicilor de această culoare, se auzi o voce în spatele ei, care o făcu să tresară.

- Tu! exclamă Tina aşezând pisica lângă mama sa. Nu ştiam că e vorba de tine!

- De ce? Ai auzit cumva deja lucruri rele despre mine? Ah, te recunosc! Eşti fata pudică pe care am văzut-o scăldându-se în golf, spuse el, izbucnind într-un hohot de râs.

- Exact. Eşti foarte amabil cu mine...

- Am făcut eu asta? Pentru că nu am educaţie, mi-e frică de ea. Pot să te întreb care e scopul vizitei tale? Sau ai greşit, pur şi simplu, drumul?

- Am auzit că ai pui de pisică pe care vrei să-i dai. Am putea primi unul într-o casă foarte bună. Ti-l voi plăti, bineînţeles.

- Aşa e, îi dau. Tot ce cer e să se aibă grijă de ei. Am adus-o cu mine pe Regina când am plecat din Franţa şi ea a format această familie cu un motan din împrejurimi. I-am păstrat puii şi mai târziu l-am primit la mine pe Tom, motanul unui prieten care se

întorcea în Anglia. Aceşti pui sunt rezultatul noii uniuni. Cum nu ţin morţiş să am o crescătorie de pisici, pe Tom a trebuit să-l castrez.

- Eşti veterinar?

Bărbatul se înroşi puternic şi se scărpină cu un gest nervos în barbă. Deodată, Tina observă că, în ciuda bărbii dese, era tânăr. Trebuie că avea vreo treizeci de ani.

- Te-ai încălzit, probabil, urcând dealul. Intră în casă. O să storc câteva lămâi.

Văzând că Tina ezita, se grăbi să adauge:

- Dar dacă vrei să rămâi afară... La urma urmelor, nu mă cunoşti, iar eu aş putea să trăiesc pe acest deal izolat doar cu gândul de a atrage tinerele fete

- Nu m-am gândit la asta nici măcar o secundă, spuse ea şi-l urmă într-o cameră mare şi răcoroasă plină de şevalete, de pânze şi de căni cu pensule în care erau amestecate diferite culori.

- O! Eşti pictor!

- Mâzgălesc câteodată, recunoscu el.

Tina privi curioasă în jurul ei, în timp ce el pregătea băuturile.

- Locuieşti aici? îl întrebă ea.

- Deocamdată, răspunse el din bucătărie.

- Şi eu la fel. Tocmai am sosit. Sunt infiermiera şi domnişoara de companie a ladyei Charleswood, care locuieşte la Castillio del Mar. O cunoşti?

- Am auzit de ea. Se spune că e puţin cam nebună, că trăieşte izolată, sau ceva de genul ăsta. Dar înainte de a-mi povesti viaţa ta, trebuie să-ţi

spun că eu n-am nici un chef să ţi-o povestesc pe a mea. Sunt destul de susceptibil, uneori, şi nu-mi fac uşor prieteni.

- Mulţumesc că mi-ai amintit! îţi închipui, probabil, că vreau să-mi forţez norocul, dar nu ţin neapărat să fiu prietena ta. Toţi prietenii mei sunt persoane de treabă şi vreau să merg în continuare pe acest drum.

- Atins! spuse el, apărând şi întinzându-i un suc de lămâie cu câteva cuburi de gheaţă. Să fim deci duşmani sau măcar adversari. Ai început bine.

- Vrei să spui că ai început bine! Eu sunt o fire prietenoasă. N-am avut în viaţa mea un duşman.

- Cu atât mai bine pentru tine. Dar nu vei întâlni mereu numai prieteni, decât poate doar dacă vei avea noroc. E mai bine să te pregăteşti. Eşti încă foarte tânără.

- Iar tu eşti bătrân şi izolat!

- Nu crezi că e prea devreme să ne certăm pentru nişte persoane care încă nu s-au prezentat? Numele meu e Timothy Rendall.

- Iar al meu Christina Warren. Tina, pentru prieteni. Tu poţi să-mi spui miss Warren.

- Brrr... spuse el, prefăcându-se că freamătă de groază. Bine! Să vedem ce putem face cu pisica aia. Vrei să lenevească sau să-şi câştige existenţa?

- Ambele. Avem şoareci.

- Cine nu are? La Costa del Sol nu trăiesc doar oameni. Am găsit în curtea din spatele casei chiar şi tarantule.

Tina păli. Avea oroare de păianjeni, chiar şi de cei

care nu erau periculoşi.

-Nu-ţi face griji. Se tem de noi la fel de mult cum ne temem noi de ele... Te-aş sfătui să-l iei pe Butch. E făcut să vâneze şoareci.

- Mi se pare că e cam banal. Sora lui e o adevărată bomboană! Pot s-o iau pe ea?

-Ca să-ţi facă pui fără încetare? Şi în plus, e micuţă, seamănă cu mama ei. Şoarecii mari ar putea s-o devoreze.

Tina se înfioră.

-Butch va fi puternic ca tatăl lui. Şi încă un sfat: hrăneşte-l bine dimineaţa şi seara. Va vâna şoareci fără să-i mănânce, doar de dragul aventurii. Celelalte pisici vor profita.

Tina era pe punctul să plece cu noua ei pisică ce mieuna speriată, când se opri în faţa unui tablou neterminat, aşezat pe un şevalet.

-E Castillio!

- Da. E un subiect interesant. îl pictez seara, în lumina amurgului. Nu pot să pictez decât jumătate de oră, în fiecare seară.

-Mi-ar plăcea să văd rezultatul final, spuse Tina, instinctiv. Bănuiesc că nu voi mai avea ocazia.

- Nu se ştie niciodată, spuse Timothy pe un ton simulând generozitatea. Dacă nu vom fi nici prieteni, nici duşmani, poţi să vii să arunci o privire când lucrez la el.

- S-a făcut. Mulţumesc pentru Butch. Voi dormi mai bine după ce va fi învăţat să-şi facă treaba şi sunt sigură că ne vom plăcea, în ciuda originilor sale.

- Dai lovitură după lovitură, spuse el, cu oarecare admiraţie în glas. Până la urmă îmi pare bine că te-am cunoscut, miss Warren, dar să nu ţi se urce la cap...

- Fii fără grijă, spuse ea, plecând.

Cei doi se despărţiră precum câinele şi pisica.

Tina se gândi mult la Tim Rendall întrebându-se ce l-a făcut să fie atât de ostil în relaţiile cu oamenii şi sperând că nu-şi închipuise că-l urmărise! Unii bărbaţi sunt atât de vanitoşi în relaţiile cu femeile.

Trebuie că-i lipseau atenţiile bărbaţiilor, se gândi ea. Nu avea nici măcar o prietenă cu care să vorbească. O dată ce curiozitatea pentru noua ei situaţie trecu, Tina se simţi deodată foarte singură. îşi dădu seama că îi lipseau săruturile inocente ale lui Vic. Era femeie, şi ca orice femeie, îi plăcea să se simtă dorită.

Simţea, bineînţeles, multă compasiune pentru lady Charleswood, dar tinereţea şi bătrâneţea n-au fost niciodată cei mai buni prieteni. Toate impresiile şi părerile bătrânei datau cu o jumătate de secol în urmă. Tina nici măcar nu se născuse la acea vreme. Pe lady Charleswood nu o interesau cursele de motociclete la care ea şi Vic asistau în mod regulat; bătrâna nici măcar nu citea ziarele. Castillio del Mar era un soi de insulă pustie iar Tina tăia zilele din calendar, le număra pe cele rămase, nerăbdătoare să vadă trecând acea perioadă de probă la sfârşitul căreia să poată spune: „Mulţumesc, lady Charleswood, dar cred că o persoană mai în vârstă şi-

ar face mai bine treaba. O infirmieră la pensie ar fi probabil mai potrivită pentru ce vă doriţi dumneavoastră...“ Şi va rămâne acolo până când lady Charleswood îi va găsi o înlocuitoare. Pe zi ce trecea, bătrâna mergea din ce în ce mai bine şi Tina observa cu profundă satisfacţie progresele pe care aceasta le făcea. Pe lady Charleswood începea din nou să o intereseze lumea din jur.

- Grădina e splendidă, îi spuse ea în ziua aceea, aşezându-se să bea o ceaşcă de ceai după o plimbare obositoare în grădină. Nu credeam c-o să mai văd vreodată. Cred că acum se ocupă băiatul Lopez de ea. Ce crezi, Christina, îmi va fi mereu la fel de greu să merg?

Refuza să-i spună Tina, declarând că prenumele ei merita să fie pronunţat în întregime.

- O, nu! Am exagerat puţin astăzi. Ar fi trebuit să beau ceaiul în grădină, înainte să ne întoarcem. V-aţi mai fi odihnit puţin. Asta vom face mâine, dacă doriţi.

Deodată, se deschise uşa şi o femeie cu ochi negri şi întunecaţi îşi făcu apariţia în cameră. Femeia îşi scoase mănuşile şi se aşeză în faţa lor, dreaptă, ca însăşi justiţia implacabilă.

- Dona Maria! exclamă lady Charleswood, care păru contrariată şi, într-o oarecare măsură, vinovată. Nu ştiam că te-ai întors azi. Veşnica poveste, îmi închipui - telegramele care nu ajung la tine! Ce mai faci?

Femeia se apropie, neluând seama la Tina.

- Şi tu, draga mea lady? Dar ce-am aflat? Te

plimbi zi de zi prin castel...? Nu cumva te crezi un mânz tânăr? Pari la capătul puterilor...

- Sunt puţin obosită, dona Maria, dar nu-i nimic. Va trece. Ţi-o prezint pe infirmiera mea, miss Warren. Locuieşte la noi şi-mi face câteva mici servicii.

- Am neglijat eu să-ţi fac aceste servicii, draga mea lady? Poate că nu mai ai nevoie de mine. Poate că mă consideri prea bătrână...

Lady Charleswood, care avea deja o expresie obosită, părea deodată aproape bolnavă. Aruncă spre Tina o privire rapidă şi dădu din cap.

- Vrei să ne laşi singure, Christina? Vreau să-i explic donei Maria...

Tina merse la bucătărie pentru a-şi face o ceaşcă de ceai şi începu să discute cu Carmela. La contactul cu graiul de pe coastă, spaniola ei nu se îmbunătăţise deloc.

- S-a întors, spuse Carmela. Văd că n-a întârziat să te tragă de urechi.

Tina nu se grăbi să răspundă, încercând să pătrundă sensul acelor cuvinte.

- A avut probabil un şoc. Asta e! Dona Maria va trebui să se obişnuiască totuşi cu prezenţa mea. Eu una nu mă voi amesteca în treburile ei, cât timp voi mai petrece aici.

- Am crezut că vei rămâne aici pentru totdeauna, exclamă Carmela mirată.

- Fratele meu şi-a luat angajamentul că voi rămâne cel puţin un an. Dacă reuşesc s-o fac din nou

să meargă bine şi s-o conving să accepte o operaţie la ochi, lady Charleswood nu va mai avea nevoie de mine.

- Am auzit vorbindu-se că vrea să te adopte. Mi-a spus, Rafaela, sunt sigură.

- Iar eu sunt sigură că te înşeli. De altfel, prefer ca lucrurile să rămână aşa. Sunt puţin cam mare pentru a mai fi adoptată, nu crezi?

Fetele începură să râdă, vesele. Deodată, Carmela încremeni. înaltă şi impozantă ca o statuie, îmbrăcată într-o rochie bleumarin, cu ochii scânteind, dona Maria începu s-o certe, spunându-i că era murdară, reproşându-i starea în care se găsea bucătăria la acea oră de după-amiază. Bine că se întorsese ea, să facă puţină ordine în acea casă, spuse ea la sfârşit.

Apoi se întoarse spre Tina, cu un zâmbet glacial pe buze şi i se adresă într-o engleză perfectă:

- Nu cred că lady Charleswood va aprecia apropierea ta de servitori. în Spania avem o conştiinţă a clasei foarte bine dezvoltată. Nu ne permitem nici o familiaritate. Această greşeală e un precedent periculos. începând de azi, nu mai ai voie să circuli în această parte a casei.

- Ia te uită! răspunse Tina, care nu suporta să fie certată, e curios şi chiar puţin demodat. Fratele meu, care e medic, e pur şi simplu fericit să cineze cu bona lui, în timp ce soţia lui serveşte masa întregii familii!

- Acele două războaie mondiale n-au făcut decât să vă tulbure mintea, vouă englezilor! Războiul civil

din Spania a făcut să ne împărţim în clase. Lady Charleswood nu mai are azi nevoie de tine.

De această dată, Tina văzu negru în faţa ochilor.

- Şi totuşi nu vă deranjează dacă o întreb pe ea asta? Ea e cea care m-a angajat şi sunt sigură că poate să-mi spună dacă mai are nevoie de mine sau nu.

- Am ajutat-o să se culce. Lady Charleswood e o femeie în vârstă. E la capătul puterilor cu aceste plimbări lungi şi ridicole. După părerea mea, ai depăşit măsura, miss Warren!

Intendenta ieşi din bucătărie, cu părul negru strâns într-un coc impecabil.

Tina se întoarse spre Carmela, care ştergea cu înverşunare masa.

- îi permiţi să-ţi vorbească pe acest ton?

- Ce altceva pot să fac? răspunse bucătăreasa, ridicând din umeri. Trebuie să lucrez şi aici sunt bine plătită. Mama e văduvă, iar eu sunt singurul ei sprijin. Dona Maria e o aristocrată, venită din nordul Spaniei, iar eu o respect. N-o plac, dar o respect. Ar fi mai bine să nu mai vii aici să vorbeşti cu mine. Donei Maria nu-i place asta. Tu eşti de-a lor, în această casă.

- Dar...

- Te rog, fă asta, insistă Carmela, întorcându-se cu spatele.

Tina se întoarse în camera ei, luându-l pe Butch cu ea.

Motanul devenise mai puternic şi începuse deja să

vâneze şoareci imaginari, după care se ghemuia într-un colac de blană şi se culca pe marginea ferestrei.

Era evident că, acum că dona Maria se întorsese la castel, lucrurile deveneau din ce în ce mai rele. Femeia deborda o ranchiună şi era clar că o avea pe lady Charleswood la cheremul ei. Atunci, cunoscându-i firea, de ce bătrâna hotărâse să angajeze o domnişoară de companie în absenţa ei? De ce dăduse atâtea semne de nervozitate când intendenta fusese surprinsă de libertatea acestui gest? Cine era angajatul cui? Nimeni nu o va face pe Tina Warren să îndure ceea ce lady Charleswood părea că acceptă.

Se auziră bătăi în uşă şi Tina merse să deschidă.

- Am dat ordin să se servească cina, o anunţă dona Maria. Vrei să ţi se aducă în cameră?

- Nu, mulţumesc, răspunse Tina imediat. Nu sunt bolnavă. Voi coborî la masă.

- Foarte bine. Voi spune să se servească la opt fix. Eu voi lua o masă uşoară în camera mea. După aceste două zile de călătorie, mă simt obosită. Date fiind împrejurările, sunt sigură că vei înţelege. Te rog nu o deranja pe lady Charleswood. I-am dat un pahar de lapte şi un sedativ.

- De când sunt eu aici, n-a luat nici măcar unul, îi atrase Tina atenţia. S-a simţit excelent.

- Vrei să spui că ştii mai multe decât mine, care o cunosc de aproape patruzeci de ani? şuieră intendenta cu ochii scânteind de mânie. Te avertizez, nu vei sta degeaba aici! Nu cred în inocenţa ta. De

acum încolo, eu îţi voi spune ce ai de făcut.

- Nu mi-e frică de muncă, dona Maria, dar nu dumneavoastră m-aţi angajat. N-aş fi acceptat niciodată să lucrez pentru dumneavoastră.

- în cazul acesta, e mai bine să termini cu prostiile şi să o anunţi pe lady Charleswood că vrei să pleci. Te asigur că nu vei avea nimic de pierdut.

- în schimb, dumneavoastră aţi avea de câştigat, răspunse Tina cu sarcasm. Am fost angajată pe o perioadă de un an. Şi dacă nu vă deranjează, am de gând să-mi duc termenul până la capăt.

- Din partea mea, poţi să faci ce vrei, spuse dona Maria, mânioasă. Dacă vrei, poţi să şi rămâi. Numai că serviciile tale aici sunt inutile. O fată de vârsta ta nu poate decât să se plictisească într-un loc ca ăsta. De când lady Charleswood nu mai poate face nimic, eu am fost cea care a făcut tot ce era nevoie pentru ea şi voi continua să fac.

- Nu sunt deloc de acord cu dumneavoastră. Lady Charleswood poate să facă multe lucruri. înainte de sosirea dumneavoastră, începuse chiar să se bucure de viaţă.

- Ti-ar conveni, cu siguranţă, să-i provoci o criză cardiacă şi să moară. Poate că a scris deja un testament în favoarea ta?

- Nu ştiu despre ce vorbiţi.

- Nu cred. Vorbesc despre o tânără lacomă şi despre o bătrână cu avere. Nu te preface că nu ştii că i-a spus fratelui tău că vrea să te adopte şi să te facă moştenitoarea ei legală! înţeleg acum de ce vrei să

rămâi să-i masezi picioarele. E în interesul tău, nu? Frumos calcul pentru o persoană de vârsta ta!

- Nu ştiam nimic despre asta, spuse Tina cu sinceritate. Credeţi sau nu, dar detest ideea de a fi moştenitoarea cuiva, oricui ar fi. De altfel i-am spus asta şi fratelui meu.

- Află că-l stimam mult pe doctorul Warren înainte de asta. Mi-am petrecut întreaga viaţă alături de lady Charleswood şi cu toate acestea n-am cerut nimic pentru mine. Am avut alte recompense. Doctorul Warren ar trebui să ştie că persoanele în vârstă au capricii insolite. N-ar fi trebuit să cedeze unui asemenea capriciu, mai ales trimiţându-şi propria soră să culeagă roadele.

- Orice ar fi făcut Bernard, a făcut-o cu bună-credinţă. A vrut să lucrez într-un loc în care climatul e cald şi uscat, pentru că am fost bolnavă de pneumonie. în orice caz, nu am de gând să rămân mai mult de un an. Dar îmi voi împlini termenul, fie că vă place sau nu.

- Poate că am fost puţin prea dură cu tine. îmi pare rău că ai fost bolnavă. Mă gândeam că eşti cam palidă.

- Acum mă simt bine.

- Poţi să mai aştepţi o săptămână sau două înainte de a o anunţa că pleci pe lady Charleswood. Ar putea crede că am conspirat împreună.

- Şi n-ar avea dreptate? întrebă Tina cu amărăciune.

- Nu fi absurdă. Admit că ai făcut câteva lucruri bune, de când ai venit aici, mai ales deschizând uşa de la acea cameră teribilă. Mă surprinde faptul că lady Charleswood a supravieţuit şocului. Eu mă aflam aici când s-a întâmplat acea tragedie. O vreme, lady Charleswood şi-a pierdut minţile şi nu cred că şi-a revenit complet nici acum. N-aş folosi prea des acest tip de tratament-şoc, dacă aş fi în locul tău.

- L-am auzit pe fratele meu spunând că e deosebit de puternică.

- Nu s-ar spune, judecând după felul în care arăta când am sosit. De-abia mai putea respira. Fratele tău n-are nimic de-a face cu ea şi dacă diagnosticul lui s-ar dovedi fals...

- O să plec peste o săptămână sau două, îşi acceptă Tina înfrângerea. Voi aştepta momentul potrivit pentru a o anunţa. Acum aş vrea să fac o plimbare scurtă înainte să se întunece...

Tina ieşi din casă tulburată, neştiind ce-i producea mai multă oroare: să devină bogată după moartea cuiva sau uneltirea lui Bernard. Degeaba se afla încă în grija familiei sale, nu va accepta niciodată să se lase vândută. Ar fi putut să găsească un serviciu fără ajutorul nimănui - şi nici o consecinţă atât de neplăcută n-ar fi rezultat.

Traversă grădina şi coborî în golf. Soarele apunea deasupra dealurilor înroşite. Orizontul se confunda cu marea, care devenise de un roz irizat. într-o jumătate de oră noaptea se va lăsa, iar ea va trebui să se întoarcă în acea casă în care era nefericită şi din care

îşi dorea să plece cât mai curând.

Atunci îl văzu pe pictor, cu şevaletul său, stând pe o piatră netedă. Era prea târziu pentru a se mai întoarce, aşa că înaintă, până ce ajunse în dreptul tabloului şi aruncă o privire peste umărul acestuia.

- Ce naiba se-ntâmplă? Aduci cu tine mirosul furtunii!

- îmi pare rău. Dacă te deranjez, voi pleca.

- Nu, rămâi. Sunt puţin indispus. Nu reuşesc să redau în tablou piatra asta blestemată.

- Mi se pare că arată destul de bine; şi marea asta irizată e pur şi simplu superbă. Ce mi se pare incorect, e micul turn roşu. Ai pictat lumina la fereastră.

- Şi?

- Acea cameră e închisă de mai bine de treizeci de ani. Nimeni nu a mai intrat în ea pentru că e periculoasă.

Tim păru sceptic.

- Ciudat! Am pictat-o cu câteva luni în urmă. N-aş fi pictat-o luminată dacă nu ar fi fost...

- Poate că e doar reflexia soarelui în fereastră.

- La ora asta din zi? Oricum, n-are importanţă. O voi lăsa aşa, pentru că efectul e mai dramatic. Nu mai ai şi alte critici?

- Nu te critic deloc. Tabloul tău mi se pare nemaipomenit.

- Am descoperit o admiratoare, spuse el zâmbind şi aprinzând o pipă. Dar nu sunt deosebit de încântat,

pentru că eu ştiu că sunt un artist slab. Agentul meu o ştie şi el. Dacă obţin cinci lire pe acest tablou, mă declar satisfăcut.

- Ei bine, atunci noapte bună! spuse Tina cu o urmă de tristeţe în glas.

Tim o auzi ţipând când piciorul ei derapă pe o piatră alunecoasă şi se prăbuşi la pământ.

în ciuda gemetelor şi a ochilor plini de lacrimi, Tim reuşi s-o ridice în picioare şi-i palpă cu un gest rapid umărul pe care căzuse cu toată greutatea.

- E doar dislocat, spuse el încet, şi-i dădu să muşte pensula pe care o avea în mână. Strânge tare!

Tina era convinsă că o s-o doară. Dar îşi auzi doar umărul trosnind când, cu mâini experte, Tim Rendall i-l puse la loc.

- O să te doară, spuse el ţinându-i capul între genunchi, dar continuă să-l mişti. Cum te simţi?

Tina îşi ridică privirea şi-i zâmbi cu recunoştinţă.

- Mă întreb de ce m-ai lăsat să cred că eşti pictor? Eşti, de fapt, doctor. Aşa se explică faptul că poţi să castrezi pisici şi să pui la loc un umăr ieşit din articulaţie. Dar de ce atâta mister?

Capitolul 4

în zilele care urmară, Tina nu avu timp să se plictisească si nici nu se putu plânge de lipsa unei ocupaţii. Dona Maria îi arătă câteva dulapuri pline cu vase si-i ceru să le şteargă de praf. „O muncă plăcută pentru o fată binecrescută, dacă foloseşte mănuşi“ - precizase aceasta. Apoi îi aduse câteva lenjerii de pat pe care îi spuse să brodeze iniţialele lui lady Charleswood. în sfârşit, îi încredinţă şi clasificarea cărţilor care o ţinu pe Tina în bibliotecă ore întregi.

Pe lady Charleswood, nu o mai vedea deloc. Aceasta cerea să se odihnească, după spusele donei Maria, căci era foarte obosită.

Luptându-se cu capacele de argint, cosând sau scuturând cărţile de praf, Tina se întreba ce fel de muncă va căuta când se va întoarce înapoi, în Anglia. De această dată va lua măsuri ca Bernard să nu-i mai influenţeze hotărârea, în ciuda bunelor sale intenţii. Se gândise mult şi la Tim Rendall şi la reacţia pe care acesta o avusese când Tina descoperise că era, de fapt, medic.

Tim nu râsese, cum îşi închipuise că va face. Dimpotrivă, păruse că se simte prins în capcană.

- De ce naiba mă-ntrebi aşa ceva? spusese el, în sfârşit.

- Ai vorbit despre un tendon folosind numele lui ştiinţific. Fie eşti medic, fie nu eşti. De ce atâta mister?

Tim îşi strânsese enervat şevaletul şi acuarelele.

- Lumina a dispărut, aşa că voi pleca. Ai face bine să

te întorci şi tu, înainte să ţi se întâmple ceva mai grav.

Neştiind cum să se poarte cu acel om cu o dispoziţie atât de schimbătoare, Tina plecase capul şi se întoarsese la castel.

Poate că Tim fusese student la medicină şi nu reuşise să-şi termine studiile?

A doua zi, Rafaela îi dădu pe furiş un plic îngălbenit pe numele Christina Warren şi cu specificarea, într-un colţ: a se înmâna personal.

Tina citi scrisoarea în bibliotecă şi fu surprinsă să vadă că Tim o invita la ceai, la Mira, casa lui, în după-amiaza următoare. Dona Maria nu făcuse nici o aluzie la orele ei libere, când îi dăduse acele sarcini. Tina făcu o baie matinală în mare şi-şi luă micul dejun la ora opt. îşi începu munca la opt şi jumătate şi-şi petrecu ziua bine organizată, până la ora şapte şi jumătate, ora cinei.

Intendenta părea că nu mai vroise să vorbească despre viitorul ei, aşa că Tina hotărî să abordeze singură subiectul, în timpul mesei.

- Scuzaţi-mă, dona Maria, aş vrea să ştiu ce hotărâre aţi luat în legătură cu mine.

- Nu înţeleg ce vrei să spui. Hotărârea îţi aparţine.

- Am crezut că vreţi să vorbiţi despre asta cu lady Charleswood.

- Lady Charleswood nu s-a simţit bine. Dacă-mi permiţi să folosesc această expresie, ai făcut-o pur şi simplu knock-out... Are nevoie de o bună bucată de timp pentru a-şi reveni.

- Trebuie să fie foarte plictisitor pentru ea să rămână întreaga zi în pat, cu o vedere slabă, fără să aibă nici o

ocupaţie. Cred că-mi veţi permite măcar să-i citesc. îi place foarte mult. Şi dacă trebuie să plec, măcar să o pot anunţa.

- Cred că se poate.

- De asemenea trebuie să-i scriu fratelui meu. Ce motiv să-i dau că nu acceptaţi prezenţa mea aici?

Dona Maria se încruntă. Considerase probabil problema încheiată.

- Voi atinge majoratul de-abia peste cinci luni şi până atunci sunt sub responsabilitatea lui. Sau cel puţin, insistă el ca lucrurile să fie astfel. Când voi împlini douăzeci şi unu de ani, voi putea face ce vreau şi va fi o uşurare pentru toată lumea.

- Dacă rămâi aici până atingi majoratul, nu-l vei mai deranja pe fratele tău plecând.

- Da, şi eu mă gândesc la fel. Va crede că sunt nebună, dar nu va mai putea interveni în decizia mea.

- în aceste condiţii, îţi sugerez să rămâi până la sfârşitul lui august. Mai mult nu, pentru că prezenţa ta aici nu e necesară, şi bănuiesc că nu-ţi închipui că voi pleca eu, după patruzeci de ani. Poţi veni în fiecare zi să-i citeşti lui lady Charleswood, în timp ce eu fac tapiseria. Eu una vorbesc perfect engleza, dar nu ştiu să citesc foarte bine. Cred că vom reuşi să ne acomodăm una cu cealaltă, pentru o perioadă de cinci luni, cu condiţia să nu-ţi depăşeşti din nou atribuţiile, în ardoarea ta juvenilă. Sper că te-am făcut să înţelegi, miss Warren, că angajamentul tău era o eroare?

- Da, cred că da...

- Eşti rezonabilă, spuse dona Maria, afişând un

zâmbet larg. în definitiv, vei petrece aici o vacanţă minunată. Vrei să iei un mic concediu?

- Nu, nu e nevoie. Dar mâine aş vrea să ies la ora patru. Vă promit că nu voi deranja pe nimeni în timpul siestei.

- Vrei probabil să faci nişte cumpărături?

Fără să mai dea explicaţii, Tina acceptă presupunerea donei Maria.

- Da, am nevoie de câteva lucruri. De obicei, am sâmbăta liberă, dar nu ştiam dacă veţi fi şi dumneavoastră de acord...

- Bineînţeles că ai dreptul la o zi liberă! Continuă cu sâmbăta şi, de ce nu şi miercurea. Vreau să te simţi bine cât vei sta aici. Nu cred că e necesar să-l înştiinţezi pe fratele tău de angajamentul nostru şi nici măcar să vorbeşti despre asta cu lady Charleswood. Lucrurile neplăcute trebuie uitate. Nu foloseşte la nimic să ne amintim de ele.

După ce terminară masa, dona Maria îi povesti Tinei despre anii îndelungaţi petrecuţi în serviciul ladyei Charleswood şi despre devotamentul pe care i-l arătase în perioada care urmase tragediei.

- Eram încă tânără atunci şi era îngrozitor pentru mine să trăiesc cu o femeie nebună, fără să îndrăznesc să o las singură un singur moment, din cauza ameninţărilor ei cu sinuciderea. îmi spuneam adesea că atunci când răul va fi trecut, voi putea pleca departe şi-mi voi trăi viaţa. Dar când momentul a sosit şi am anunţat-o că vreau să plec, lady Charleswood s-a agăţat de mine plângând şi s-a prăbuşit şi mai mult decât

înainte. N-am mai putut pleca. Mi-am uitat propriile dorinţe şi am rămas. Aş fi putut să mă căsătoresc, dar n-am făcut nici asta. într-o zi, o să-mi mulţumeşti că te-am descurajat în planul tău... Lady Charleswood - n-aş vrea să spun nimic rău despre ea - trăieşte într-o altă lume. îi e indiferent dacă locuieşte închisă aici, departe de plăcerile vieţii. Nici eu nu mai sunt tânără, aşa că şi mie îmi e suficient. Dar pentru o fată tânără, nu e o viaţă de vis. Nici măcar servitoarele nu acceptă să doarmă aici. Povestesc tot felul de prostii, spun că acest castel ar fi bântuit, fără îndoială din cauza şoarecilor care au invadat toată casa. Dar tu i-ai vânat pe cei din camera ta, încheie dona Maria râzând.

- Lady Charleswood mi-a spus că turnul e periculos.

-Aşa este. Nu trebuie să mergi niciodată acolo. Chiar eu am închis uşa care dă spre scară. Cât timp cheia va fi la mine, nu există nici un motiv de teamă, spuse ea, arătând spre o cheie agăţată la centură. Ţărănimea spaniolă e gregară şi zgomotoasă. Nu apreciază liniştea şi singurătatea. Chiar şi vara, când turiştii mişună pe coastă, Castillio e rupt de lume. Aşa l-a vrut lady Charleswood. Chiar şi micul golf e proprietatea ei; nimeni nu are dreptul să meargă acolo, ceea ce e bine, pentru că locul e câteodată periculos.

- Chiar nimeni? întrebă ea amintindu-şi de Tim Rendall, care-şi picta tabloul pe acea piatră netedă, fără să ştie, probabil că acel loc era privat.

- Nimeni. Poliţia e autorizată să facă arestări, în caz contrar. Oricum ar fi, în afară de drumul pe care ai luat-o tu, nu se poate ajunge acolo decât pe mare.

în mintea Tinei apăru mica barcă în care Tim îşi transportase probabil materialele pentru tablou, dar fata nu făcu nici un comentariu.

- Poliţia de coastă nu s-ar sfii probabil să tragă câteva focuri, dacă ar vedea vreun vas intrând în golf, spuse dona Maria, râzând. Pe acele ape circulă, câteodată, contrabandişti. Pe noi însă ne cunosc şi ştiu cum trăim. N-am alţi oaspeţi decât două bătrâne retrase şi inofensive.

Tina avu ocazia să-şi dea seama de asta chiar în ziua următoare. Parcându-şi bicicleta la „Kiosko“, un mic bazar cuibărit între două vile, al cărui proprietar îi spusese că-i va face rost de orice va avea nevoie, intră şi asistă la o scenă care o lăsă cu gura căscată.

- Madre mia! Por que? Por que? îl auzi pe patron văitându-se, în timp ce-şi rupea şorţul de mânie.

Doi poliţişti scotoceau magazinul, creând o dezordine de nedescris.

- O să vin mai târziu, îi spuse Tina acestuia. Văd că sunteţi ocupat...

- Aşa e, senorita, sunt foarte ocupat. Poliţia crede că fac contrabandă şi-şi închipuie că ascund armele în aparatul de făcut îngheţată! Vor să mă facă să închid magazinul pentru că vor să construiască vile pentru turişti pe terenul meu! Vino mai târziu. Mă găseşti tot aici!

Sub soarele arzător al acelui început de aprilie, Tina se îndrepta spre „Mira“.

- Bine ai venit! ieşi în întâmpinarea ei ciudatul Tim Rendall.

Tina de-abia îl recunoscu. Se tunsese şi-şi răsese

barba şi
purta un costum crem cu cravată, de o eleganţă surprinzătoare, aproape agresivă.

- Doamne! Cât de mult poate să facă o barbă!
- E mai bine sau mai rău? o întrebă el râzând.
- E mult mai bine acum.
- Mulţumesc.

Tina îşi închipui că făcuse toate acele schimbări pentru ea, dar Tim se grăbi să adauge:

- Mâine merg la mama şi urăşte să mă vadă neglijent. în fotografia din paşaport nu aveam barbă şi e mai uşor să mă rad decât să mă lansez în explicaţii fără sfârşit. Intri? Ce mai face Butch?

- E în plină formă. N-am mai văzut un şoarece din ziua în care l-am luat. Cred că o să-i reduc puţin porţia. în curând va fi prea gras pentru a mai putea vâna. Simplul miros de pisică alungă şoarecii.

- Merg să pun ceaiul. Apa a dat deja în clocot.

- Pot să te ajut?

- Nu, eşti musafiră. Una dintre clientele mele, o englezoaică mi-a cumpărat un tablou şi am cumpărat o prăjitură excelentă de la Estariva.

Pe verandă era aşezată o masă acoperită cu o faţă de masă albă şi două ceşti de porţelan. Vederea la mare, de un albastru- turcoaz, era minunată.

- îmi plăcea mult ora ceaiului, când eram mic, îi mărturisi Tim. Era momentul când toată familia se aduna în jurul mesei şi mânca sandvişuri calde cu pâine prăjită...

- Aveai o familie numeroasă?

- Trei băieţi şi o fată. Eu sunt cel mai mic.

- Eu de asemenea am trei fraţi şi sunt cea mai mică! De fapt, sunt fraţi doar pe jumătate. Se consideră ca făcând parte din altă generaţie. Eu am fost, într-un fel, un accident.

Lui Tim i se păru că citeşte o umbră de melancolie pe chipul ei.

- Dimpotrivă, sunt sigur că eşti fata pe care părinţii au aşteptat-o atât de mult...

- Mulţumesc. Câteodată am tendinţa să mă acuz că exist.

Vorbiră despre una, despre alta şi, în special, despre contrabandă. Tina îi povesti scena de la „Kiesko“.

- Da, îl urmăresc pe Manolo. S-ar putea să fie vinovat, dar e prea viclean pentru a fi prins.

- Ce căutau la el poliţiştii?

-în special, arme. în Spania a fost nu demult război civil. Se tem încă de o minoritate opozantă. La cea mai mică neînţelegere din Guvern, stocurile de arme şi-ar putea face din nou apariţia.

Tina îi povesti discuţia pe care o avusese cu dona Maria şi îi atrase atenţia că micul golf era proprietate privată.

- Pictorii au voie să meargă unde vor, răspunse Tim, nepăsător, întocmai ca preoţii. Aş zice că poliţiştii sunt mai degrabă mândri de prezenţa mea aici. Am făcut câteva tablouri satului şi unul chiar postului de poliţie! După trei ani, m-au adoptat în cele din urmă.

- Locuieşti aici de trei ani?

- Am închiriat casa pentru şase ani. Când contractul va expira, voi încerca să-l prelungesc.

- Vrei să te stabileşti aici definitiv?

- Dacă-mi pot câştiga existenţa, de ce nu? Ascultă, te-am chemat de fapt, pentru a-ţi satisface curiozitatea... La ultima noastră întâlnire ai spus ceva ce m-a frapat!

- întrebându-te dacă eşti doctor?

- Lasă-mă, te rog, să vorbesc. Prefer să lămuresc asta o dată pentru totdeauna, înainte să te apuci să trăncăneşti cu alţii despre mine. Cred că pot să am încredere în tine. Mi-am păstrat încrederea în natura umană. Eram cel mai tânăr asociat al unui cabinet

medical, într-un cartier foarte elegant din Londra. Acum trei ani, am fost suspendat din Asociaţia Medicilor din motive... de conduită neprofesională cu o pacientă. Acum ai aflat. Dacă vrei să pleci, nu te jena. înţeleg şi nu mă voi simţi jignit. Noapte bună, miss Warren. A fost amabil din partea ta să vii.

îngrozită şi surprinsă, Tina îşi dădu seama că Tim - doctorul Rendall - îi întindea pălăria şi mănuşile pe care le purta pentru a se proteja când mergea cu bicicleta.

-Aş vrea să mai rămân puţin, dacă nu te deranjează.

Tim luă tava cu ceai şi se duse în bucătărie, lăsând-o singură pe verandă.

Tina ştia că urmările unei suspendări erau redutabile. Unii doctori cădeau în alcoolism şi începeau să fure, chiar de la foştii pacienţi, pentru a-şi satisface viciul. Motivul pe care-l invocase Tim nu putea să însemne decât un singur lucru: că doctorul în cauză avusese relaţii intime cu una dintre paciente şi Tina era sigură că acesta era motivul pentru care Tim fusese declarat vinovat. Scandalul luase probabil proporţii mari şi fusese divulgat în presă.

Deodată, Tina simţi un miros de tutun. Tim se întorsese pe verandă, dar se aşezase la distanţă de ea.

- Trebuie să fii nebun să compromiţi atâţia ani de studiu pentru o poveste ca asta. Mi-e greu să cred că ai comis o asemenea imprudenţă.

- Şi ce te face să crezi asta: intuiţia ta feminină sau expresia cinstită de pe chipul meu? o întrebă el ironic.

- E adevărat, nu te cunosc, dar nu pari genul care să facă aşa ceva.

- O, după părerea ta există un gen? Dumnezeule, cât de mult te înşeli, miss Warren! Oricum, mulţumesc pentru încredere. Nu cumva spui asta pentru că ai venit deja de două ori aici, iar eu nu am încercat să te ating nici măcar cu un deget?

Tina deveni roşie ca focul.

- îmi pare rău. Te rog să mă scuzi. Acum realizez că nici măcar nu te-ai gândit la asta.

- E adevărat. Şi nu m-am gândit nici la ce mi-ai spus. Nu trebuie să te laşi doborât de amărăciune.

- Chiar crezi asta? o întrebă el, aruncându-i o privire plină de căldură.

Ochii adânci şi albaştri ai Tinei străluceau de o candoare care dădea forţe noi. Tim admiră reflexele părului ei negru.

- Vrei să afli ce s-a întâmplat? Vei avea în felul acesta o părere clară despre mine. N-am fost întru totul nevinovat. M-am purtat ca un nebun, cum tu însăţi ai remarcat.

- Nu eşti obligat să-mi mărturiseşti nimic. Nu-mi voi schimba cu nimic părerea despre tine. Dar dacă asta te va face să te simţi mai bine, nu ezita să-mi povesteşti.

- Vreau să ştii ce s-a întâmplat, miss Warren.

- Spune-mi Tina.

- E o introducere în cercul tău de prieteni? întrebă Tim râzând. Mulţumesc. Mie poţi să-mi spui Tim. Nu eşti prea grăbită?

- Nu. Am terminat treaba.

- Chiar dacă nu e o poveste pentru copii, totuşi ţi-o voi povesti. înainte de toate, trebuie să-ţi vorbesc

despre familia mea. Tata era un doctor de ţară ca la carte şi avea clienţi pe o rază de cincizeci de kilometri pătraţi. Când vremea era prea rea pentru a mai putea scoate afară un cal, tata îşi vizita bolnavii pe jos. Aveam o maşină, dar nu o putea folosi decât pentru a merge în sat. Celelalte drumuri erau impracticabile. Cred că tata îmi va apărea mereu în minte fără vârstă. Probabil că aşa îşi văd copiii părinţii, când sunt mai mici. Parcă îl văd şi acum cum îşi bea grogul, întors dintr-una din vizitele lui, după ce a ajutat să vină pe lume un copil, în cine ştie ce fermă uitată de lume. N-a găsit timp să se căsătorească decât la patruzeci de ani. Pe vremea aceea avea şaizeci şi cinci de ani şi de-abia aştepta să şi-l facă pe fratele meu mai mare asociat. Fraţii mei şi eu nu ne gândisem niciodată să devenim altceva decât doctori. Dar vroia să fie chirurg. Sora mea a făcut şi ea Facultatea de Medicină, dar s-a căsătorit în anul doi şi nu a mai terminat. Acum e o mamă şi o soţie fericită. John a refuzat să devină asociatul tatei. A fost dintotdeauna mai singuratic şi simţea vocaţia de medic-misionar. A plecat în India, unde a şi murit după cinci ani, de o boală tropicală. Cât despre Dan, el a preferat să urmeze o specializare şi în momentul ăsta e asistentul unui obstetrician renumit din Edinburgh.

Tata şi-a luat un tânăr asistent, dar ar fi vrut să transmită pacienţii unui membru al familiei. Eu lucram la Londra şi nu mă vedeam luându-i locul. Tata e o specie pe cale de dispariţie. Vorbisem cu el despre asta când terminasem studiile şi am primit binecuvântarea familiei să merg să lucrez în capitală. Nu lăsasem la Hollyton nici

o fată cu care aş fi putut să mă căsătoresc şi mă mângâiam cu gândul că poate voi întâlni într-o zi, la Londra, o fată drăguţă de care mă voi îndrăgosti şi cu care voi putea întemeia o familie. Studenţii la Medicină sunt după cum probabil ştii ani buni absorbiţi de studii şi viaţa lor sentimentală începe mult mai târziu decât a celorlalţi. în starea asta de spirit, m-am instalat într-un cartier bogat din Londra, plin cu piscine. îmi iubeam munca, aveam un apartament drăguţ şi o menajeră şi nu după mult timp am fost invitat să iau parte la viaţa mondenă a mediului în care trăiam. Am cunoscut o mulţime de femei. în calitate de medic, mă consideram mai degrabă vânător decât pradă. în cele din urmă m-am săturat de ele, iar asociaţii mei au avut grijă ca printre pacientele mele să nu se numere persoane prea impresionabile.

într-o seară, m-am dus la una dintre acele petreceri elegante şi plictisitoare, la care oamenii se adună în grupuri de câteva persoane şi povestesc stupidităţi. Tocmai eram pe punctul să plec, când am fost prezentat Madeleinei. Tot ce am putut să constat era că băuse câteva pahare în plus. Ochii ei străluceau ca două smaralde, iar părul roşcat-închis avea o culoare extraordinară, obţinută probabil în urma unei vopsele, căci Madeleine era extrem de sofisticată. Era mai mare decât mine cu un an sau doi. Eu, pe atunci, aveam douăzeci şi şase de ani.

- Am fost trimisă să te aduc înapoi, fură primele ei cuvinte. Gazda a observat că te plictiseşti şi mi-a ordonat ca nu cumva să-l las să plece pe cel mai frumos

bărbat de la petrecerea ei.

A început să râdă şi mărturisesc că nu m-am mai plictisit nici măcar un moment tot restul serii. Pot s-o spun cu certitudine! Nu mai întâlnisem niciodată o femeie atât de seducătoare şi eram lipsit de experienţă. Totul emana senzualitate: vocea, gesturile, privirile ei. Eram fascinat. Am terminat petrecerea în apartamentul meu, sub pretextul de a bea o cafea şi acolo mi-am examinat mai bine conştiinţa. Madeleine îmi oferea tot ce aşteptam de la o femeie sau acea aprindere subită a simţurilor era efectul singurătăţii în care trăisem până atunci? Ştiam deja răspunsul. Cu regret, tot ce am împărţit cu Madeleine în acea seară a fost cafeaua, după care Madeleine a chemat un taxi şi s-a întors acasă.

Uitasem practic de existenţa ei, când, într-o zi, secretara m-a întrebat dacă vroiam să accept pe lista mea o oarecare doamnă Essex.

Două săptămâni mai târziu, doamna Essex a sunat în mijlocul nopţii. Suferea de puternice dureri abdominale. Am fost uimit să constat că doamna Essex nu era alta decât Madeleine, înarmată cu toate atuurile frumuseţii ei. A trebuit, bineînţeles să o consult şi, deşi părea cam palidă şi uşor anemică, nu am găsit nimic în neregulă. I-am recomandat un regim şi tocmai vroiam să plec, puţin enervat, când deodată Madeleine a sărit din pat, a închis uşa cu cheia şi s-a aruncat în braţele mele spunându-mi că se simte singură, că fostul ei soţ fusese extrem de crud faţă de ea şi că îşi dorea să fim prieteni. Prieteni intimi, se-nţelege. Eram totodată stânjenit, jignit, plictisit şi i-am cerut să deschidă uşa pretextând că eram obosit

după o zi grea de muncă. M-a privit cu atâta groază, de parcă aş fi comis o crimă, ceea ce şi făcusem, probabil, în ochii ei. Şi-a ascuns cheia în corset, provocându-mă să vin s-o iau, ceea ce până la urmă am şi făcut. în cearta care a urmat i-am rupt fără să vreau hainele şi am reuşit să plec, lăsând-o turbată de furie. Madeleine l-a chemat pe paznicul de noapte şi a declarat că fusese victima unui viol.

Atracţia pe care o simţeam faţă de ea s-a transformat subit în aversiune. Când m-a sunat, i-am trântit receptorul în nas. Când m-a căutat la cabinet, am sfătuit-o să-şi găsească alt doctor. A acceptat fără să se opună şi părea chiar puţin ruşinată de purtarea ei. M-a rugat, totuşi, să o mai consult o dată, până-şi va găsi un medic, căci avea, spunea ea dureri din ce în ce mai mari. Am refuzat şi am îndrumat-o să se adreseze unuia dintre asociaţii mei. S-a răzgândit şi, spunându-mi că nu era important, a plecat.

Chiar în acea seară am primit un telefon de la Ogleton, unul dintre colegii mei, în care eram anunţat că una dintre pacientele mele avusese o criză de apendicită şi că el fusese chemat la căpătâiul ei. încercase să mă caute, dar, cum nu eram acasă, o internase imediat pe doamna Essex iar acum mă înştiinţa, în cazul în care aş fi vrut s-o văd înainte de operaţie.

M-am simţit puţin vinovat şi m-am dus la spital. Am vorbit cu chirurgul, care mi-a permis s-o văd. Madeleine tocmai îşi primise medicaţia. Era într-o stare de semiinconştienţă, dar m-a recunoscut. în faţa infirmierelor şi a supraveghetoarei, m-a întâmpinat

spunându-mi: „O, dragul meu! Ai venit!“ ca şi când am fi fost prieteni apropiaţi.

Câteodată, morfina are acest efect, mi-am spus, ridicând din umeri. Nu m-am mai întors niciodată s-o văd, dar i-am lăsat un bilet în care o sfătuiam să nu uite ca, de atunci înainte, să se adreseze doctorului Ogleton, de fiecare dată când sănătatea ei o cerea.

Şase săptămâni mai târziu, a venit la mine acasă, spunându-mi că se simţea mai bine, că fusese în sudul Franţei pentru a-şi reveni şi că tot ce-i rămăsese din toată povestea asta, era o cicatrice mică şi drăguţă. Copleşit, i-am oferit în cele din urmă un pahar de vin, fără ca eu să beau, atrăgându-i atenţia că în curând trebuia să plec, pentru a face o vizită unui pacient.

Când a reînceput să-mi facă avansuri, mi-am dat seama îngrozit că încă nu mă debarasasem de ea şi că Madeleine interpretase în felul următor scrisoarea mea: găseşte-ţi alt doctor şi va putea exista ceva între noi! Madeleine avea nevoie să i se spună adevărul în faţă şi cu regret trebuie să-ţi mărturisesc că am simţit o oarecare plăcere tratând-o fără menajamente. în cele din urmă a înţeles şi a plecat, nu înainte de a mă ameninţa:

- Foarte bine, doctore. O să regreţi! mi-a spus ea.

Tim îşi întrerupse o clipă povestirea pentru a reaprinde pipa.

în cele ce urmează, nu pot să fac decât supoziţii. Madeleine a revenit, sau cel puţin asta i-a spus lui Lewis, portarul.

Când m-am întors acasă, pe la nouă seara, Lewis m-a

anunţat făcându-mi un semn complice cu ochiul că aveam o vizitatoare care mă aştepta, probabil, în faţa uşii. Am înţeles imediat despre cine era vorba. Eram gata să explodez de mânie. Negăsind pe nimeni, m-am închis înăuntru cu cheia şi mi-am încălzit mâncarea, ferindu-mă chiar să deschid radioul, de teamă să nu-mi trădez prezenţa în apartament.

Probabil că pentru a se răzbuna, Madeleine a petrecut câteva ore bune într-un dulap cu mături. La două dimineaţa l-a trezit pe Lewis, pretextând că nu reuşea să deschidă uşa blocului. Acesta, a bombănit probabil nemulţumit ceva. Madeleine i-a răspuns cu dezinvoltură că fusesem atât de ocupaţi încât nu simţisem cum zburase timpul!

N-am ştiut de această întâmplare, bineînţeles, până în ziua în care am fost acuzat de încălcarea deontologiei medicale. Madeleine avusese grijă să strângă câteva probe împotriva mea, aşa că dezminţirile mele au fost zadarnice. Lewis a depus mărturie despre dezordinea în care se aflau hainele şi părul ei, iar Madeleine a adăugat la dosar scrisoarea pe care i-o trimisesem. Nimeni n-a vrut să creadă că acea femeie superbă petrecuse ore întregi într-un dulap cu singurul scop de a mă compromite. Pentru a mă sustrage acelei relaţii care mi se acorda şi care mă stânjenea mi-am inventat o logodnică şi am pretins că eram pe punctul de a mă însura. Cerându-mi-se să-i spun numele, n-am putut, evident s-o fac. Toată lumea a crezut că-mi pusesem în gând să rup legătura mai veche cu Madeleine Essex, pentru a mă putea căsători cu o fată mai tânără.

Am fost declarat vinovat şi suspendat din Asociaţia Medicală. Iată, acum ştii tot.

- E de-a dreptul îngrozitor!

- Aşa e. Dar gândindu-mă mai bine, am realizat că, într-un fel, meritam această sancţiune. Dacă nu m-aş fi lăsat perturbat de considerente extraprofesionale, nu mi-aş fi dezonorat meseria punând un diagnostic fals. Oricine şi-ar fi dat seama că era vorba de o apendicită...

- O criză poate să se declare doar în câteva ore, spuse Tina imediat.

- Vorbeşti ca un membru al familiei mele. Şi ei au fost afectaţi de toată această poveste. Tata a murit imediat. Mama, bineînţeles, spune că nu am nici o vină. Fratele meu, chirurgul, şi-a abandonat pacienţii şi s-a mutat în Statele Unite. Pentru binele lor, am hotărât să dispar. S-a întâmplat ca, din fericire, să fiu destul de înzestrat pentru desen. Unul dintre prietenii mei, un pictor, mi-a spus că e posibil să-ţi câştigi existenţa pe Costa del Sol, pictând scene locale. M-am mutat aici, absolut deprimat. Primul meu desen a fost excelent, pe plan financiar. în toamnă mi-am luat câţiva elevi la Madrid şi am reuşit să mă descurc. Acum câştig chiar mai mult decât dacă aş fi fost doctor! Ce ironie, nu? N-aş avea de ce să mă plâng.

- Ai încercat să faci apel?

- Da, anul trecut. Apelul mi s-a respins, dar am fost sfătuit să mai încerc o dată. Dar eu nu vreau să fiu absolvit! Vreau să obţin un ordin de neurmărire. înţelegi punctul meu de vedere, pe care familia mea nu reuşeşte să-l înţeleagă? Vreau reabilitarea sau nimic!

Capitolul 5

Tim insistă să o conducă până la şosea şi o sfătui să aibă grijă pe acel drum, căci era foarte aglomerat în timpul verii.

- Maşina mea e la reparat. Altfel nu te-aş fi lăsat să te întorci cu bicicleta. Ar trebui să mergi pe jos.

- Nu-ţi face griji. Nu mi se va întâmpla nimic. Mulţumesc pentru tot, Tim.

- Noapte bună, Tina, răspunse Tim, cu o voce emoţionată.

Tina simţi că greutatea acelei mărturisiri avea să o apese
mult timp de atunci încolo. Nu se îndoise nici un minut de sinceritatea lui Tim. Acesta greşise, bineînţeles, dar nici Madeleine Essex nu era nevinovată. Distrusese cu bună ştiinţă cariera în plină ascensiune a unui doctor. Era singura care putea restabili adevărul în ochii Asociaţiei şi ai lumii. Dar timpul vindecă uneori şi cele mai grave răni. Tina îi sugerase lui Tim să încerce să ia legătura cu ea. Poate că Madeleine îşi dăduse seama că se purtase îngrozitor şi regreta.

- Nu mai vreau să aud de acea femeie! N-am de gând să mă târăsc la picioarele ei pentru a-i cere scuze că am respins-o. într-o
zi, acuzaţia va fi ridicată şi lumea va uita. Dar va exista mereu cineva care se va întreba dacă e prudent să lase o femeie singură cu mine. Când va trebui să-mi caut un loc de muncă, voi fi nevoit să menţionez şi întâmplarea asta. E imposibil să ies basma curată...

Tina înţelese că acea nedreptate îi rodea sufletul ca

un vierme şi că Tim îşi pierduse definitiv încrederea în femei.

Spera că va reuşi să devină prietena lui şi că-l va ajuta să treacă peste acea încercare.

Ajunse la Castillio teafără şi nevătămată. Imediat ce o văzu, Manuel o îndemnă, nemulţumit, să se grăbească.

- Rapido! Pronto!

Temându-se că s-a întâmplat ceva, Tina pedală în grabă până la castel. în faţa uşii o aştepta bătrânul Pablo.

- Dona Maria mi-a ordonat să închid uşa la ora zece, fie că te-ai întors sau nu. E una dintre regulile casei. A spus că o noapte sub cerul liber, pe o vreme ca asta, nu-ţi va face nici un rău.

- Mulţumesc, Pablo, eşti amabil, spuse Tina strecurându-se în casă.

Era de-abia zece şi zece. Indignată de acea manifestare de autoritate, Tina vru să se plângă de purtarea donei Maria şi se îndreptă spre camera ladyei Charleswood, pe care nu o mai văzuse de trei zile. Găsi uşa încuiată. Porni atunci în căutarea intendentei, pe un coridor pe care nu mai fusese niciodată, luminându-şi drumul cu o mică lanternă pe care o ţinea mereu în geantă.

Deodată, simţi o suflare rece de aer şi văzu o uşă deschisă care dădea spre nişte scări în spirală. Atrasă ca de un magnet, o luă înainte pe scări şi-şi dădu seama că se afla pe drumul care ducea spre turnul interzis. Zgomotul valurilor ajunse până la ea, neliniştitor, puternic.

Brusc, realiză că nu era singură în turn. Văzu deasupra ei, la capătul scărilor, o lumină care venea de sub o uşă. Se auzi o scârţâitură. Tina coborî în grabă scările, cât de silenţios putu şi fugi să se ascundă în camera ei, convinsă că fusese văzută şi aşteptându-se ca uşa să se deschidă dintr-un moment în altul.

Lucru care se şi întâmplă.

Dona Maria îşi făcu apariţia în prag, în lumina unei lămpi.

- Miss Warren! Te-ai întors de mult?

- La timp pentru a nu dormi afară, răspunse Tina, de-abia răsuflând.

- în această ţară, o tânără bine crescută nu iese noaptea neînsoţită. Cât timp vei sta aici, vei respecta termenii contractului pe care l-ai semnat cu lady Charleswood.

- Nu eram neînsoţită.

- Nu?

- Trebuie să vă spun şi numele prietenilor mei? Cei ce locuiesc în această casă pot spera că au dreptul la intimitate?

- Bineînţeles! Cu condiţia ca tânărul să nu fie un ţigan adunat de pe drumuri şi să te aducă acasă la o oră rezonabilă, poţi ieşi cu cine vrei. Dar, dacă nu mă înşel, mi-ai spus că mergi să faci cumpărături...

- N-am crezut că voi fi supusă unui interogatoriu. Am fost la Kiesko, aşa cum îmi propusesem. Sau, cel puţin, am încercat. Dar era o percheziţie a poliţiei în legătură cu contrabanda despre care mi-aţi vorbit. îl suspectează pe Manolo.

- Sărmanul! M-ar mira să găsească la el ceva. Acum poţi să-mi spui de ce mă spionai?

- De fapt, vă căutam. Eram furioasă că aţi ordonat să se închidă uşa şi am crezut că dormitorul dumneavoastră se află în acea aripă a casei. Dar dacă mă acuzaţi de spionaj, înseamnă că în această casă se petrec lucruri puţin recomandabile.

Dona Maria coborî lampa şi chipul ei se cufundă în întuneric. Lumina invadă faţa Tinei, care era palidă de mânie.

- Cineva care tremură ca un iepure nu putea decât să spioneze sau să facă ceva ruşinos. Află, miss Warren, că-ţi căutam pisica. A dispărut chiar înainte de plecarea ta, iar farfuria cu mâncare a rămas neatinsă.

- Dumnezeule! spuse Tina încet, simţindu-se deodată slăbită. Ce i s-o fi întâmplat?

- N-am nici cea mai vagă idee. Dar nu mi-aş face griji în locul tău. Se va întoarce, probabil, mâine dimineaţă.

Tina nu se putu împiedica să creadă că dona Maria îi spunea de fapt: „Dacă vrei să-ţi revezi pisica, fii ascultătoare şi nu te mai revolta“.

- Aveţi probabil dreptate, răspunse ea supusă. Se va întoarce. Se spune că pisicile au nouă vieţi. N-aveam intenţia să vă spionez, dona Maria. M-am rătăcit în turn fără să-mi dau seama. Am auzit un zgomot şi... m-am speriat. Ştiţi ce se spune despre această casă.

Intendenta zâmbi.

- Ai crezut că era o fantomă! exclamă ea, vizibil uşurată. înţeleg. Şi eu merg destul de rar în turn, doar

pentru a mă asigura că totul e în ordine. Ti-am căutat pisica peste tot şi nu mai rămăsese decât acel loc. Mă întorc mâine dimineaţă. Probabil că a urmărit-o pe Antonia până la poartă. Noapte bună, miss Warren.

în acea noapte, roasă de nelinişte Tina dormi doar câteva ore. Se ataşase mult de Butch. Era o legătură între ea şi Tim Rendall. O legătură căreia ea îi acorda multă importanţă.

Pe lângă asta, se temea ca şoarecii să nu revină în camera ei.

Se cufundă în cele din urmă într-un somn agitat din care se trezi deodată tresărind, convinsă că auzise vocea unui bărbat. Şi totuşi, la Castillio nu dormea nici un bărbat. Pablo sau Manuel n-ar fi venit niciodată în casă, în plină noapte. îşi privi ceasul, care lumina în întuneric. Era cinci dimineaţa. în casă se petrecea ceva straniu.

Ciuli urechile, dar nu mai auzi nimic. îşi amintea totuşi clar acele cuvinte, pronunţate cu o voce tânguitoare.

-Tengo fatiga... Muchos Trabajos...

Sunt obosit. Multă treabă! Visase? Ştia cu certitudine că nu se vorbise decât în limba maternă, iar acele cuvinte nu făceau parte din vocabularul ei obişnuit.

Lumina farului invada camera la intervale regulate. Totul era atât de calm, încât Tina adormi la loc, mult mai profund.

Când se trezi a doua zi dimineaţă, afară ploua cu găleata, iar Butch mieuna la uşa ei. Tina sări din pat şi îi deschise, luă în braţe motanul ascunzându-şi faţa în

blana lui mătăsoasă. Mirosea puternic a naftalină. Butch avu un singur gând: să se ghemuiască în aşternuturile calde ale stăpânei lui. Fericită că l-a regăsit, Tina îşi făcu baia matinală şi se întoarse la castel pentru a lua micul dejun.

- Ti-am găsit pisica, era în cămară, spuse dona Maria, foarte amabilă, în acea dimineaţă. A devorat o bucată întreagă de brânză. Va trebui să-l supraveghem mai bine pe acest şmecher.

Naftalină în cămară? Ciudat, îşi spuse Tina.

- Merg să dau câteva ordine la bucătărie. Mai bea o ceaşcă de cafea dacă vrei. Ai timp, nu te grăbi. Ne vedem la două, la lady Charleswood, pentru ora de lectură.

Tinei i se păru greu de înghiţit acea bunăvoinţă neaşteptată. Mulţumită, dona Maria se duse să dea ordine servitorilor, iar Tina se întoarse în bibliotecă să realizeze clasamentul cărţilor.

Acel miros de naftalină din blana lui Butch nu putea proveni decât dintr-unul din cufere, în care erau aşezate nişte perdele groase de catifea. Acolo fusese Butch ascuns, căci nu ar fi putut să se închidă singur... Câteva fire de păr îi confirmară Tinei bănuielile. Gaura mare a încuietorii îl salvase de la asfixiere.

Tina simţi că leşină. Nu putea crede că există atâta răutate. încercă să-şi gonească din minte acele gânduri apăsătoare şi să se gândească la Tim Rendall. Acesta urma să ia în acea după- amiază avionul spre Londra pentru a petrece câteva săptămâni alături de familie. Tina îi simţea deja lipsa. întâlnirile lor, deşi nu

întotdeauna fericite, fuseseră interesante.

Cufundată în gânduri, simţi cum timpul trece. Deodată, uşa bibliotecii se deschise încet, iar Tina, de teamă, fu gata să cadă de pe scara pe care se urcase. Văzând-o pe Antonia, care strecurase capul înăuntru cu un deget pe buze, scoase un oftat de uşurare.

- Ce doreşti, Antonia?

- Senora vă trimite asta, şopti servitoarea, dându-i pe furiş un plic. M-a rugat să ţi-l dau când facem curat în cameră.

Tina îl desfăcu cu o mână tremurătoare. înăuntru se afla un cec de cinci sute de lire pe numele ei, însoţit de un bilet de la lady Charleswood: „Pleacă, înainte ca viitorul tău să fie compromis. Asta te va ajuta“. Scrisoarea nu avea nici expeditor şi nici destinatar.

-Aş vrea s-o văd pe lady Charleswood. Se poate?

Antonia se întoarse, fără să-i răspundă. Tina o urmă până în
camera ladyei Charleswood, pe care o găsi mai slabă şi mai rătăcită decât niciodată, chircită între perne. Părea că stătea la pândă. Instinctul o îndemnă pe Tina să nu-i pună nici o întrebare. Şi bine făcu. Din fundul unui şifonier, în care intrase pentru a aranja rochiile, se auzi vocea donei Maria.

-Am crezut că ne întâlnim la ora două, miss Warren.

- Am rugat-o pe Antonia să-mi spună dacă s-a trezit lady Charleswood. Dar dacă vă deranjează, revin mai târziu. Vroiam doar să-i dau ladyei Charleswood un obiect pe care l-am găsit şi care îi aparţine, spuse Tina cu o voce blândă şi supusă.

- Draga mea, lady se trezeşte greu dimineaţa, spuse dona Maria cu răceală. Dar din moment ce eşti aici, poţi să i-l dai, dar repede. Trebuie să-i fac toaleta.

Cu ochii intendentei aţintiţi asupra ei, Tina întinse bătrânei plicul, făcând un semn de înţelegere de-abia perceptibil. Lady Charleswood îi răspunse printr-o clipire temătoare a ochilor, fără să se mişte.

- Ce s-a întâmplat? întrebă dona Maria, sărind până la pat, ca o panteră. Eşti prea obosită ca să întinzi mâna? în cazul ăsta trebuie să rămâi la pat.

- Mi-ai promis că mă vei ridica astăzi! protestă bătrâna. Când rămân în pat sunt şi mai înţepenită şi mai obosită decât când mă mişc.

- Vrei să ne laşi singure, miss Warren? Lady trebuie să se îmbrace.

Tina îi dădu plicul şi se întoarse în bibliotecă, întrebându-se ce se punea la cale în acea casă de nebuni. Când sosise acolo, lady Charleswood era într-o stare bună şi gata să reînceapă viaţa activă. Dar intendenta părea că hotărâse să facă din ea o invalidă. Sub supravegherea atentă a Tinei, lady Charleswood îşi făcea toaleta în baie. Acum trebuia să fie spălată în pat!

- S-ar spune că dona Maria o ţine închisă în cameră doar pentru a dispune după bunul ei plac de această casă, murmură Tina cu amărăciune.

O voce rece ca gheaţa care răsună în spatele ei o făcu din nou să tresară.

- Ei bine, miss Warren, acum vorbeşti singură? Ar trebui să mai ieşi cu tânărul acela pe care l-ai cunoscut şi să te mai distrezi puţin. Nu ai pe nimeni aici.

- Tim e plecat pentru o vreme, răspunse Tina, hotărâtă ca de această dată să pună picioarul în prag. Ascultaţi, dona Maria, îmi fac griji pentru lady Charleswood. Arată foarte rău. Poate că ar fi mai bine să o consulte un doctor.

- Ce amabil din partea ta că ai asemenea griji! Lady e pur şi simplu obosită. Dar doctorul Lorenzo se ocupă cu mare atenţie de ea şi putem să-l chemăm dacă asta te va face să te simţi mai bine.

- Credeam că fratele meu e doctorul ei, remarcă Tina pe un ton calm.

- Doar nu-ţi închipui că-l chem de la Londra pe doctorul Warren de fiecare dată când lady e răcită? Avem medici şi în Spania, miss Warren. Ne consideri, probabil, nişte înapoiaţi!

- N-am spus asta, răspunse Tina pe care acea femeie avea darul să o exaspereze. Chemaţi pe cine vreţi!

- Mulţumesc. Venisem de fapt să mă plâng de pisica ta. A furat din nou din mâncare. Ar trebui s-o supraveghezi. Sunt foarte strictă în ceea ce priveşte igiena.

Tina ar fi putut să jure că intendenta îi spunea, de fapt: „Dacă nu încetezi să te amesteci în treburile mele, pisica ta va dispărea pentru totdeauna“.

Trebuie că încep şi eu să înnebunesc, îşi spuse Tina, oftând. îi voi scrie lui Bernard şi-i voi spune că nu-mi place ce se întâmplă aici.

Dar în săptămâna următoare totul se petrecu atât de bine, aproape plăcut chiar, încât Tina se îndoi că făcuse

un gest greşit. îi scrisese fratelui său, îi împărtăşise toate temerile şi îndoielile ei; în fine, văzuse un mister şi o dramă acolo unde nu exista probabil nimic. Intendenta avea poate dreptate când spunea că Bernard o trimisese acolo în speranţa că va pune mâna pe o moştenire. în acest caz, era de înţeles ca aceasta s-o urască şi să încerce să-i zădărnicească planurile. Lady Charleswood o numise de câteva ori „fata mea“ şi mărturisise servitorilor că intenţiona s-o adopte. Intendenta încerca doar să gonească duşmanul de pe teritoriul ei, lucru de înţeles, dat fiind tot acel timp în care servise în familia Charleswood.

Butch fusese probabil închis în cufăr din întâmplare. Reuşind să iasă, mort de foame, motanul trebuie că se dusese direct la cămară, unde dona Maria îl şi găsise, închipuindu-şi că rămăsese acolo toată noaptea.

Departe de a mai fi prizonieră în propria cameră, lady Charleswood cobora acum la ora prânzului în sfragerie. Dona Maria o plimba puţin prin castel, oprindu-se din loc în loc pentru ca aceasta să admire peisajul pe fereastră, apoi bătrâna se întorcea în camera ei, unde îşi făcea siesta. înainte de cină, cele trei femei se adunau din nou, pentru a bea un pahar de vin, iar după masă treceau în salon unde lady Charleswood o asculta pe Tina citind. Bătrâna nu mai încercă să-i trimită nici un bilet si nici un cec si vorbea cu protejata ei doar despre treburile cotidiene. într-o zi, la ora prânzului, o întrebă cum era vremea afară, iar aceasta îi răspunse că era o zi superbă si-i propuse să bea ceaiul în grădină.

Dona Maria îşi întoarse privirea întunecată spre

bătrână.

- Te simţi în stare să faci o asemenea plimbare, lady Charleswood?

- Nu, dona Maria. Ştii bine că nu ies niciodată din casă.

Uitase plimbările pe care le făcuse cu doar câteva săptămâni
în urmă, plină de încântare, la braţul Tinei?

După ce curăţase până la luciu argintăria din Castillio, Tina primi o sarcină mult mai plăcută. Dona Maria îi porunci să împodobească tot castelul cu buchete mari de flori, culese din grădină si din seră. Lady Charleswood făcu, pentru a-i mulţumi pentru efort, un singur comentariu, într-o zi, în timpul mesei:

- Christina, ia florile astea din sufragerie. Nu se potrivesc cu mirosul mâncării.

Dona Maria îi aruncă Tinei o privire plină de simpatie, care o făcu pe intendentă să crească în ochii ei. în schimb, admiraţia pentru lady Charleswood slăbi.

Bernard îi scrisese. Tina deschise nelinişti tă plicul, presimţind deja conţinutul scrisorii:

„Dragă Tina,

Nu cumva citeşti o carte de Agatha Christie? Noua ta viaţă nu e un roman poliţist, aşa că nu-ţi mai da frâu liber imaginaţiei şi renunţă la acele gânduri ridicole. Lady Charleswood e o femeie excentrică; în plus, bătrânii sunt uneori persoane greu de suportat. Probabil că asta a afectat de-a lungul timpului caracterul donei Maria. Mie mi s-a părut întotdeauna prevăzătoare, cultivată şi politicoasă. Sunt sigur că nu vrea s-o

otrăvească pe lady Charleswood, de care depind serviciul ei şi acoperişul pe care-l are deasupra capului. Dacă nu ţi-am vorbit despre intenţia ladyei Charleswood de a te adopta, a fost pentru că ştiam că ai fi refuzat să pleci, iar supraveghetoarea ta insista să-ţi găsească un nou loc de muncă. Mă îndoiesc că ai fi făcut avere în spital. în plus, te cunosc, ştiu că eşti o încăpăţânată mică, o fiinţă care odată ce şi-a pus ceva în minte nimeni nu o poate influenţa sau cumpăra. Nu ţi-am spus nici că, după cum prevede contractul, nu trebuie să ai nici un iubit. Lady Charleswood nu vrea să lupte cu nimeni pentru dragostea ta şi ţine mult la această clauză pe care cred că ai încălcat-o deja de douăzeci de ori până acum.

Te sfătuiesc să nu faci nici o prostie şi să rămâi la Castillio cât mai mult timp, fie chiar şi numai pentru sănătatea ta. Aici e o vreme îngrozitoare şi adesea te invidiez pentru şansa pe care o ai. Nici nu-ţi închipui cât de norocoasă eşti!

Ai aflat că James a avut un atac de apoplexie? Nu foarte grav, din moment ce a putut pleca pe iahtul unui prieten, într-o croazieră de o lună. Unora le surâde norocul. Eu lucrez ca un nebun, şi, în ziua în care voi face şi eu unul, fie nu-mi voi mai reveni niciodată, fie voi deveni mai vulnerabil decât un sugar.

Ai făcut bine să refuzi cecul de cinci sute de lire. Lady Charleswood face câteodată lucruri ciudate. E poate, mai senilă decât am crezut. Oricum, doctorul Lorenzo ne va trimite raportul lui şi vom şti atunci dacă boala ei e

ireversibilă.

Fii cu picioarele pe pământ, Christina! Bineînţeles, dacă îţi faci griji în continuare, nu ezita să-mi scrii. Dar sunt sigur că ţi-ai schimbat deja părerea.

Cu dragoste
Bernard“

Tina îi răspunse imediat, regretând că-l deranjase. Bernard dădea mereu impresia că era sleit de puteri.

„Dragă Bernard,

Ai dreptate, mi-am schimbat deja părerea. Nu-ţi face deci griji pentru mine. Castillio e rupt de lume si pare că ascunde un mister, dar m-am obişnuit deja cu el. Cu cât mă plimb mai mult prin cotloanele lui întunecate, cu atât mai puţin mi se pare sinistru.

S-ar părea că ai dreptate spunând că lady Charleswood e puţin senilă. Se contrazice aproape tot timpul. Am uitat să-ţi spun că am găsit o mulţime de şoareci într-o cameră vecină cu a mea, o sufragerie în care familia Charleswood a luat ultima masă împreună, înainte ca tragedia să se întâmple şi în care nimeni nu a mai pus piciorul de atunci. Dona Maria spune că e bine că am deschis acea cameră, dar lady Charleswood s-a mâniat şi aproape că a făcut o comoţie cerebrală. în plus, am încercat să explorez un turn al castelului, în care intrarea îmi fusese interzisă în mod special, aşa că nici nu se pune problema să figurez în testamentul ladyei Charleswood. Vreau să-i dedic munca mea, nu viaţa. N-am de gând să mă opun capriciilor unei femei ca dona Maria... Dar află că n-am încălcat încă acea clauză privind eventualii iubiţi! Mai mult, am uitat chiar cum arată un bărbat. Mai văd câteodată unul, de la

depărtare, trecând într-o maşină încărcată cu valize... “

Acea constatare o surprinse puţin. în ce categorie putea să plaseze relaţia cu tânărul doctor, care îi ocupa atât de mult gândurile?

Hotărî să nu-i pomenească lui Bernard de Tim Rendall. în plus, acesta era un simplu prieten, nu un îndrăgostit.

„...îmi pare rău pentru James. Acum că şi-a luat concediu, profită în sfârşit de viaţă şi asta e tot ce contează. Sper că tu nu vei face niciodată un atac de apoplexie. Oricum, roagă-i pe confraţii tăi doctori să-ţi facă din când în când câte un control de dragul nostru, Bernard!

M-am gândit să plec de aici când voi împlini douăzeci şi unu de ani. Pe lady Charleswood se pare că nu o mai interesează prezenţa mea aici. La început, era ceva nou. Dar ieri, în timp ce-i citeam mi-a smuls cartea din mână şi a spus că nu fac decât s-o plictisesc! Aproape că m-am înfuriat. Fac cu dona Maria câte o oră de spaniolă, în fiecare zi. Se pare că am căpătat un accent îngrozitor, la contactul cu graiul servitoarelor. După cum vezi, Bernard, sora ta e pe mâini bune... “

Chiar în momentul în care închise plicul, dona Maria se întoarse din grădină.

- I-am scris fratelui meu, îi spuse Tina. I-am dat de înţeles că, după ziua mea, lady Charleswood nu va mai avea nevoie de mine. Mă bănuia deja că am încălcat unele reguli. Dar în familia noastră toţi consideră că regulile sunt făcute pentru a fi încălcate, aşa că Bernard nu va fi prea surprins. Am aflat că în contractul meu se

stipulează că orice relaţie amoroasă e interzisă. E culmea! Dacă nu am acum o relaţie, pot să-mi iau gândul că voi avea mai târziu!

- Nimeni nu-ţi ia dreptul să te revolţi împotriva unei clauze împotriva naturii. Dacă aceasta există...

- Fratele meu spune că da.

- Nu cumva ai încălcat şi această regulă? întrebă dona Maria, zâmbind.

- Nu. N-am nici o legătură sentimentală în acest moment.

- Pentru asta va trebui să ieşi mai mult. Dă-mi scrisoarea ta. O voi pune la poştă împreună cu ale mele. Dă-mi voie să te întreb ceva, miss Warren. Nu-i aşa că eşti mai fericită decât în ziua în care ne-am cunoscut?

- O, da, dona Maria! Sunt mult mai fericită. Asta i-am scris şi fratelui meu. Am ajuns să vă dau dreptate şi cât timp îmi voi câştiga existenţa aici, voi face tot posibilul să nu ies de sub ordinele dumneavoastră.

- Ceaiul va fi servit în zece minute.

Dona Maria merse în birou, unde ţinea registrele de conturi ale casei. închise uşa cu cheia şi citi imediat scrisoarea Tinei. Un zâmbet de uşurare îi lumină faţa. Puse scrisoarea într-un plic nou şi copie pe el adresa, imitând scrisul Tinei cât de bine putu.

Tina era departe de a bănui o asemenea indiscreţie. Departe de a bănui şi ce se întâmplase cu o săptămână în urmă, când intrase la lady Charleswood pentru a-i înapoia cecul de cinci sute de lire.

Dona Maria închisese uşa şi o trimisese pe Antonia înapoi, la treburile ei. Lady Charleswood se ghemuise

sub pătură, ştiind ce o aştepta.

- Arată-mi ce ţi-a dat! ordonă intendenta cu răceală... Ce-a „găsit“ în bibliotecă...

Bătrâna nu răspunse nimic, dar buzele ei începură să tremure.

- Ai face bine să mi-l dai acum şi să nu ne mai obosim una pe cealaltă. Ştii foarte bine că-l voi găsi, în cele din urmă.

Lady Charleswood căută sub cearşaf şi scoase plicul, simulând supunerea. Dar, înainte ce dona Maria să-l ia, bătrâna îl rupse în două şi căzu la loc pe perne, epuizată. Intendenda luă bucăţile de hârtie şi le examină cu atenţie.

- Mă surprinde că a refuzat un asemenea cadou. Credeam că tinerii din ziua de azi nu mai au principii. Ce i-ai spus?

- Nu i-am spus nimic. I-am recomandat să nu-şi piardă timpul cu o bătrână ca mine. Vroiam să fiu din nou tânăra ca ea, dar nu putem da timpul înapoi. Aşa că i-am spus că e liberă să plece. Am crezut că va fi de acord, dacă-i voi da suficient de mulţi bani. Dar m-am înşelat. Se pare că am subestimat-o.

- Sau poate că e prea inteligentă. Numai un nebun n-ar înţelege că, dacă cineva e gata să ofere o dată cinci sute de lire, cu puţină răbdare poate scoate de la el dublul sau triplul acelei sume sau de ce nu, întreaga avere. La urma urmelor, i-ai propus s-o faci moştenitoarea ta.

- Da, dar e evident că nu eşti de acord cu această idee.

- Şi de ce aş fi de acord? Credeam că avem o înţelegere, lady Charleswood. Eu trebuie să păstrez tăcerea în legătură cu anumite lucruri şi tu...
- Iar eu trebuie să-ţi dau jumătate din avere, continuă lady Charleswood, pe un ton posomorât.
- Jumătatea mea va scădea considerabil dacă-ţi arunci, sau mai bine zis dacă arunci banii noştri pe fereastră. Am dreptul să mă opun.
- Dona Maria! Te rog să ieşi! Nu uita că nu eşti deocamdată decât o simplă angajată.
- Nu uit. La fel cum nu uit nici ce ai încercat să faci. Ai vrut să insinuezi că-ţi sunt duşmancă. Bănuiesc că pentru mesaje o foloseşti pe Antonia. Dacă în absenţa mea, pentru a îndeplini o datorie creştină faţă de sora mea, ai încercat să distrugi tot ce am făcut până acum, cred că e mai bine să încheiem asocierea noastră chiar acum. Mă văd, bineînţeles, obligată să prezint un document autorităţilor de la Madrid...
- Dona Maria, te rog, nu spune asta. îmi pare rău... Suntem prietene de atâţia ani.
- Eu sunt cea care a uitat acest lucru? Eu te-am făcut oare să înduri umilinţa de a aduce o persoană străină în casă?
- Nu, dar eşti liberă să o faci.
- Nici tu, nici eu, nu suntem libere, lady Charleswood. E mai bine să trăim singure ca până acum, fără să dăm socoteală în faţa altora de faptele noastre.
- Ai dreptate. Dar, când ai plecat, m-am simţit atât de singură...
- Acum m-am întors. Şi nu-ţi face griji, nu voi mai

pleca niciodată. Cât despre mica ta prietenă, mă voi ocupa eu de ea. Voi avea grijă să plece la momentul potrivit, fără să ne facă probleme. Ştii că-mi place această micuţă? Am o oarecare admiraţie pentru ea. Voi fi foarte amabilă cu ea, acum că am ajuns la o înţelegere. Acum vrei să te ridici, să faci puţină mişcare? Vom face împreună front comun împotriva lui miss Warren. Bănuieşte deja ceva, dar o vom dezarma. Mă duc să văd ce face. Nu lipsesc mult. Dormi puţin, draga mea lady. Pari obosită. Nu trebuie să te cerţi cu mine. Trebuie să ştii după atâţia ani că ies întotdeauna învingătoare.

Capitolul 6

Erau două luni de când Tim se afla în Spania şi luna mai era în floare. Tina stătea mai tot timpul singură. Se schimbase de când sosise la castel. Personalitatea ei se dezvoltase în singurătate. Nu ştia dacă Tim se întorsese de la Londra. încercase de fiecare dată când trecea prin faţa Mirei să surprindă un semn de viaţă, dar distanţa era prea mare, iar ea nu ieşea niciodată după căderea serii. îi scrisese Vic şi cu greu îşi putea aduce aminte cum arăta. La fel se întâmplase cu toţi prietenii pe care îi lăsase în urmă. Nici familia nu mai era atât de importantă pentru ea. James îi trimisese o vedere, de undeva din insulele Canare, spunând că va veni s-o vadă, într-una din zilele acelea. Dar Tina ştia că nu putea să aibă încredere în cuvintele lui, spre deosebire de cele ale lui Bernard. Nici măcar nesfârşitele scrisori ale lui Clive, trimise din jungla Americii de Sud, nu mai aveau asupra ei efectul de altădată. Devenea câteodată melancolică şi rămânea în camera ei pe întuneric, privind farul care se rotea necontenit deasupra mării, fără să se gândească la nimic. Aştepta, parcă, să se întâmple ceva.

Se hotărî într-o seară, pentru a mai ieşi din această stare şi a-şi mai dezmorţi puţin picioarele, să coboare la mare. Cu puţin timp în urmă, descoperise un alt drum care ducea la locul unde înota. O pantă pietroasă şi abruptă ducea la o portiţă care dădea direct în golf. Portiţa era închisă noaptea, dar era uşor de deschis şi dădea spre o scară naturală din piatră care cobora până la ocean. Tina se aşează pe o stâncă şi ascultă zgomotul

valurilor, inspiră adânc aerul umed de mare. Nu reuşea să-l gonească pe Tim din gândurile ei.

„Oare se gândeşte şi el la mine, în acest moment?“ Nu credea în telepatie, dar dacă era ceva adevărat din acest fenomen, ar fi vrut ca Tim să afle că în acea seară, în faţa mării, Tina se rugase pentru el, implorând Cerul să aibă grijă de bărbatul pe care îl iubea. Căci acest adevăr ţâşnise deodată din străfundurile sufletului ei. Deodată, melancolia, lecturile ei poetice, plimbările lungi în singurătate îşi găsiseră o explicaţie.

Sunt îndrăgostită de un bărbat pe care poate că n-o să-l mai văd niciodată, se gândi ea, întrebându-se cum s-a putut întâmpla. Nu-l cunoştea aproape deloc şi nu făcuseră decât să vorbească...

Acum că ştia care era motivul tulburării ei, Tina nu văzu alt remediu decât să se refugieze undeva. Poate că aşa va reuşi să-l uite pe Tim căci, chiar dacă avea să-l mai vadă vreodată, nu va putea niciodată să-i mărturisească sentimentele pe care le avea pentru el. Dramatica lui experienţă cu Madeleine Essex îl făcuse să-şi piardă încrederea în dragoste, poate chiar pentru totdeauna. Poate doar timpul, după ce Tim va fi redevenit medic, va reuşi să-i şteargă aceste răni.

înainte de a se întoarce, Tina aruncă o privire spre castel, peste care se lăsase întunericul. Deodată, tresări. La una dintre ferestrele turnului strălucea o lumină! Crezu că nu văzuse bine şi se urcă mai sus. Camera luminată era nici mai mult, nici mai puţin cea pe care Giles Charleswood o părăsise cu treizeci şi cinci de ani în urmă, pentru a-şi găsi soarta alături de tatăl său, pe un

vas!

în fantome, Tina nu credea. Acea lumină nu era efectul imaginaţiei sale. Doar existenţa ei era suspectă. Era, fără îndoială, produsul unei prezenţe umane şi nu a unei fantome. Tina îşi aminti că văzuse o lumină în cameră şi pe dona Maria, ieşind din turn.

Dar totul se petrecea atât de bine între ea şi dona Maria încât Tina îşi promise că nu va încerca să dezlege cu nimeni acel mister şi că nu-şi va lăsa somnul tulburat de descoperire.

A doua zi dimineaţă, dona Maria intră în sufragerie cu un plic albastru în mână şi două scrisori pentru Tina.

- Poftim corespondenţa, miss Warren. Mi-am permis să deschid telegrama. Mă temeam să nu fie ceva urgent. îţi făceai baia în golf când a sosit.

Tina luă telegrama, speriată şi inima îi tresări în piept când citi: „Ajung aeroport Malaga ora cincisprezece. Stop. Vii să mă iei? Stop. Tim.

Anticipând răspunsul donei Maria, Tina o privi cu recunoştinţă şi o întrebă:

- Pot să-mi iau liber azi? Ştiu că trebuie să facem ordine în bucătărie...

- Poate aştepta până mâine, îi răspunse intendenta, zâmbind. Autocarul spre Malaga pleacă la zece. Poţi să mănânci în oraş şi să iei un autobuz până la aeroport. Se pare că te aşteaptă o zi plăcută. Eu am o mulţime de lucruri de făcut. Nu te grăbi să te întorci. De altfel, îţi voi da o cheie. Vrei să fii drăguţă şi să-mi cumperi câteva gheme de lână de la Malaga?

- Cu plăcere, dona Maria.

Nu, cu siguranţă, nu va vorbi în ziua aceea despre lumina din turn. Intendenta era extrem de bine dispusă. Nu merita să strice o zi minunată pentru un asemenea fleac.

Uşoară ca un fulg, Tina alergă în cameră să se schimbe. Tim se întorsese! O rugase să vină la aeroport să-l ia! Nimic altceva nu mai conta. La urma urmelor, tocmai primise dovada că telepatia exista! Viaţa era atât de frumoasă!

Pregăti mâncarea pentru Butch, îl trimisese pe motan în grădină şi-l rugă pe Manuel să-i aşeze un coş în seră pentru ca acesta să poată dormi sub supravegherea lui. Nu vroia să facă năzbâtii în absenţa ei. Manuel îi promise că-l va lua cu el la poartă, de unde Tina îl putea lua înapoi, la întoarcere. Tina alese o rochie galbenă, vaporoasă, sandale albe iar pe cap îşi puse o pălărioară galbenă din pai.

Călătoria cu autocarul dură aproape trei ore. Cu cât înainta, cu atât era mai aproape de Tim. Tim lua, probabil, avionul de la Londra, în acel moment. Numai să nu-l piardă şi vizibilitatea să fie bună la decolare!

Ajunse la Malaga cu puţin înainte de ora unu. Prea emoţionată pentru a mai mânca, bău doar câteva „tapas“, într-o cafenea de unde trebuia să cumpere lână. Vânzătoarea era o femeie frumoasă, care semăna cu dona Maria şi care vorbea cu acelaşi accent aristocratic ca intendenta. Un ajutor tânăr împacheta ghemele de lână iar Tina vru să plece, când vânzătoarea o strigă:

- Aşteaptă un moment, miss... Ia te rog şi factura. Am uitat s-o pun în pachet.

Femeia îi dădu un plic închis, cu recomandarea să fie înmânat doar donei Maria.

Tina luă plicul, îl puse în geantă şi nu se mai gândi la acea întâmplare. îi mai rămânea de aşteptat o oră. Se asigură că autobuzul o va duce la aeroport în doar zece minute şi merse să hoinărească prin centrul oraşului, împânzit în acea perioadă a anului de cafenele şi terase multicolore. Când, în sfârşit, se sui în autobuz, un fel de exaltare o cuprinse. îşi aranjă părul în mica oglindă din geantă şi-şi dădu cu ruj sidefiu pe buze, pentru a scoate în evidenţă bronzul pielii. Avionul lui Tim întârzia cinci minute, dar i se păru că se scurge o veşnicie până ce-l văzu pe acesta în mulţimea de pasageri. în sfârşit, Tim înaintă spre ea zâmbind, şi, dintr-o minune în alta, în timp ce Tina se închipuia aruncându-se în braţele lui, acesta se aplecă asupra ei şi o sărută. Tina savură acel moment cu toată bucuria, ştiind că-l va păstra mereu viu în amintire, asemenea unei clipe preţioase.

- Iartă-mă, dar semeni cu o narcisă, îi spuse Tim zâmbind. Iar eu ador narcisele... Mi-au lipsit mai mult decât crezi!

- Nu trebuie să-ţi ceri iertare. Am apreciat.

- Şi eu, mai mult decât ar trebui, spuse el, oftând. Dar cum de-ai crescut aşa repede? Când am plecat erai doar o adolescentă plină de energie iar acum pari o adevărată femeie. Nu cumva e la mijloc un băiat?

- Eram deja mare când ai plecat. Dar tu nu vroiai să

vezi asta. Sper că acum ţi-ai deschis bine ochii...

Tim o strânse puternic în braţe.

- Maşina mea e parcată prin apropiere. Hai să mergem într-un loc liniştit să vorbim.

Merseră la Torremalikos, care tocmai se trezea după siestă şi se aşezară la o masă de pe terasa de pe malul mării, în partea cea mai puţin aglomerată a oraşului. în faţa lor se întindeau kilometri întregi de plajă, spre bucuria turiştilor aflaţi în concediu.

- Credeam că toate plajele din Spania sunt aşa, spuse Tina, puţin tulburată.

- Nu pot să spun că mă omor după nisip. Mie îmi plac stâncile, falezele, aspectul lor sălbatic. Mulţumesc că ai venit să mă aştepţi, Tina. M-am gândit mult la tine şi n-am fost prea fericit acasă. Dar când te-am văzut, am simţit cum încep să mă bucur din nou de viaţă.

Tina închise ochii o secundă, ca şi când ar fi vrut să-şi întipărească în minte cuvintele lui.

- Şi eu sunt fericită azi, Tim, îndrăzni ea să mărturisească.

Mâinile lor se uniră deasupra mesei. Deodată, chipul lui Tim
se întunecă.

- Din păcate, sunt prea bătrân pentru tine.

- Ce contează vârsta? De altfel, îmi plac bărbaţii maturi.

- Şi totuşi, am fost destul de matur când am intrat într-o asemenea încurcătură! Nu pot să te amestec şi pe tine. N-am dreptul să mă îndrăgostesc. Suntem amândoi

două persoane singuratice şi totul îmi pare extrem de artificial. Mă tem ca şi tu să nu fi cunoscut un alt bărbat de când te-ai închis în acea pivniţă pe care ei o numesc castel.

- Nu a fost nevoie. Mi-am dat seama, într-o seară, că sunt îndrăgostită de tine. Dar nu credeam că o să te mai văd vreodată. Când am primit telegrama, nu-mi închipuiam că te-ai gândit la mine, nici măcar o secundă. Sunt copleşită, Tim.

- O, ba da, m-am gândit la tine, răspunse Tim, aproape gemând... La zâmbetul tău, la pistruii tăi de pe nas, la ochii tăi care aproape că dispar când râzi şi aruncă scântei când te înfurii. La părul tău, când îţi scuturi cu mândrie capul... Devenisei obsesia mea. Şi ştiam de ce: pentru că erai acea logodnică imaginară despre care îi vorbisem Madeleinei, mândră şi timidă totodată, aparţinând doar mie.

- N-am fost niciodată atât de fericită ca atunci când m-ai sărutat.

-Tina, micuţa mea Tina, atât de dragă inimii mele... Trebuie să fim realişti. Nu mă voi căsători niciodată, atâta timp cât nu-mi voi practica meseria. Nu pot să fac asta. Ti-aş oferi doar o jumătate din mine, care nu ţi-ar fi de-ajuns. Cealaltă jumătate e rănită, amărâtă şi deziluzionată. Meriţi mai mult decât atât. Trebuie să avem răbdare. Poate că nu avem nici un viitor împreună, dar pentru moment sunt pur şi simplu fericit că sunt din nou cu tine şi, măcar o dată în viaţă, îmi permit să savurez un miracol.

O parte din Tina plângea.

-Acesta-i începutul, Tim, răspunse ea cu ochii în lacrimi. Nu voi uita niciodată această clipă.

- Nici eu nu o voi uita, Tina, spuse el, sărutându-i mâinile aproape cu teamă. Voi lupta pentru dreptul de a munci din nou. Odată ce numele meu nu va mai avea nici o pată, voi pleca, poate în Noua Zeelandă, unde nimeni nu a auzit de mine şi oamenii sunt mai toleranţi şi mai deschişi la minte. Vei veni cu mine, Tina?

- Voi veni şi pe lună, dacă te vei duce.

- Bună idee, spuse Tim, schiţând un zâmbet. Dar cred că e greu să-ţi săruţi soţia îmbrăcat în combinezon! E mai comod în
Noua Zeelandă. Dar până atunci, avem treabă. Să mergem să-mi iau pisicile. Le-am lăsat la o prietenă, care s-a oferit să aibă grijă de ele cât am fost plecat.

Ajunseră la Mira în mai mult timp decât dacă ar fi luat autocarul şi dădură drumul pisicilor în curte. Acestea dispărură imediat printre tufişuri, fericite că se întorseseră pe teritoriul lor.

- Şi acum, cinci minute doar pentru noi, Tim.

Cinci minute care părură să dureze o veşnicie, dar care se scurseră cu viteza luminii.

- Mai bine te duc acasă, Tina. Sunt bărbat. Trebuie să ne ferim să rămânem mult timp singuri.

Când se desprinse din braţele lui, inima Tinei bătea să-i spargă pieptul.

- Când vei avea o zi liberă, te voi duce să vezi Granada, Ronda, Mijas şi poate chiar Madridul. Dar pentru moment, nu mai rezist... Te doresc atât de mult şi relaţia noastră pare atât de fără speranţă!

Tina îl iubi şi mai mult pentru asta. Tim scoase maşina din garaj şi o conduse în tăcere la Castillio. La intrarea pe domeniul castelului, Manuel îi adresă câteva cuvinte în spaniolă, pe care Tim le înţelese perfect.

- Senor, dona Maria vă invită să beţi ceva înainte să vă întoarceţi. Cum senorita e sub responsabilitatea ei, şi-ar dori să vă cunoască.

- Mulţumesc.

Maşina străbătu aleea şi se opri în faţa clădirii întunecoase a castelului.

- O înţeleg, spuse Tina. Dar, dacă te deranjează, aş vrea să-i spui că suntem simpli prieteni.

- De ce? Ti-e ruşine cu mine?

- Ştii bine că nu. Dar e ceva atât de nou pentru mine, încât prefer să păstrez încă puţin secretul.

- Eşti o mică ciudăţenie, exact aşa cum mi te închipuiam. Ard de nerăbdare s-o cunosc pe această dona Maria, care se poartă ca şi cum Castillio ar fi proprietara ei. Credeam că îi aparţine ladyei Charleswood.

- Aşa este, răspunse Tina repede. Sau cel puţin aşa era.

Dona Maria fu amabilitatea în persoană. îmbrăcase pentru acea ocazie o rochie neagră de stofă şi avea părul prins ca de obicei într-un coc impecabil. Buzele pline îi erau colorate în mod natural. Pe deasupra rochiei purta un şal mare, negru, brodat cu fire de argint. Tina îşi spuse că Tim i-ar fi putut face un portret, atât de mult semăna cu o spaniolă tipică.

Intendenta îi oferi lui Tim un coniac. Ea luă un strop

de Malaga, iar Tinei îi dădu un pahar de Xeres.

- Excelent coniac, îi mulţumi Tim, golind paharul.

- E vechi din o mie nouă sute. Poate că miss Warren nu va crede, dar nici măcar eu nu mă nascusem atunci! Să fim deci serioşi!

Toţi începură să râdă.

- Dar nu păreţi bătrână, dona Maria. N-aveţi nici un fir de păr alb.

- în familia mea, suntem ca soldaţii care sunt înmormântaţi cu cizmele pe care le-au purtat în război. Murim toţi cu părul negru ca pana corbului, iar eu n-am de gând să mă abat de la tradiţie.

Seara se termină cu veselie.

- Bănuiesc că lady Charleswood s-a culcat?

- La ora asta? Poţi să fii sigură! E aproape miezul nopţii! Bătrânii trebuie să urmeze un program strict.

- Trebuie să plec, spuse Tim ridicându-se. Mulţumesc pentru coniac, dona Maria. A fost nemaipomenit.

- Mă bucur că te-am cunoscut, domnule Rendall. Miss Warren are noroc să aibă un prieten englez pe aceste meleaguri. Tina, condu-l tu pe domnul Rendall! Ai grijă să închizi bine uşa când te întorci.

Tina se întoarse după cinci minute. Roşeaţa care îi colora obrajii şi strălucirea ochilor trădau ceea ce ar fi trebuit să ascundă.

- Noapte bună, dona Maria, spuse ea în grabă.

- Un moment, miss Warren. Ai adus lâna pe care ţi-am cerut-o pentru tapiserie?

- Ah, ce zăpăcită sunt! Bineînţeles. Unde am lăsat oare pachetul? Ah, da! Pe masa din hol. Mă-ntorc într-o

clipă.

Tina se întoarse cu pachetul şi-l dădu donei Maria, apoi fugi în camera ei. Când ajunse sus, îşi aminti că Butch rămăsese la poartă. Mai avea timp să se ducă să-l ia, înainte ca Manuel să se culce.

Când dona Maria o găsi în hol, luptându-se cu cheia de la uşa castelului, Tina se simţi vinovată, fără să ştie prea bine de ce. Explicaţia ei cu privire la pisica pe care o uitase la poartă suna fals, căci în acelaşi moment se auzi maşina lui Tim derapând.

- Pisica ta e pe mâini bune, o apostrofă dona Maria. E deja târziu. Dar, spune-mi, nu am găsit factura în pachetul pe care mi l-ai dat.

- Nu mai ştiu unde am pus-o, spuse Tina, roşind. Pot să v-o aduc mâine dimineaţă?

- în nici un caz. Sunt o persoană metodică şi am nevoie de acea factură pentru că pe ea sunt scrise referinţele la culori.

- Cred că e în geantă, în camera mea.

Dona Maria o urmă în cameră, unde Tina începu să scotocească prin geantă, din ce în ce mai neliniştită.

- îmi pare rău. Cred că am pierdut-o când mi-am scos batista.

- Ai pierdut-o?

în timpul serii, dona Maria fusese gazda perfectă. într-o fracţiune de secundă, Tina o văzu transformându-se în vulcan.

- Ai început iar să-ţi vâri nasul unde nu-ţi fierbe oala. Nu cumva conspiri împotriva mea cu prietenul tău englez? Recunoaşte! Recunoaşte că ai deschis plicul!

Tina, care tocmai găsise plicul într-un buzunar al genţii o privea, siderată.

Respirând cu greu, dona Maria încercă să se calmeze şi să găsească o explicaţie pentru acea reacţie bizară.

- îmi cer scuze. Ştiu că nu e decât o factură, dar îmi este adresată şi, din acest punct de vedere, e la fel de personală ca o scrisoare. E târziu. Sunt obosită. Noapte bună, miss Warren.

Tina se aruncă pe pat, copleşită de senzaţii amestecate. Se întâmplaseră atâtea în ziua aceea! Pentru moment nu-şi dorea decât un lucru: să rămână singură cu gândurile ei. Nu o va lăsa pe dona Maria să-i umbrească fericirea! Dar explozia de mânie a acelei femei cumplite plutea încă în aer.

Dacă n-aş fi venit aici, nu l-aş mai fi cunoscut pe Tim, încerca ea să se liniştească. Puţin îmi pasă ce cred alţii despre mine. Eu ştiu că e nevinovat şi că mă iubeşte. Restul nu e decât o bagatelă.

Profitară de următoarea zi liberă pentru a vizita peşterile de la Neria. Tim îşi luase cu el carnetul şi începuse portretul Tinei, dar îl rupsese înainte ca Tina să-l poată vedea.

- Cum să faci portretul unui înger? Tot ce am reuşit să surprind a fost uman şi stângaci.

- Şi dacă aş prefera să fiu umană? îi răspunse Tina.

Altădată merseră în Granada, unde vizitară somptuosul
Alhambra, se plimbară pe străzile cu flori la balcoane şi văzură peşterile, în faţa cărora câţiva ţigani se lăsau pozaţi de turişti, luând o expresie arogantă şi artificială.

Erau în perfectă armonie, dar pe măsură ce dragostea lor înflorea, trebuia din ce în ce mai mult să încerce să rămână cu picioarele pe pământ. Tim se străduia să revină la rolul de prieten, dar îşi înfrâna cu greu dorinţa care îl împingea spre Tina. Tina îi înţelegea rezerva, dar era şi ea femeie; mai mult, o femeie îndrăgostită. Ar fi putut să aibă răbdare chiar şi un an sau doi, dacă Tim ar fi fixat o dată pentru căsătoria lor... Dar totul depindea de alţii şi, pe zi ce trecea, între ei creştea tensiunea. Acele emoţii, foarte bine controlate, în lipsa unei exprimări libere se transformară inevitabil în agresivitate. Deodată, începură să se certe. Pretextul era unul banal, dar provocă un adevărat haos. îşi spuseseră lucruri de neiertat. Tina îşi lăsă amărăciunea să vorbească:

- Dacă ai fi fost o persoană respectabilă, nu te-ai mai fi aflat acum în situaţia asta! Meriţi ce ţi s-a întâmplat. Te urăsc, Tim!

Inutil să se scuze după aceea, să spună că nu credea ceea ce spusese. Cuvintele fuseseră rostite.

Tim se purtă cu o politeţe rece iar ea pierdu orice speranţă de a-l atinge sau înduioşa. Nu-l mai văzuse o săptămână întreagă. îi scrisese mai multe scrisori, implorându-l s-o ierte, dar nu primi de la el nici un răspuns. îşi pierdu pofta de mâncare şi se cufundă în letargie. Sculându-se într-o dimineaţă din pat după o noapte albă, îşi spuse că era mai bine să moară, decât să trăiască fără Tim. Intrând în sufragerie pentru a bea o ceaşcă de ceai împreună cu dona Maria, îşi duse mâinile la ochi şi se prăbuşi la pământ, fără cunoştinţă.

Dona Maria privi cu un ochi cunoscător micul trup slab întins la picioarele ei şi, ridicând din umeri, îl trimise pe Manuel la doctorul Lorenzo cu mesajul că era aşteptat la castel.

Privind-o pe Tina întinsă în pat, doctorul Lorenzo se scărpină uimit la ceafă şi spuse, fără mare dificultate, în engleză:

- Inimă bună, plămâni buni, tensiune normală. Aha! înţeleg. Ai cumpărat un costum de baie prea mic şi apoi ai vrut să slăbeşti?

Tina încercă să zâmbească.

- Nu mi-e prea foame, în acest moment. Căldura e de vină, fără îndoială...

- Hmm... O să-ţi prescriu un întăritor.

Doctorul Lorenzo schimbă cu dona Maria câteva fraze prea rapide pentru ca Tina să le înţeleagă. Ceva însă o frapă. Atât doctorul cât şi intendenta aveau acelaşi accent, aceleaşi inflexiuni ale vocii, ca de altfel şi femeia de la care cumpărase lână. Probabil că proveneau toţi din aceeaşi regiune din nordul Spaniei, căci nici la Malaga, nici la Granada, nici în Andaluzia în general Tina nu auzise vorbindu-se în acel fel.

Dona Maria se aplecă deasupra patului.

- Rămâi în pat până când te vei simţi mai bine. Doctorul Lorenzo va merge s-o vadă pe lady Charleswood.

- Acum mi-e mai bine, dona Maria.

- Odihneşte-te măcar o oră sau două. Insist.

Butch mieună nervos când doctorul Lorenzo deschise

uşa şi plecă, apoi sări în pat, lângă Tina.

Tina nu avea nici un chef să rămână în pat, pradă gândurilor care nu-i dădeau pace. Dona Maria şi doctorul Lorenzo îşi dăduseră probabil seama că răul ei era mai mult de natură morală şi că singura boală de care suferea era dragostea neîmpărtăşită.

încercă să rezolve integramele dintr-un „Daily Telegraph“ pe care îl cumpărase cu trei zile înainte de la „Kiesko“, dar renunţă repede şi începu să parcurgă cu o privire distrată titlurile ziarului. O grevă în industria automobilelor. O statistică a accidentelor rutiere.

Un mic paragraf pe care îl citi cu un interes crescând, îi atrase atenţia:

„Superbul manechin Madeleine Essex, pe care l-am văzut în ultima vreme la braţul lordului Wilderley, cunoscut jucător la curse, a declarat că mariajul cu acesta se va face peste numai câteva zile. Erau logodiţi în secret. Acum, că totul e oficial, eu şi Erin ne simţim uşuraţi. După ce ne vom căsători, vom merge cel puţin o lună pe Costa del Sol, unde ne-am cumpărat împreună o casă, a spus ea.

Madeleine Essex a fost până în o mie nouă sute treizeci şi opt soţia lui Bernard Essex, proprietarul companiei Blue Seal Carpet. Nici un copil nu s-a născut în urma acestei uniuni. Domnul Essex a refuzat să comenteze“.

într-o fotografie alăturată, Madeleine Essex zâmbea fericită. Era de o frumuseţe izbitoare, întocmai cum spusese Tim; de o frumuseţe pe care nici trecerea anilor nu putea s-o şteargă.

Acea femeie reuşea să parvină în înalta societate, după ce îl aruncase pe Tim în noroi! Câtă nedreptate! exclamă Tina cu voce tare.

Deodată, la uşă se auzi o ciocănitură. în cameră intră râzând Rafaela urmată de Tim, care se năpusti asupra patului, cu o privire atât de îngrijorată şi plină de dragoste, încât Tina ascunse repede ziarul.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă el pe Tina, observându-i paloarea, în timp ce bucătăreasa se aşezase pe un scaun, lângă perete.

- M-a consultat deja un doctor, mulţumesc! Acum mă simt mai bine. Am leşinat din cauza căldurii.

- Nu te cred... Şi eu m-am simţit rău după cearta noastră.

- Am încercat atât de mult să te găsesc... îi mărturisi Tina.

- M-am ascuns. Dar acum ştiu adevărul, Tina: nu pot trăi fără tine. Şi dacă pentru asta va trebui să ascult atrocităţi, o voi face.

- Oh, Tim! Asta nu se va mai întâmpla niciodată, spuse Tina, ascunzându-şi faţa în pernă. Nu ştiu ce m-a apucat deodată... Sau dacă stau să mă gândesc mai bine...

- Ştiu la ce te gândeşti, Tina. Vom încerca de acum încolo, să nu ne mai eliberăm energia în agresivitate, răspunse Tim şi aruncă pe furiş o privire spre Rafaela. Aceasta îl salută printr-o mişcare a capului şi începu din nou să zâmbească. I-aş spune chiar acum să facă o plimbare, dar dona Maria i-a ordonat să te păzească.

- Dona Maria ştie că eşti aici?

-Am rugat-o să mă lase să-i fac un tablou şi în cele din urmă a acceptat. Era un pretext pentru a putea veni la castel. Azi începem şedinţele. Dona Maria mi-a spus că nu te simţi bine şi am rugat-o să mă lase să te văd. Ah, Tina, nu îndrăznesc să te sărut!

- Nu în faţa paznicului! spuse Tina cu o voce tremurătoare. Cât de bine-mi pare să te văd, dragul meu Tim! Sunt atât de fericită încât mă voi ridica din pat imediat ce vei pleca.

- Vrei să ne întâlnim diseară?

- La nouă, la ieşirea din castel?

- Ard de nerăbdare. Te voi duce la restaurantul lui Pepe. Una dintre bucătăresele lui e o specialistă a castanelor la cuptor.

Tina se simţea deja ca nouă. Când uşa se închise şi Tim plecă, se ridică din pat dintr-un salt, se îmbrăcă şi se simţi deodată înfometată. Poate Carmela îi va da un sandviş, în aşteptarea mesei de prânz. Dar Carmela îi spuse că primise instrucţiuni precise şi că o va servi pe senorita doar în camera ei.

- Senora Charleswood va mânca şi ea în cameră. Dona Maria a luat deja un prânz uşor. Acum îi pozează pictorului. Mă întreb de ce ea? adăugă bucătăreasa cu amărăciune. Eu sunt o adevărată ţigancă. Am părul negru şi des. De ce a ales-o pe ea, care e un adevărat aisberg?

Cum ordinele se respectau cu stricteţe în acea casă, Tina se întoarse în camera ei, fericită că avea să mănânce singură. Deodată, îi veni în minte lady Charleswood, care îşi aştepta şi ea singură prânzul în

camera ei. De la întoarcerea donei Maria, prăpastia dintre ele se adâncise. Bătrâna devenea nervoasă imediat ce se afla în preajma Tinei.

Şi nu-i dăduse niciodată o explicaţie mulţumitoare cu privire la cecul de cinci sute de lire şi avertismentul care îl însoţea. Când Tina încercase să aducă vorba, aceasta îi răspunsese:

- Nu ştiu despre ce vorbeşti. Dacă am făcut un lucru atât de stupid, înseamnă că încep să-mi pierd minţile.

Cum se simţea din nou bine dispusă, Tina se duse în camera ladyei Charleswood pentru a lua masa împreună. Uşa era larg deschisă şi o tavă asemănătoare cu a ei fusese aşezată la marginea patului, pe o măsuţă. Capotul gri al ladyei Charleswood, agăţat de obicei într-un cuier din spatele uşii, dispăruse.

Tina rămase ca trăsnită. Baia era alăturată dormitorului, aşa că lady Charleswood nu avea voie să îmbrace capotul dacă vroia să se ducă acolo. Pe lângă asta, de când dona Maria îi interzisese să facă mişcare, bătrâna mergea greu. Intendenta o ducea chiar în scaunul cu rotile în sufragerie, spunea ea, pentru a nu o surmena. Tina aruncă o privire temătoare spre uşa care ducea la turn. învingându-şi teama, înaintă spre scări ştiind că aceea era singura direcţie în care lady Charleswood ar fi putut s-o ia. Lovi ceva cu piciorul, un obiect care se rostogoli pe scări şi pe care Tina se aplecă să-l caute în întunericul din acea parte a casei. în cele din urmă îl găsi şi văzu că era ceva ce semăna cu o cutie de cartuşe. Puse obiectul în buzunar şi continuă să urce până ajunse în faţa unei camere invadate de lumină.

Semănând cu o vrăjitoare, cu părul cărunt despletit pe umeri, lady Charleswood căuta ceva ca o nebună printre foile unui birou.

Tina realiză deodată că aceea era camera donei Maria, cu vedere spre curte, de unde putea vedea tot ce se întâmpla la intrarea în castel.

- Lady Charleswood! strigă ea din pragul uşii.

Bătrâna se întoarse, speriată şi aproape că gemu de uşurare.

- Nu-l găsesc! Unde naiba e? Sunt sigură că l-a pus aici!

Tina îşi spuse că lady Charleswood arăta într-adevăr ca o
persoană cu probleme mentale şi infirmiera din ea ieşi învingătoare.

- Liniştiţi-vă, spuse ea, luând-o pe bătrână de mână. Dacă vreţi, vom sta puţin de vorbă. Eu vă voi aranja părul şi, după ce vom mânca, o vom ruga pe Carmela să ne aducă o ceaşcă de cafea. Hai, luaţi-vă bastonul şi sprijiniţi-vă de mine.

- Ar trebui să facem puţină ordine în birou înainte. Am răvăşit tot!

Tina adună în tăcere documentele împrăştiate şi închise la loc biroul.

- Dona Maria nu ştie că pot să merg. Crede de atâta vreme că nu pot să fac un pas! Dar datorită ţie, Tina, mi-am recăpătat mobilitatea. Chiar dacă nu ne-am mai întâlnit, am continuat să-mi fac exerciţiile. Câteodată merg noaptea prin cameră.

Lady Charleswood era într-adevăr mai vioaie decât s-ar fi aşteptat Tina. Bătrâna refuză să se sprijine de ea la

întoarcere, îşi dezbrăcă demnă capotul şi aproape că se aruncă în pat, vizibil obosită după acel efort. Tina îi aranjă părul fără să spună nimic şi-i aşeză tava cu prânzul pe pat.

-Trebuie să mâncaţi, lady Charleswood. Pot să vă ţin companie?

- Dacă vrei... îi răspunse aceasta cu răceală.

Tina îşi coborî privirile în farfurie si observă că lady Charleswood o urmărea.

- Bănuiesc c-o să-i spui tot. Că am intrat în camera ei şi i-am umblat în acte...

- Nu-mi stă în fire. Aţi vrea să-mi spuneţi ce căutaţi acolo?

- Nu. Oricum, căutam ceva ce-mi aparţine sau, cel puţin, aparţinea soţului meu.

- Şi de ce în biroul donei Maria?

- Nu e treaba ta.

- Lady Charleswood, vreau să vă ajut, răspunse Tina, încercând să nu-şi piardă răbdarea. Dar nu ştiu cum, din moment ce nu ştiu ce se întâmplă în această casă. Trebuie să ştiu dacă sunt ordinele dumneavoastră sau ale donei Maria.

De această dată, bătrâna îi evită privirea.

- Cred că e şi interesul tău să urmăreşti instrucţiunile donei Maria. Ar fi mai bine pentru amândouă.

- Nu contează ce ar fi mai bine. Dumneavoastră sunteţi nefericită, iar eu vreau să ştiu de ce. Vă e teamă de dona Maria, lady Charleswood?

- Teamă? Nu, de ce să-mi fie teamă? răspunse bătrâna, râzând. Dona Maria îmi vrea binele dar pretinde

ceva, în schimbul serviciilor pe care mi le-a făcut de-a lungul timpului, o anumită supunere. Asta mă face să mă revolt.

- Vă înţeleg.

- Din cauza asta au ieşit probabil şi între voi scântei, adăugă lady Charleswood, zâmbind. Când Maria Ramirez vrea ceva, ar prefera să moară mai degrabă, decât să renunţe. Aţi ajuns împreună la o înţelegere pentru a ieşi din serviciul meu?

- Oarecum. Am hotărât că voi rămâne aici până pe douăsprezece august, când voi deveni majoră. începând cu acea dată, nu va mai trebui să dau socoteală nimănui de faptele mele. Sunteţi de acord?

- Bineînţeles. Deci vei mai sta aici două luni?

De-abia atunci Tina îşi dădu seama ce însemna pentru ea asta, încă două luni petrecute la Castillio.

- Nici n-am simţit cum a trecut timpul. De altfel, fratele meu se va întreba de ce am plecat...

- îi vei spune că sunt o bătrână greu de suportat.

- L-aş minţi, lady Charleswood. De-abia am reuşit să ne vedem de când am venit aici. Sper că se vor mai ivi ocazii pentru a ne cunoaşte mai bine.

- De ce nu? Sper că portretul donei Maria va dura mai mult de o şedinţă.

Tina stătea cu spatele la uşă. Deodată, simţi că îngheaţă. Nu era nevoie s-o privească pe lady Charleswood care se făcuse mică în pat. Ştia că o a treia persoană intrase în cameră.

- Cum, încă n-aţi mâncat? Te aşteaptă cineva, miss Warren.

Tina ieşi repede. Era ea însăşi prea oprimată de dona Maria
pentru a-i bănui nişte trăsături umane. Intendenta emana o forţă irezistibilă.

Şi în faţa acelei feline de temut, lady Charleswood se transformase într-un şoricel fricos.

Capitolul 1

Acum că între ea şi Tim norii se risipiseră, Tina simţea nevoia să-i mărturisească bănuielile ei.

- La castel se întâmplă ceva putred. Dintr-un motiv pe care nu pot să-l înţeleg, dona Maria nu vrea să mă duc singură la lady Charleswood.

- Are grijă de ea de atâţia ani. E normal să fie geloasă. Nu mai căuta mistere acolo unde nu există.

-Vorbeşti ca Bernard. Dar bărbaţii nu au ca noi, intuiţie. Eu ştiu că se întâmplă ceva.

îi povesti cum o găsise pe lady Charleswood răscolind prin biroul donei Maria.

- Sărmana femeie! E fără îndoială senilă.

-Mie nu mi se pare deloc senilă. Dona Maria e cea care vrea să mă facă să cred acest lucru. Am un presentiment ciudat, pe care nu-l pot explica.

- Nu încerca. Mai bine sărută-mă.

Puţin mai târziu, Tina îl întrebă dacă era la curent cu căsătoria Madeleinei Essex şi a lordului Wilderley.

- Nu, răspunse el, după o lungă tăcere, străbătut de un fior.

-Tim, n-ai putea să-i faci o vizită, când va veni pe Costa del Sol?

- Să-i fac o vizită? N-aş avea nici un motiv...

- Fă-o pentru noi. Pentru ea totul se va termina cu bine. E timpul să se întâmple astfel şi pentru tine.

- Poate că ai dreptate. Dar nu o văd făcând un asemenea gest. Madeleine tocmai a pus mâna pe o partidă bună. Nu va riscă s-o piardă recunoscând că e o perversă, o mincinoasă care a distrus cariera unui doctor

nevinovat. Ia-ţi gândul de la această femeie, Tina!

- Nu pot, Tim. Vreau şi eu, ca şi ea, să mă logodesc şi să mă căsătoresc. Peste două luni voi pleca de la Castillio. Ce se va întâmpla cu mine atunci? Va trebui să mă întorc la Londra şi să-mi caut un loc de muncă. Iar tu, cu siguranţă mă vei uita nu după mult timp.

- Se pare că n-ai o părere prea bună despre fidelitatea mea, Tina. E adevărat, trebuie să ţi-o dovedesc. împreună o vom scoate la capăt. Madeleine va veni probabil la Torremolinos. Am fost acolo împreună, îţi aminteşti?

Maşina donei Maria se opri la poarta castelului tocmai când Tim şi Tina se sărutau de despărţire.

- Intri, miss Warren? E deja târziu. Noapte bună, domnule Rendall.

- într-o clipă, dona Maria, răspunse Tina, întorcându-se indignată spre Tim. Se poartă cu mine de parcă aş avea şaisprezece ani. Sunt sigură că ne-a văzut...

- A văzut, într-adevăr, că ne sărutam. Ei şi? Avem nevoie de aprobarea ei?

- Nu, dar aş fi preferat să nu ne fi văzut. Mă întreb unde a fost?

- De ce te interesează?

- Pentru că a lăsat-o singură pe lady Charleswood.

- Sunt sigur că lady Charleswood nu a păţit nimic. Nu mai vreau să aud vorbindu-se despre mistere, Tina.

- în cazul ăsta, noapte bună Tim.

- Noapte bună, draga mea. Şi nu-ţi mai face atâtea griji.

Sfatul lui nu-i folosi bineînţeles la nimic. Neliniştea

Tinei
crescu văzând-o pe dona Maria aşteptând-o la poarta castelului.

- Aş spune, miss Warren că acea prietenie s-a transformat foarte repede într-o relaţie mai călduroasă!

- Eu şi Tim ne vom căsători, dona Maria. Ne iubim.

- Felicitările mele! Şi totuşi, mă bucur că nu eşti fata mea. Aş fi fost şocată. în Spania ne supraveghem îndeaproape fetele, pentru ca ele să nu se îndrăgostească decât de bărbaţii care ar fi nişte soţi foarte buni. Crezi că familia ta îţi va aproba alegerea?

- Nu am de gând să întreb. Peste o lună voi fi majoră.

- înseamnă că te temi că nu vor fi de acord?

- Nu... deloc, îngăimă Tina, speriată.

- E cu mult mai în vârstă decât tine?

- Cu unsprezece ani. Distanţa nu e chiar atât de mare.

- Sunt unsprezece ani de experienţă... Artiştii sunt în general nişte boemi, probabil ştii asta. Insist să întreprind o anchetă asupra acestui domn Rendall. îi datorez asta doctorului Warren.

Teama o ţinu pe Tina trează toată noaptea. Dacă Bernard afla de idila pe care o avea cu Tim, un medic decăzut pe plan profesional, nu avea decât să facă un zbor şi să vină s-o ia, profitând de cele două luni care o despărţeau de majorat pentru a acţiona în deplină legalitate.

Deodată, Tina înţelese prin ce trecuse Tim. Acea rană va rămâne deschisă pentru toată viaţa, în ciuda dragostei pe care ea i-o purta. Cazul lui urma să fie din

nou dezbătut în decembrie în faţa comisiei de disciplină. Fericirea lor depindea de acea întrevedere. Dacă apelul era respins, Tim nu se va mai căsători niciodată cu ea, nedorind s-o facă părtaşă la nedreptatea căreia căzuse el însuşi pradă.

A doua zi, la micul dejun, dona Maria se arătă într-o dispoziţie destul de bună şi o rugă pe Tina să meargă până la telefonul din sat să-l cheme pe doctorul Lorenzo la castel. Lady Charleswood avea o mică erupţie.

Când ajunse la cabina telefonică, încă vreo zece persoane aşteptau înaintea ei. Tina îşi cumpără un ziar şi începu să-l răsfoiască. Deodată, privirea ei se opri asupra rubricii de mondenităţi. O fotografie cu Madeleine Essex la braţul soţului ei, tânărul lord Wilderley, părăsind Oxton Hall imediat după nuntă, ocupa o bună parte din pagină. Lordul era înalt, slab, cu un nas mare şi o bărbie foarte mică, dar de o eleganţă aristocratică incontestabilă. Articolul alăturat fotografiei anunţa că proaspeţii însurăţei tocmai sosiseră pe Costa del Sol, unde urmau să-şi petreacă luna de miere.

A ajuns, îşi spuse Tina înfiorată, şi fac pariu că habar n-are că Tim e atât de aproape de ea. Mă întreb dacă se mai gândeşte din când în când la el, dacă se întreabă vreodată cum îşi câştigă existenţa, după ce i-a distrus cariera.

Cufundată în gânduri, nu băgă de seamă că-i venise rândul. Doctorul Lorenzo nu era acasă, dar înlocuitorul lui, doctorul O'Riley promise că va trece pe la Castillio în după-amiaza aceea.

Cu teama în suflet, Tina porni înapoi la Castillio.

- Senorita, opriţi-vă! îi strigă un poliţist. A avut loc un accident.

- Sunt infirmieră răspunse ea repede. Pot să vă ajut? Poliţistul îi făcu un semn să-l urmeze. Accidentul se petrecuse chiar în faţa castelului. Un autocar trecuse peste un parapet şi rămăsese suspendat în vid deasupra mării. Pasagerii care puteau să iasă ieşiseră pe uşa din spate cu capul, braţele şi picioarele pline de sânge. Din nefericire, cei mai grav răniţi se aflau în partea din faţă a autocarului, care se clătina deasupra prăpastiei.

Tim se afla şi el acolo, alături de dona Maria şi tot personalul de la Castillio, dirijând toate operaţiunile. La vederea sângelui, Carmela leşinase iar Rafaela şi Alicia încercau s-o readucă la viaţă.

în mijlocul agitaţiei, Tim era superb. întrebase cine vroia să se ofere voluntar pentru a urca în autocar şi a-i asigura stabilitatea şi urcă şi el pentru a scoate răniţii, unul câte unul. Şoferul murise la volan, dar Tim intră în cabina acestuia şi-l scoase afară, ultimul dintre cei rămaşi în vehicul, după ce voluntarii ieşiseră toţi cu picioarele tremurânde. Fu primit cu aclamaţii, dar se duse imediat la răniţii care aveau nevoie de îngrijire. Dona Maria îl ajută cu o eficacitate remarcabilă, punând atele, dându-i instrumentele, iar Tina curăţă rănile cu prosoape aduse de la Castillio.

Ambulanţele sosiră şi ele, în zgomotul asurzitor al sirenelor, iar autocarul se prăbuşi în gol. în curând, nu mai rămase din el decât un nor de praf, care se risipi rapid în bătaia brizei oceanului. Poliţiştii interogară

câţiva martori şi descoperiră urmele accidentului. Tim avu impresia că se trezeşte dintr-un vis, dar Tina ştia că acel vis era cruda realitate. Tim îşi îndeplinise instinctiv datoria de doctor, pe care pictura nu putuse să-l facă s-o uite. Fusese curajos şi hotărât, chiar dacă nu mai avea dreptul să-şi practice meseria, cu excepţia unor situaţii excepţionale.

în acel moment, în sufletul Tinei se născu o hotărâre de nestrămutat. Dacă Tim nu vroia s-o înfrunte pe Madeleine Essex pentru a-şi recăpăta reputaţia, va merge chiar ea să-i vorbească, în numele fericirii lor. Nu mai putea îndura să-l vadă pe Tim privat de adevărata lui vocaţie, fără să încerce să facă ceva pentru el. Tina se simţi deodată mai fericită şi încercă să fie atentă la cuvintele donei Maria.

- Ai fost de mare ajutor, miss Warren. Şi domnul Rendall s-a purtat admirabil. De cât curaj a dat dovadă!

- Şi dumneavoastră aţi fost fantastică, dona Maria.

- Am fost, pe vremuri, infirmieră, ca şi tine. Trebuie, fără îndoială, să lucrezi în spital pentru a recunoaşte mâna unui doctor. De ce domnul Rendall nu-şi practică meseria, miss Warren?

- Nu cred că Tim ar vrea să vorbim despre asta...

-în cazul acesta... Scopul scuză mijloacele. Unii dintre răniţi au avut un noroc extraordinar să primească îngrijirea unui medic. Vrei să vii cu mine la lady Charleswood, să vedem dacă are nevoie de ceva? Acest accident a dat-o peste cap, dar nu puteam face altceva decât s-o las singură.

Lady Charleswood a pus-o să-i povestească de-a fir a

păr accidentul. De ceva vreme, Tina se întreba dacă nu cumva se înşelase când crezuse că dona Maria făcea tot posibilul pentru a o ţine la distanţă de bătrână. Acum cele două vorbeau nestingherite, iar dona Maria o rugă pe Tina chiar s-o supravegheze pe lady Charleswood, când doctorul va veni s-o consulte.

- Eu trebuie să merg până la Malaga, să mă întâlnesc cu cineva. Dar dacă vrei, vei putea ieşi diseară, bineînţeles.

- Mulţumesc, dar în seara asta voi sta acasă. Tim face portretul unui torero. Dar aş dori, dacă nu vă deranjează, să-mi iau liber luni, în loc de miercuri.

- Poţi să-ţi iei liber atât luni cât şi miercuri. Sunt sigură că lady Charleswood vrea să te simţi bine aici.

- Bineînţeles, încuviinţă bătrâna.

Deodată, Tina simţi ceva în buzunarul rochiei şi scoase obiectul fără să se gândească.

- Unde am găsit oare aşa ceva? S-ar zice că e o cutie de cartuşe.

- Ce? O cutie de cartuşe? exclamă lady Charleswood, uimită.

- Tina se înşală, probabil, răspunse imediat dona Maria luându-i cutia din mână. Pe stânci se găsesc tot felul de lucruri. O s-o arunc, lady, nu-ţi face griji.

Tina îşi aminti că era cutia pe care o găsise cu câteva zile în urmă pe scări. Nedorind să creeze din nou o problemă când dona Maria era atât de bine dispusă, preferă să ascundă faptul că nu găsise acea cutie pe stânci, ci în castel. De altfel, mintea ei era în cu totul altă parte în acel moment: să reabiliteze numele lui Timothy

Rendall.

Doctorul Alfonso O'Reiley, spaniol tipic la prima vedere, dar irlandez de origine, însufleţi ziua Tinei, insistând s-o supună pe lady Charleswood unui control minuţios.

- Nu înţeleg ce căutaţi în pat, doamnă Charleswood. Ştiţi ce se întâmplă cu persoanele de vârsta dumneavoastră care nu fac mişcare? Capătă flebite, tromboze, pneumonii... Ah! Dar văd că aveţi ochiul stâng atins de cataractă. Lăsaţi-mă să mă uit. Tocmai m-am întors de la Madrid, unde am fost timp de şase luni asistentul unui renumit specialist oftalmolog. Aceste cazuri mă interesează.

Ochiul drept era doar uşor atins, dar cel stâng era gata, după două luni, pentru operaţie.

- Haideţi! Ridicaţi-vă, dragă doamnă şi pregătiţi-vă să mergeţi la Madrid. Vă voi recomanda şefului meu. Mica dumneavoastră erupţie nu e deloc gravă. Aţi stat prea mult în casă. O gură de aer curat va şterge totul în doar câteva ore.

- Ce tânăr optimist! exclamă lady Charleswood după ce doctorul plecă. Christina, ce faci?

- Vă scot rochia din şifonier. Vă veţi ridica din pat şi vom reuşi poate, de data asta, să bem ceaiul în grădină. Sunt ordinele doctorului. Gândiţi-vă cât de mult bine vă va face acea operaţie. Veţi putea citi din nou!

- Nu te grăbi, Christina, răspunse lady Charleswood, făcându-i un semn cu mâna. Operaţiile nu reuşesc întotdeauna. Chiar mama mea, şi-a pierdut vederea în

urma unei operaţii de cataractă. Din fericire, nu fusese afectat decât un ochi. Trebuie să mă gândesc bine, înainte de a lua în considerare această posibilitate.

Erau încă în grădină, când dona Maria se întoarse de la întâlnirea pe care o avusese. Intendenta ascultă fără să schiţeze nici un gest ce recomandase doctorul.

- Doctorul Lorenzo a spus asta? Mă mir㠖

- Nu doctorul Lorenzo, dona Maria. Cu accidentul ăsta am uitat să vă spun că doctorul Lorenzo nu era acasă şi că pe lady Charleswood a consultat-o înlocuitorul lui. Nu-i aşa că sunt veşti bune?

- Cu siguranţă, dar să nu ne ambalăm. Acest tânăr nu cunoaşte cazul ladyei Charleswood. Până ce doctorul Lorenzo nu-şi va da acordul, vom continua să fim precaute. Acum, te rog aşaz-o pe lady Charleswood în scaunul ei rulant şi du-o în camera ei. Şi-a luat porţia de aventură pe ziua de azi.

Tina se supuse. Deşi îi trecu prin minte că donei Maria îi convenea ca lady Charleswood să aibă puterile slăbite, nu suflă nici un cuvânt. Avea nevoie de energie pentru călătoria pe care trebuia s-o facă luni la Torremolinos. Pe Tim nu-l mai văzuse, dar aştepta veşti de la el.

A doua zi, lady Charleswood luă masa de prânz în sufragerie. Vizita doctorului O'Reiley nu se dovedise a fi chiar inutilă. Dona Maria recunoscuse că aerul curat ar fi putut să aibă un efect benefic asupra iritaţiei ladyei Charleswood, dar insistase ca aceasta să se deplaseze în continuare în scaunul rulant.

- Lui miss Warren i-ar plăcea să te vadă alergând, dar

eu ştiu cum eşti când eşti obosită. îmi amintesc de vremea în care nu suportai nici măcar să tragem perdeaua, pentru a nu lăsa lumina să intre în casă. Am avut nevoie de multă răbdare, atunci.

Ladyei Charleswood îi pieri subit pofta de mâncare şi păruse că îmbătrâneşte cu douăzeci de ani.

- Poate că nu ar fi trebuit să ies astăzi, spuse ea, tulburată. Nu mă simt prea bine. Aş vrea să mă întorc în camera mea.

- Amintiţi-vă de sfaturile doctorului O'Reiley! îi sări Tina în ajutor.

- Doctorii habar n-au ce spun.

- Vezi, miss Warren? o întrebă dona Maria pe Tina, care părăsi învinsă lupta.

Nu putea crede că scena la care asistase era adevărată. Că dorinţa de a trăi a ladyei Charleswood era oprimată în mod sistematic şi deliberat de dona Maria. Dacă acea bătrână se încăpăţâna să nu înţeleagă ce era mai bine pentru ea, atunci totul era pierdut.

în timpul nopţii, Tina se trezi tresărind, cu inima bătând să-i spargă pieptul, întrebându-se ce a visat. Ceasul de la mână arăta ora două. în cameră era întuneric şi umezeală şi doar prezenţa lui Butch, care torcea încet în coşul lui reuşi s-o mai liniştească puţin.

Deodată, se auziră nişte scrijelituri, zgomotul unui obiect căzând pe jos şi o ploaie de înjurături.

Fantomele!

Dar Tina nu credea în fantome, cu atât mai puţin în cele care înjurau. N-avea nici un chef să se ridice să vadă ce se întâmplă. Prefera din nou să-şi închipuie că

nu a auzit nimic. Tot ce vroia în acel moment era să adoarmă şi să nu se mai trezească până dimineaţă.

Ca de fiecare dată, lumina zilei îi înveseli dimineaţa. Dona Maria nu coborî la micul dejun. Carmela îi spuse Tinei că intendenta avea o migrenă şi că luase câteva pastile, dar că senorita putea să plece, aşa cum stabiliseră în ajun.

Liniştindu-se asupra acestui punct, Tina urcă în camera ladyei Charleswood, care imediat ce o văzu îşi ascunse faţa în pernă.

- Cum vă simţiţi astăzi? Eu merg la Malaga. Vreţi să vă aduc ceva de acolo?

- Nu, nu. Te rog, nu face zgomot. Sunt foarte obosită.

Lady Charleswood adormi imediat, cu obrajii arzând, în mod
curios. Tina îi puse mâna pe frunte şi bătrâna deschise ochii, iritată. Fata văzu că avea pupilele extrem de dilatate, ceea ce însemna, fără urmă de îndoială, că se afla sub influenţa unui sedativ.

Ieşi aproape în fugă din castel, de teamă să nu intervină ceva care să-i zădărnicească planul. Petrecu o oră străbătând în lung şi-n lat străzile din Malaga, fără să se poată hotărî. Acum, că trebuia să treacă la fapte, curajul o părăsise şi nu mai ştia cum s-o abordeze pe lady Wilderley. Intră într-o cafenea şi comandă o porţie de „paella“ pentru a-şi stabili un plan de bătaie. După-amiaza era fără îndoială momentul cel mai potrivit pentru o vizită ca aceea. Dimineaţa, cei mai mulţi dintre turişti se duceau să înoate, să joace tenis sau golf. Dar după-amiaza toată lumea îşi făcea siesta şi chiar şi

magazinele se deschideau de-abia la ora patru. Unii dintre turişti nu se sculau decât seara, când ieşeau să cineze şi apoi începeau să facă turul cluburilor de noapte.

La ora două, luă un tren spre Torremolinos. Când ajunse acolo, nu-i mai rămăsese decât să găsească locuinţa soţilor Wilderley. Această operaţiune se dovedi a fi de o uşurinţă surprinzătoare. Numele lordului Wilderley figura în cartea - telefonică: vila „las Palmas, Torremolinos“.

Tina luă un taxi, care o duse în afara oraşului, în preajma unor dealuri. Casa nu avea nevoie de supravegherea jandarmilor căci, pentru a fi ferită de privirile trecătorilor şi ale ziariştilor, era înconjurată de un zid înalt, alb, care nu permitea să arunci în interior nici o privire. Uşa era din lemn de stejar masiv. Deasupra soneriei era scris pe o plăcuţă: „Proprietate privată. Intrarea interzisă“.

Tina sună fără să mai ezite. O tăbliţă se dău la o parte şi ochii unui bătrân o scrutară pe vizitatoare. Tina îl întrebă în spaniolă dacă putea să vorbească ladyei Wilderley. Bătrânul o întrebă cum o cheamă, ceea ce o făcu pe Tina să creadă că Madeleine era acasă.

- Mă numesc Tina Warren. Vă scriu numele pe o hârtie.

Tina îi întinse prin spaţiul tăbliţei foaia de hârtie şi îl auzi pe
bătrân îndepărtându-se. Aşteptarea, în picioare, sub razele fierbinţi ale soarelui, i se păru că durează o veşnicie.

- îmi pare rău, lady Wilderley nu dă interviuri, îi spuse portarul, când se întoarse.

- Un moment! Nu sunt ziaristă! Aş vrea să vorbesc cu doamna Wilderley în legătură cu un prieten mai vechi de-al ei. Vă scriu numele lui pe hârtie.

Bărbatul se îndepărtă din nou, lăsând-o pe Tina să aştepte mai mult decât prima dată, atât de mult, încât începu să se întrebe dacă nu cumva mesajul ei fusese ignorat şi Madeleine nu se sinchisise să-i răspundă. Apoi auzi cheia răsucindu-se în broască şi uşa se deschise dezvăluind ochilor o privelişte de vis: o grădină în stil spaniol, luxuriantă, parfumată, irigată de jeturi de apă. Tina o luă în urma portarului de-a lungul unei alei, trecu pe lângă o piscină albăstruie cu suprafaţa netedă şi strălucitoare ca o oglindă şi ajunse în faţa unei vile mari şi scunde, înconjurată de palmieri. O cameristă oacheşă aştepta în faţa uşii.

- Doamna îşi face siesta, îi spuse aceasta, cu o urmă de reproş în glas. Vă va primi în cinci minute.

Tina aşteptă de fapt treizeci de minute bune, timp în care savură răcoarea din salon şi bău un suc de lămâie pe care i-l aduse camerista.

în cele din urmă, Madeleine îşi făcu apariţia asemenea unei vedete de cinema, îmbrăcată într-o pijama vaporoasă care îi sublinia formele perfecte ale corpului. Tina înţelese atunci la ce se referise Tim când spusese că era senzuală. Madeleine ştia să-şi pună frumuseţea în valoare. Juca un rol chiar şi pentru acea necunoscută, aşezându-şi cu afectare un picior peste altul, trecându-şi încet mâna prin părul des şi roşcat,

care îi scotea în evidenţă ochii mari, de culoarea smaraldului.

- îmi pare rău că v-am deranjat în timpul siestei, lady Wilderley.

- Şi totuşi nu s-ar spune, miss Warren. Dimpotrivă, răspunse Madeleine cu o voce care, spre deosebire de restul persoanei nu mai avea nimic senzual. Vă ascult. Spune-mi ce te aduce şi lasă-mă să mă întorc la siesta mea.

Tina se gândi la toate temerile pe care le îndurase de când luase autocarul spre Malaga, la nesfârşitele minute petrecute în faţa porţii, pe un soare necruţător şi de-abia se abţinu să nu-şi iasă din fire.

- E adevărat, lady Wilderley, că am sunat la uşa dumitale ca o cerşetoare, dar am făcut-o ca o cerşetoare cu demnitate. Nu pot să-ţi spun în cinci minute pentru ce-am venit. Renunţă aşadar la gândul siestei. Trebuie să mă asculţi cu toată atenţia, altfel ar fi fost mai bine să nu mă fi primit.

Madeleine îi privi cu atenţie bareta de la sandale şi apoi se întinse comod în şezlong.

- Câtă elocvenţă, miss Warren! Ştii că m-ai făcut curioasă? Trebuie să recunosc că aş fi preferat să nu te primesc. Eşti tânără, frumoasă şi proaspătă şi ştiu că va trebui să te urăsc, ca pe toţi cei care îşi închipuie că-mi pot face vreun rău. Foarte bine, renunţ la somnul meu de frumuseţe şi crede-mă, draga mea, că la vârsta mea îţi fac o adevărată concesie.

- Ştii foarte bine că eşti o femeie tânără şi

seducătoare.

- Oh! exclamă Madeleine, surprinsă de sinceritatea complimentului unei femei. Mulţumesc. Dar sunt sigură că frumuseţea mea şi felul în care o păstrez nu te interesează, miss Warren. Dacă discuţia noastră se anunţa a fi lungă, am face mai bine să bem ceva. Un ceai, o cafea, nu?

- Un ceai, mulţumesc.

Madeleine sună.

- Ador să sun, spuse ea cu sinceritate. Nu că aş fi avut cu adevărat nevoie, de-a lungul vieţii. Dar e atât de plăcut să suni şi să obţii ce doreşti! Ar trebui să încerci şi tu într-o zi.

- Aş fi mai degrabă dintre cei sunaţi.

- Ce lucrezi?

- Sunt domnişoara de companie a ladyei Charleswood, care locuieşte la Castillio del Mar, în apropiere de Neria.

- Charleswood... încă nu cunosc titlurile nobililor din Anglia.

- Lord Charleswood era cavaler, răspunse Tina ascunzându-şi un zâmbet.

- Lord Wilderley e baron, se mândri Madeleine. Am ajuns aici la patru dimineaţă. Soţul meu are nevoie de somn, aşa că nu-l vom deranja. Acum, spune-mi de ce ai venit, miss Warren.

- Ştiai că Tim Rendall locuieşte în Spania?

- Rendall... Rendall... Vrei să spui, doctorul Rendall?

- Fostul doctor Rendall. După aşa-zisa voastră relaţie, a fost suspendat din Asociaţia Medicilor. Nu se poate să-l

fi uitat.

- „Aşa-zisa“, spui tu... Dacă a fost suspendat, e pentru că s-a făcut dreptate.

O scânteie se aprinse în ochii Madeleinei.

- Dreptate sau răzbunare?

- Ascultă! Am spus tot la acea audienţă şi credeam că am terminat cu povestea asta, după tot acest timp. Acest interogatoriu înseamnă că eşti ultima lui achiziţie?

- Suntem iubiţi, dacă asta vrei să insinuezi.

- Foarte bine! spuse Madeleine, ridicând din umeri. Sper că se va purta mai bine cu tine şi vă doresc toată fericirea din lume. Sunt gata chiar să-l iert! Eşti mulţumită?

Tina se ridică şi făcu un pas înainte, revoltată de nedreptatea situaţiei.

- Nu! Nu sunt deloc mulţumită! Din cauza ta, acest om şi-a pierdut locul de muncă. Mă întreb cum ai putut să dormi liniştită noaptea, cu fapta aceasta pe conştiinţă. Tim a trebuit să plece din ţara lui natală şi dezonoarea i-a atins pe toţi membrii familiei lui. A trebuit să înceapă să picteze, pentru a-şi câştiga existenţa. Nu se consideră un Picasso, dar tablourile lui se vând destul de bine. Dar e un medic valoros şi nu-şi mai poate practica meseria, ceea ce-l face să sufere enorm. Chiar nu înţelegi nimic?

- Pasiunea ta e fermecătoare, miss Warren. Dar să rămânem cu picioarele pe pământ. Ştiam că a fost suspendat, dar credeam că pe termen provizoriu. Nu poate fi exclus dacă s-a purtat bine de atunci.

- Apelul lui a fost deja respins. Nimic nu împiedică să fie respins încă o dată. Lumea nu uită uşor o aşa-zisă tentativă de viol asupra unei paciente.

- Ar fi trebuit să se gândească mai devreme.

- Ar fi trebuit să ştie că există femei care nu suportă să fie respinse. Răzbunarea ţi-a fost de-ajuns?

Madeleine se ridică şi ea. Nu lovi decât o dată, dar mâna ei lăsă o urmă roşie pe obrazul Tinei.

- Crezi că eu n-am suferit în urma acestei poveşti sordide? Am fost aruncată dintr-o parte în alta ca o

mănuşă veche. Numele meu a apărut în toate ziarele. Tim Rendall nu va plăti niciodată suficient pentru ce m-a făcut să îndur.

Cele două femei se priviră, cu respiraţia întretăiată, cu ochii strălucind de furie.

- Mă tem că Tim a trecut prin această încercare mult mai bine decât tine, căci el ştie că e nevinovat. N-aş vrea să fiu în locul tău, lady Wilderley!

- Nu te-ai gândit niciodată că ar fi putut să arunce vina pe mine doar pentru a părea nevinovat? Eşti doar un copil, miss Warren! Nu ai experienţă cu bărbaţii!

- îl cunosc pe Tim şi ştiu că nu vrea să mă tragă după el într-o situaţie fără ieşire după părerea lui până când nu-şi va putea practica din nou meseria.

- N-ai decât să-i spui acelei creaturi stupide să nu-şi mai treacă principiile înaintea onoarei! în viaţă trebuie să ştii să prinzi norocul, miss Warren.

- Despre mine vorbeşti, draga mea? se auzi deodată o voce din fundul camerei.

Era Wilderley, îmbrăcat într-un pantalon elegant şi o cămaşă maro şi, plin de simpatie, le privea cu ochii vii.

- Mi s-a părut că aud nişte voci de femei ridicând tonul. Dar se pare că m-am înşelat. Prezintă-ne, te rog, Maddie.

- Miss Warren, lordul Wilderley.

- Se spune soţul meu, snoabă mică! Nu rezişti niciodată tentaţiilor, spuse el, strângând cu putere mâna Tinei. Vă certaţi, nu-i aşa? Atmosfera e încă încordată.

- Nu e nimic grav, se grăbi să răspundă Tina. O simplă neînţelegere. Trebuie să plec. Mulţumesc că mi-ai acceptat vizita, lady Wilderley.

- Te conduc la uşă. Mă întorc într-o clipă, Erin.

Madeleine trebui să alerge pentru a o prinde din

urmă pe
Tina, care înainta cu capul sus.

- îmi pare rău că te-am pălmuit.

- Nu-i nimic. Venisem să te rog să recunoşti adevărul, dar mi-am pierdut timpul. Felicitări pentru căsătorie. Soţul tău e foarte simpatic, spuse Tina, privind-o pe Madeleine în ochi.

- Nu voi risca să pierd ce am obţinut în beneficiul altcuiva, miss Warren. Sunt o femeie care ştie ce vrea şi obţine acel ceva dacă poate. Nu sunt o nobilă.

- în cazul acesta, n-ar fi trebuit să te căsătoreşti cu unul. Singurul motiv pentru care te afli acum aici, e pentru că pretinzi, aşa cum ai făcut şi cu Tim, a fi ceea ce nu eşti.

Madeleine primi această înţepătură fără să clintească, apoi îi întoarse spatele şi se întoarse în vila pe care Erin i-o făcuse cadou de nuntă. Erin stătea pe marginea piscinei, cu bărbia sprijinită de genunchi. Madeleine îl iubea, îl admira şi îl invidia totodată, chiar dacă acum devenise soţia lui. îi invidia graţia înnăscută a mişcărilor, în timp ce ea trebuia să şi le studieze întotdeauna. Se temea, de asemenea, să nu-l piardă. Ea avea treizeci şi opt de ani, iar el treizeci şi cinci. Erin nu ştia încă acest lucru lipsit de importanţă, pentru moment. Madeleine nu-şi arătase niciodată vârsta, cu excepţia momentelor de depresie, cum se întâmplase în ziua aceea. Nu Tina ridicase tonul. Ea se comportase ca o vânzătoare de peşte.

Se întreba ce crezuse Erin despre ea.

- M-am întors, dragule, spuse ea afişând un zâmbet

fermecător. Vrei să bei ceva?

- Pentru moment, nu.

- Vrei să înotăm puţin?

- Nu. Aş vrea să vorbim, dacă eşti de acord. Suntem căsătoriţi de două săptămâni şi jumătate şi ne simţim împreună ca-n rai, nu-i aşa?

- Aşa e, lord Wilderley! răspunse Madeleine, râzând.

- Asta se întâmplă de obicei în lunile de miere! Doar că ne pândeşte viaţa de zi cu zi.

- Atâta timp cât vom trăi împreună, va fi raiul pe pământ. Refuz să cred că va dispărea.

Erin o luă în braţe şi o strânse la pieptul lui.

- Nu va fi chiar atât de simplu, Madeleine. Ştii bine că jumătate dintre prietenii mei te detestă. Cred că va trebui să-ţi spun care era deviza familiei mele, pentru ca şi tu să-ţi faci din ea regula de viaţă: „Principiile înaintea păcii“. Nu e întotdeauna uşor s-o respecţi. Te-am auzit apunând micuţei noastre vizitatoare că nu trebuie să ne sacrificăm fericirea principiilor. Soţia mea, să spună asemenea cuvinte! M-am simţit jignit până-n adâncul sufletului.

- Nu ştiam încă deviza familiei tale.

- O deviză nu se învaţă mecanic, Madeleine, ca un papagal. E un mod de viaţă. Modul meu de viaţă. Pentru mine, principiile sunt sacre.

- Mă faci să mă simt ignorantă, Erin.

- Nu eşti niciodată ignorantă, Maddie, când eşti atentă la lucrurile din jur. Mi-ai spus odată, când ţi-am explicat ce aştept de la soţia mea pe plan social, că eşti prea bătrână pentru a mai învăţa. Ei bine, asta e o

lecţie. O lecţie importantă! Bunicul meu, pe care îl respectam mult, mi-a spus când aveam zece ani şi m-a surprins: „Din adevăr se nasc toate virtuţile şi faptele bune. Doar când suntem sinceri ne cunoaştem cu adevărat pe noi înşine. Aceasta e regula de aur a comportamentului uman“. Bineînţeles, s-a mai întâmplat, de atunci, să mint, câteodată. Dar e unul dintre principiile după care m-am ghidat în viaţă. Spune-mi, cine era acea fată?

- De ce? Te interesează?

- Nu în sensul în care crezi, deşi era delicioasă. Spune-mi cine era?

- Se numea Christina Warren şi e prima dată când o văd.

- Şi atunci, de ce a venit aici şi de ce vă certaţi?

Teama pe care Madeleine începuse s-o simtă se transformă deodată în furie.

- Ce vrea să însemne asta, Erin? îmi ţii o lecţie de morală, iar apoi mă supui unui interogatoriu. îmi pare rău că am primit-o. Vroia să-l ajut pe un prieten comun, iar eu am refuzat. Asta-i tot.

- Ah, foarte bine!

Erin se duse să se schimbe şi se întoarse în costum de baie. Se opri pe marginea piscinei, făcu un salt şi sări în apa albăstruie. Era prima dată de la căsătoria lor când făcea ceva fără să-i ceară soţiei sale să i se alăture.

Madeleinei i se păru un gest semnificativ.

Capitolul 8

Fu din nou sărbătoare si Alicia, Rafaela si Carmela îşi luară liber trei zile. Dar familia Lopez rămase la castel.

Antonia şi Tina îşi împărţiră sarcinile, sub supravegherea donei Maria. Casa era ciudat de liniştită fără pălăvrăgeala veselă a fetelor.

în prima zi a petrecerii, veni la castel şi o consultă pe lady Charleswood, doctorul Lorenzo. Acesta primi cu sarcasm diagnosticul înlocuitorului său.

- Prostii! exclamă el examinând-o din priviri pe lady Charleswood. Cataracta e departe de a fi operabilă. Poate peste un an... Cât despre erupţie, nu ştiu ce a provocat-o, dar acum ai insolaţie. Nu trebuie să stai mult la soare, după ce ai petrecut atât de mult timp în casă, lady Charleswood. Trebuie să avem grijă de tine. Mai întâi vom reduce activităţile pentru luna viitoare, apoi vom vedea. Peste puţin timp, va trebui să-ţi găseşti un alt medic. Plec din Malaga.

- O să-mi lipseşti, doctore. Sunt zece ani de când sunt în îngrijirea dumitale.

- Eu sunt de fapt din Castilia. E timpul să mă întorc acasă.

- E ciudat că nu sunteţi de acord cu doctorul O'Reiley. A fost asistentul unui specialist în bolile de ochi.

- Oricine se poate înşela. Mă voi întoarce peste o lună. Dacă aveţi nevoie de mine, ştiţi unde să mă găsiţi.

- De data asta ai fost nepoliticoasă, miss Warren, exclamă dona Maria, după ce-l conduse pe doctorul Lorenzo.

- Nepoliticoasă? Deloc! Am crezut că nu e bine să iei

o hotărâre până nu consulţi părerea unui medic. Lady Charleswood era gata să accepte operaţia. Acum, doctorul Lorenzo spune că va trebui să mai aştepte cel puţin un an! Ar trebui s-o vadă un specialist.

- îţi depăşeşti din nou atribuţiile! Doctorul Lorenzo e un doctor cu experienţă. Vom aştepta o lună, aşa cum a recomandat el. Vom cere apoi, poate, părerea unei a treia persoane. Sper că eşti de acord?

- Nu tocmai, răspunse Tina, hotărâtă să-şi spună punctul de vedere. Chiar şi o lună e mult pentru o problemă atât de importantă ca recuperarea vederii unei persoane. Peste o lună, lady Charleswood poate că va spune: „Să nu ne mai gândim la asta!“

- Ei bine, dacă asta va spune, atunci asta vom face. Acum, vrei, te rog, să serveşti masa?

De la întâlnirea ratată pe care o avusese cu lady Wildelrey, Tina se simţea pusă pe ceartă şi era hotărâtă să spună ce gândea, de fiecare dată când era convinsă că avea dreptate.

Tim era încă supărat pe ea pentru că-i încălcase ordinele si luase legătura cu Madeleine. Tina îl aştepta să vină pentru ultima şedinţă a portretului donei Maria şi, cum acesta sosea cu o jumătate de oră înainte, imediat ce-l văzu se aruncă în braţele sale.

- îmi pare rău pentru ce-am făcut, Tim, îi spuse ea cu căldură. {tiu că nu ar fi trebuit să mă amestec. îţi promit că nu-ţi voi mai pomeni niciodată de Madeleine. Voi aştepta oricât va fi nevoie, chiar dacă voi avea patruzeci de ani când ne vom căsători!

- Atunci, aşa rămâne. Vei fi cea mai frumoasă

cvadragenară din lume! exclamă el luând-o în braţe, fericit.

- Ai ajuns mai devreme şi dona Maria se schimbă. Vrei s-o cunoşti pe lady Charleswood?

- Bineînţeles.

Lady Charleswood, încântată să întâlnească un chip nou, se lansă într-o discuţie animată, care-i coloră obrajii. îşi aminti chiar că scrisese numele unchiului lui Tim, Fancy Garth Rendall, în agenda ei de bal.

- Poţi să te uiţi puţin la ochiul ei stâng? îl rugă Tina.

- De ce?

- Pentru a vedea dacă este operabilă cataracta pe care o are.

- Nu pot face asta. Are doctorii ei. Mi-ai spus că fratele tău se numără printre ei.

- Tim, nu ţi-am cerut niciodată nimic. Am nevoie să ştiu. {tiu că nu o poţi consulta în mod oficial, dar îţi promit că va rămâne între noi.

- Bine, dacă e atât de important pentru tine.

- Lady Charleswood, domnul Rendall a studiat medicina şi îl interesează cazul ochiului dumneavoastră. îi permite să arunce o privire?

- Bineînţeles. Văd din ce în ce mai rău si ochelarii nu-mi mai sunt de nici un folos.

Chiar în momentul în care oftalmoscopul de care Tim nu se despărţea niciodată o consultă pe lady Charleswood, apăru dona Maria.

- Doctore Rendall! Doctorul Lorenzo ştie că o consulţi pe lady Charleswood? întrebă aceasta îngrozită.

- Nu, dona Maria, eu doar...

- Eu l-am rugat, dona Maria, se grăbi Tina să spună.
- Eşti autorizat să practici medicina în această ţară? continuă intendenta, neluând în seamă intervenţia Tinei.
- E un consult în interes personal.
- E totuna. Ar trebui să ştii că e împotriva eticii.
- {tiu. îmi pare rău.
- Sunt contrariată, domnule Rendall! Te-am primit în această casă, iar acum te găsesc uneltind cu această tânără isterică împotriva doctorului Lorenzo.
- Vă înşelaţi, dona Maria. Nu cunoşteam motivul pentru care Tina m-a rugat s-o consult pe lady Charleswood.
- în această casă totul capătă proporţii uriaşe, interveni bătrâna cu vioiciune. De ce nu putem trăi în pace? Oricine are dreptul să se uite la ochiul meu, atâta timp cât e spre binele meu.
- Vă duc în camera dumneavoastră, lady Charleswood, propuse Tina, tensionată.

Când se întoarse îl găsi pe Tim posomorât în hol.

-A plecat supărată şi a refuzat să pozeze, îi spuse el. De ce sunt împins mereu în situaţii pe care nu le accept? Nu esti de acord cu doctorul Lorenzo? E stupid! Doctorii formează împreună un fel de club. Să nu-mi mai ceri niciodată asemenea lucruri.

- Nu m-am gândit decât la sărmana femeie. De altfel, tu de mult nu mai faci parte din acel club. Sau ai uitat?

începuse din nou să-şi facă reproşuri, în ciuda promisiunii pe care i-o făcuse! Tina citi imediat pe chipul lui cât de mult îl rănise acea remarcă.

- Nu mai vreau să mă cert cu tine, Tina. Voi pleca de

aici câteva săptămâni.

Deodată, inima ei se strânse. Cu greu reuşi să-şi adune gândurile.

- Câteva săptămâni... şopti ea, surprinsă. Te vei întoarce până la plecarea mea?

- Nu ştiu. Mi s-a propus să predau într-o şcoală din Barcelona, în timpul verii.

- Barcelona! E atât de departe! exclamă ea ascunzându-şi faţa la pieptul lui Tim. Te rog, Tim, nu mă părăsi! Nu mă pedepsi!

- Nu te pedepsesc Tina, răspunse el, mângâindu-i încet părul. Te iubesc la fel de mult ca înainte. Dar nu mai pot suporta să te văd chinuindu-te în felul acesta. Avem nevoie amândoi de timp pentru a respira în voie. Dragostea e un sentiment pozitiv. E mai bine să accept propunerea şi să plec pentru o vreme. La revedere, draga mea. Am câteva lucruri de făcut.

- îmi vei scrie?

- Bineînţeles.

Se despărţiră fără să se sărute, atât de nefericiţi, încât simţiră că le piere tot sângele din corp.

Castelul păru că se transformă într-un mormânt rece şi întunecos şi Tina începu să plângă. în restul zilei rătăci dintr-o cameră în alta, ca o fantomă fără linişte.

- Eşti cumva bolnavă? o întrebă dona Maria. Dacă nu eşti, încetează să boleşti. Urăsc când cineva face asta.

- Nu bolesc. Sunt obosită. Aş vrea să merg să mă culc, dacă îmi permiteţi. L-aţi văzut cumva pe Butch?

- Nu, nu ţi-am văzut azi pisica.

A doua zi dimineaţă, Manuel găsi micul corp dolofan

al pisicii în golf. Sărmana creatură murise de aproape douăsprezece ore. Cu inima îndurerată, Tina nu fu de altfel surprinsă. Necazurile păreau să se abată asupra ei unul după altul. Şi nu se înşela. O săptămână mai târziu, o scrisoare de la Bernard îi aducea o altă lovitură cumplită:

„Dona Maria mi-a spus că ai o relaţie cu un medic suspendat din Asociaţie, pe nume Timothy Rendall. Ea crede că nu ştii care sunt motivele pentru care un medic nu-şi mai poate practica meseria, iar eu nu am de gând să murdăresc aceste pagini explicându-ţi. Orice ar fi făcut pentru a te face să te îndrăgosteşti de el, sper că nu e recidivist. înţelegi că în aceste împrejurări trebuie să vin să te iau. Totuşi, îţi interzic, chiar dacă nu va fi poate decât de formă, să te mai întâlneşti cu el până la sosirea mea. îţi mai spun că dona Maria e de părere că ar fi mai bine să pleci din serviciul ladyei Charleswood“.

Şocată, Tina citi de două ori scrisoarea şi-i răspunse în grabă.

„înainte de toate, Bernard, eşti fratele meu, nu garda mea de corp. Pentru o decizie atât de importantă cum e căsătoria, fii sigur că ţi-aş fi cerut părerea. Dar nu poţi să mă tratezi ca pe o fetiţă şi să mă aduci cu forţa acasă. Nu trăiesc în păcat cu Tim, care de altfel nici nu mi-a cerut asta. Ştiu despre pretinsa lui greşeală. Spun „pretinsa“ pentru că am încredere în cuvântul lui. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru sora ta, care nu mai are şase ani. Cum destinul ni se împotriveşte, Tim a plecat

pentru o vreme la Barcelona.

Dona Maria nu mi-a acceptat niciodată prezenţa aici, dar voi rămâne la Castillio până împlinesc douăzeci şi unu de ani, aşa cum am stabilit. Dacă totuşi simţi nevoia să vii până aici, ai face bine să vii însoţit de un doctor oftalmolog, căci pe lady Charleswood au consultat-o doi medici, care au pus diagnosticuri diferite în ce priveşte posibilitatea de a fi operată de cataractă. Lady Charleswood ar vrea, bineînţeles să ştie care sunt şansele unei reuşite“.

Merse să pună scrisoarea la poştă chiar atunci. Trecând prin faţa Mirei, i se făcu subit dor de Tim. îi scrisese şi-i spusese că Butch fusese găsit înecat, în mod misterios. Sărmanul motan nu ar fi avut cum să ajungă în golf, dacă nu ar fi fost dus acolo de cineva.

Se opri la Kiesko pentru a cumpăra pastă de dinţi.

- Senorita e tristă! exclamă Manuelo, văzând-o îndurerată. Dacă pot să te ajut cu ceva, spune-mi. Suntem prieteni.

Tina se întoarse la castel mai uşurată după cuvintele lui Manolo.

Nici o scrisoare de la Tim în acea zi. Pe Tina o deprima gândul să petreacă ziua în compania a două bătrâne, trei dacă o punea la socoteală şi pe Antonia, singurul membru al familiei Lopez căruia îi era permisă intrarea în castel în timpul verii.

Toate servitoarele plecaseră brusc, după o ceartă cu dona Maria. Intendenta i se adresase pe tonul obişnuit

Carmelei, şi cum aceasta urma să se căsătorească, îi răspunsese cu obrăznicie, drept pentru care fusese concediată imediat. Rafaela, aflând că turiştii plătesc mai bine, pentru mai puţină muncă, în timpul sezonului, îşi dădu şi ea demisia. Alicia, rămasă singură, declarase că dacă celelalte două pleacă, atunci va pleca şi ea. Palidă de mânie, dona Maria o anunţă pe Tina că de acum încolo trebuia să se ocupe de menaj.

- O voi face dacă va fi nevoie. Dar mi se pare ridicol să trăieşti într-un loc ca acesta. Personalul e din ce în ce mai greu de găsit. O vilă mică şi uşor de întreţinut ar fi ideală pentru dumneavoastră şi lady Charleswood.

Dona Maria păstră tăcerea câteva minute.

- Aceasta e casa ladyei Charleswood! Ea o iubeşte! Tinerii chiar nu mai înţeleg aceste lucruri?

- Nu cred că o iubeşte atât de mult cum vă închipuiţi. Holurile sunt lungi şi obositoare. Ce se va întâmpla dacă, după ce voi pleca, nu veţi reuşi să găsiţi alţi servitori?

- Asta voi hotărî eu. Voi lua legătura cu una dintre prietenele mele care are o agenţie de plasament al servitorilor. Acum, turiştii ne-au luat servitorii, dar iarna e cu totul altceva. N-o voi primi înapoi pe nici una. Voi încerca să găsesc o femeie în vârstă, eventual văduvă, care să aibă o zi liberă pe săptămână şi nu o tânără fără minte, care să-şi ia tălpăşiţa de fiecare dată când e sărbătoare în sat. O las în grija ta pe lady până mă întorc. Nu-ţi complica munca sugerându-i să înoate în golf sau mai ştiu eu ce. în grădină, o oră, e tot ce-şi

poate permite o femeie de vârsta ei.

Tina profită de absenţa donei Maria şi în timp ce Antonia făcea curăţenie în camera intendentei curăţă holul, salonul şi sufrageria.

La prânz, lady Charleswood împinse tava iritată, spunând că nu-i era foame.

- Dar e aproape unu şi dumneavoastră staţi în pat de mai bine de şaisprezece ore! Trebuie să vă sculaţi şi să mâncaţi, lady Charleswood!

- Lasă-mă-n pace, răspunse bătrâna, deschizându-şi cu greu ochii, ale căror pupile erau anormal de dilatate.

- încă o întrebare şi vă las să dormiţi. Ce pastile aţi luat?

- Vitaminele, evident. De ce?

Tina luă tava şi plecă, fără să răspundă. Eram acum sigură că lui lady Charleswood i se administrau în mod regulat tranchilizante care o ţineau la pat. Nu înţelegea însă de ce. Luă prânzul în bucătărie, împreună cu Antonia, vorbind despre una, despre alta.

- Senorita şi-a primit azi scrisoarea?

- Ce scrisoare? N-am primit nici o scrisoare nici azi, nici zilele trecute, răspunse Tina cu tristeţe.

- Poştaşul, Delgado, mi-a spus că au sosit trei scrisori: două pentru dona Maria şi una pentru tine de la Barcelona. Pablo le-a adus. E foarte conştiincios.

Inima Tinei sări în piept. Nu găsi nici urmă de scrisoare nici în hol, nici la bucătărie, nici în cutia de scrisori. Se opri în faţa biroului donei Maria, ezită un

moment, apoi deschise cu un sentiment de vinovăţie şi curiozitate totodată. Un birou impozant şi rotund, din lemn lăcuit, ocupa aproape toată încăperea. Pe el se aflau trei scrisori nedeschise, toate pe numele donei Maria. Dar nici o scrisoare de la Tim. Găsi în schimb un plic lung, în stil vechi, pe numele lui sir Edgar Charleswood.

Nu cumva aceea era scrisoarea pe care lady Charleswood o căuta cu atâta disperare în ziua în care Tina o găsise în birou? Oricum, acea scrisoare trebuia să se afle mai degrabă în biroul lui lady Charleswood, decât în cel al intendentei. Tina o luă şi o strecură în buzunarul rochiei. Când vru să plece, văzu atârnată în spatele uşii legătura cu chei a donei Maria. Tinei nu-i stătea în fire să se amestece în treburile altor persoane. Dar avea deja prea multe indicii pentru a renunţa tocmai acum. Era pentru prima oară când se afla singură în castel, iar peste două săptămâni avea să plece pentru totdeauna. Deodată, îşi spuse: Turnul roşu! Privi cheia cu o asemenea fascinaţie încât după numai un moment se trezi cu ele în mână. Dacă totul se petrecea bine, nimeni nu va afla nimic. Iar dacă un mister plana asupra turnului, atunci va pleca liniştită aflând în sfârşit adevărul.

Tina introduse cu o mână tremurătoare cheia în broasca uşii care dădea spre scara în spirală, de la poalele căreia văzuse lumină în camera din turn. îi veni în minte corpul inert al lui Butch şi hotărârea ei crescu.

Urcă scările, deschise uşa şi intră într-o cameră mică, plină de obiecte dragi unui adolescent: volane şi roţi, trenuri, machete de avioane şi vapoare. O altă uşă dădea spre o altă cameră. Tina ezită. Poate că acea cameră nu fusese deschisă de patruzeci de ani. Dar acum că era acolo, nu vroia să dea înapoi. Căută cheia de la acea cameră şi uşa se deschise mai uşor decât s-ar fi aşteptat. Tina observă că balamalele fuseseră unse de curând.

Privi uimită camera care avea o formă circulară. Pe pervazul ferestrei, în locul telescopului se găsea o lampă cu gaz. Pe patul cu o pătură mirosind a mucegai erau înghesuite o mulţime de pacheţele la fel cum pe podea lăzile de-abia dacă mai lăsau loc să faci un pas. Tina luă de pe masă un briceag ruginit şi deschise unul dintre pachete. înăuntru se aflau gloanţe. Cu inima bătând cu violenţă, încercă să deschidă şi o ladă. Briceagul se rupse şi lama căzu pe jos. Tina găsi un vătrai lângă un şemineu şi încercă din nou să deschidă lada. în aceasta erau revolvere. Neştiind cum să reacţioneze în faţa acelei descoperiri, Tina simţi în schimb că o pândea un mare pericol, dacă cineva ar fi surprins-o în acea cameră. Luă un revolver şi închise la loc lada, cât de bine putu. Lângă revolver puse şi cutia cu gloanţe deschisă. Şterse apoi urmele şi coborî scările fără să facă zgomot.

Deodată, auzi clopoţelul ladyei Charleswood chemând-o în cameră. Tina însă avea de făcut altceva

mult mai urgent. Se întoarse în biroul donei Maria, puse cheile la locul lor şi lăsă totul în starea în care găsise. Se duse apoi în grabă în bibliotecă şi ascunse prada în spatele unui teanc de cărţi de care nimeni nu se mai atinsese.

După toate acestea putu să răspundă în sfârşit chemării ladyei Charleswood.

- Vreau o ceaşcă de ceai dacă nu te deranjează, spuse aceasta, puţin confuză. Şi nişte pui fript. Nu e nimeni acasă? Unde au plecat toate?

- N-am rămas decât eu, lady Charleswood. Bucătăreasa şi camerista au plecat, iar dona Maria s-a dus până în oraş.

- De ce au plecat servitoarele?

- Nu ştiu exact ce s-a întâmplat, dar au plecat toate trei ieri seară şi de atunci nu s-au mai întors. Dona Maria le caută înlocuitoare.

- Doamne! Eu care urăsc schimbările! Trebuie să se facă ceva, să li se mărească salariile. De ce nu m-a anunţat nimeni?

- Când am intrat la dumneavoastră mi-aţi spus să vă las să dormiţi. Se pare că vitaminele acţionează asupra dumneavoastră ca somniferele. Ar trebui să renunţaţi la ele.

- Mă simt într-adevăr slăbită, Christina. Nu-mi amintesc când ai intrat la mine. Poţi să-mi aduci puţin ceai?

- Desigur. Apropo, iată ce am găsit, îi spuse Tina

întinzându-i scrisoarea pentru defunctul sir Edgar. Nu cumva asta căutaţi acum câteva săptămâni?

-Unde ai găsit-o? întrebă bătrâna, privind scrisoarea la început cu neîncredere şi apoi cu o încântare din ce în ce mai mare.

-în biroul donei Maria. Acolo nu mi-aţi interzis să merg, dar uşa e închisă cu cheia de obicei.

- Dă-mi repede lupa.

- Iat-o. Eu merg să vă fac ceaiul.

Se întoarse cu un prânz copios şi în pragul uşii se întrebă dacă să-i povestească ladyei Charleswood despre explorarea turnului în ciuda interdicţiei ei şi despre descoperirea pe care o făcuse acolo. Dar o schimbare surprinzătoare intervenise în comportamentul bătrânei. Lady Charleswood îşi redobândise demnitatea şi liniştea, autoritatea de care dăduse dovadă când Tina o cunoscuse. Obrajii bătrânei îşi recăpătaseră culoarea.

- Am deodată chef să fac o plimbare îi spuse ea Tinei. Poţi să duci scrisoarea înapoi, de unde ai luat-o.

- Dar...

- Te sfătuiesc s-o faci repede, draga mea, spuse ea, aproape cu veselie. Dona Maria se poate întoarce dintr-un moment în altul. Uită tot şi, mai ales, nu vorbi cu nimeni despre asta.

Din ce în ce mai uimită, Tina se duse şi puse scrisoarea la loc. în ciuda curiozităţii care o rodea, nu-şi permise să o deschidă. Lady Charleswood îi va mărturisi poate ea însăşi secretul.

Se afla încă în apropierea biroului, când auzi cheia donei Maria răsucindu-se în broască. Intendenta intră obosită şi într-o dispoziţie proastă.

- Ce cauţi aici, miss Warren? N-ai altceva mai bun de făcut? N-am găsit servitori. Se duc toţi la Torremolinos şi la Malaga, unde au salarii bune. Vor veni, poate, o femeie şi fiica ei, dar peste câteva luni.

Se întrerupse deodată şi privi peste umărul Tinei, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Lady Charleswood se îndrepta spre ele cu un pas calm şi măsurat, mergând mai bine decât o făcuse vreodată cu bastonul.

- Bună seara, dona Maria, o salută aceasta, zâmbind. Pari cam obosită. Bea o ceaşcă de ceai. Vreau să mă plimb puţin prin grădină, Christina, la această oră plăcută a asfinţitului. Mă însoţeşti?

- Bineînţeles... lady Charleswood.

- Ce absurditate mai e si asta? Te credeam obosită, lady!

- Nu poţi sta în pat toată ziua. Mă simt plină de viaţă, dona Maria.

Tina se grăbea să deja să deschidă uşa grea a castelului.

- Iar eu îţi spun că nu vei ieşi la această oră, se opuse intendenta aproape cu brutalitate. Dacă după această plimbare vei fi epuizată, eu voi suferi!

- Nu eşti paznicul meu Maria, ci intendenta. încearcă să-ţi aminteşti asta din când în când.

Tina habar n-avea ce găsise lady Charleswood în acel

plic, dar orice ar fi fost, folosise fără îndoială s-o pună la locul ei pe dona Maria.

Manuel îi instală încântat şezlongul cu faţa la soare şi la mare, în mijlocul grădinii. Lady Charleswood se aşează fericită. Tina o întrebă dacă se poate retrage pentru a o ajuta pe dona Maria la pregătirea cinei.

- Bineînţeles, copila mea. De aici încolo mă voi descurca singură. Cheamă-l, te rog, pe Manuel. Vreau să vorbesc ceva cu el.

Capitolul 9

Spre marea satisfacţie a Tinei, dona Maria se închise în camera ei, pretextând o migrenă. Tina vroia să se gândească în linişte la consecinţele descoperirii ei si să alcătuiască un plan de acţiune. Era de neconceput să-i spună intendentei: „{tiu că faceţi trafic de arme în această casă“. Poate că intendenta aparţinea unei organizaţii periculoase şi puternice, care nu s-ar fi dat înapoi de la nimic. Doctorul Lorenzo şi femeia de la care cumpărase lâna făceau parte şi ei probabil din acea organizaţie, altfel dona Maria nu ar fi făcut acea criză de isterie când Tina îi spusese că a pierdut „factura“. Nu existase nici o factură, bineînţeles. Plicul conţinea, probabil, instrucţiuni cu privire la următoarea livrare de arme.

Tina ajunse până într-acolo încât se întrebă dacă lady Charleswood nu era şi ea amestecată în această poveste. Bătrâna ar fi putut şti ce se întâmpla în casă şi închidea ochii dintr-un motiv sau altul.

înainte de a merge să pregătească cina, Tina o ajută pe lady Charleswood să se întoarcă în casă. Fără să fie o bucătăreasă excelentă Tina se simţea în stare să pregătească o omletă şi banane fripte. Se duse şi ciocăni la uşa donei Maria pentru a o întreba dacă vroia să mănânce în sufragerie sau să i se aducă cina în cameră.

-Am spus deja o dată. Nu vreau să fiu deranjată, îi răspunse aceasta fără să deschidă.

- Pot să intru? Vreau să vă întreb ceva.

Intendenta deschise uşa şi o întâmpină pe Tina cu o privire plină de ciudă.

- Antonia mi-a spus că azi-dimineaţă a sosit o scrisoare pentru mine.

- Ah! exclamă dona Maria şi se întoarse cu o scrisoare albă şi pătrată în mână. Iat-o. îmi pare rău. Am deschis-o din greşeală, dar n-am citit-o. Am crezut că e de la o prietenă de la Barcelona şi am pus-o în buzunar pentru a o citi în maşină.

Uitând de omletă, Tina se grăbi să citească scrisoarea:

„Draga mea Tina, începu ea, aşa cum făcuse probabil şi intendenta, îmi lipseşti mai mult decât ţi-aş putea spune. Mi-am dat seama că nu pot sta departe de tine. Dacă împreună va trebui să trăim în infern, atunci accept să ard în el, dar cel puţin vom avea momentele noastre de paradis. Să nu mai uităm niciodată clipele frumoase petrecute împreună.

Trebuie să vin să te ajut să-ţi organizezi petrecerea de majorat. Crezi, draga mea Tina, că un inel de logodnă ar fi un cadou acceptabil? Mă simt deja atât de ataşat de tine încât un inel nu va fi decât o expresie palidă a legăturii noastre pe care timpul nu va reuşi s-o desfacă.

Mă înduioşez de fiecare dată când mă gândesc la ce-ai făcut pentru mine încercând să vorbeşti cu Madeleine. E fără speranţă, dar numai un înger ar fi putut face asta. Fii binecuvântat, îngerul meu, chiar dacă nu m-ai auzit spunându-ţi mereu asta.

Sfârşitul lui Butch e revoltător. E posibil, ca la castel cuiva să nu-i placă pisicile...“

Tina îşi aminti că într-o zi o văzuse pe dona Maria ţinându-l pe Butch în braţe şi că motanul se zbârlise tot

şi mieuna nervos.

- Mi se pare că nu mă iubeşte, spusese intendenta. Trebuie să recunosc că sentimentul e recriproc. Urăsc aceste animale.

Tina citi mai departe:

„...Nu-mi mai rămâne de spus decât că sper să vin la Costa del Sol săptămâna viitoare. îţi voi trimite o telegramă înainte de a lua avionul. Aştept cu nerăbdarea următoarea noastră întâlnire la aeroport“.

Dumnezeule! Cât sunt de fericită! exclamă Tina, uitând subit toate presentimentele. Se jură că de această dată nu-l va mai răni pe Tim. Dacă acesta va fi suspendat din Asociaţia Medicilor pentru totdeauna, va fi alături de el. Ea şi Tim se logodeau. Era deja un pas înainte.

Omleta fu delicioasă, cea mai bună pe care o mâncase vreodată, declarase lady Charleswood, servindu-se cu încă o porţie.

- Ce-ai spune de o partidă de canastă? îi propuse bătrâna.

- N-aţi mai fost de mult atât de plină de energie, lady Charleswood. E cumva efectul scrisorii?

- Am crezut că te-am rugat să uiţi de acea scrisoare. Nu a existat nici o scrisoare. Ai înţeles? spuse aceasta cu subînţeles.

- în această casă se întâmplă prea multe lucruri pe care nu pot să le înţeleg. Nu mă pot preface că nu am văzut nimic.

- Nu înţeleg. Despre ce vorbeşti? Ce-ai descoperit?

- Că în turn se ascund arme de contrabandă, spuse

Tina, plecându-şi ochii sub privirea profund jignită a ladyei Charleswood.

- Cum? Ai urcat în turn în ciuda interdicţiei mele? Chiar nu respecţi nimic din ce ţi se spune? Ai intrat în camera fiului meu, intactă ca un loc memorial, o cameră simplă, de copil, cu cărţi, arme vechi...

- Fiul dumneavoastră colecţiona revolvere? întrebă Tina în şoaptă.

- Exact. Le iubea. Era cunoscut pe întreaga coastă pentru pasiunea lui pentru armele vechi. Când a izbucnit războiul, a venit un ofiţer din armata spaniolă pentru a se asigura că printre acele arme nu se afla nici una care ar fi putut fi folosită înr-un război în zilele noastre. Nu eram încă pregătită, după moartea fiului meu, să intru în acea cameră. I-am explicat ofiţerului, iar acesta a luat cheile şi s-a dus singur. A fost foarte delicat şi a avut grijă să nu-mi jignească sentimentele. Când s-a întors, mi-a spus că nu era nimic de confiscat. Iar acum ai îndrăzneala să spui că în acea cameră a intrat o persoană străină pentru a doua oară?

- Vă rog, lady Charleswood, nu vă înfuriaţi. Am crezut că cineva face presiuni asupra dumneavoastră... că dona Maria nu vă e cu adevărat prietenă şi că vă ţine sub dominaţia ei, în scopuri personale. Mi-a rămas atât de puţin timp pentru a vă putea ajuta! Iertaţi-mă că am avut această îndrăzneală, dar am văzut într-o noapte lumină în turn şi nu sunt singura care a văzut lumină la acea fereastră. Am crezut că e un semnal pentru contrabandişti. Mi s-a părut chiar că-i aud într-o noapte transportând marfa în castel. La început m-am gândit că

nu sunt treburile mele. Dar când am început să bănuiesc că sunteţi sedată în timpul acestor operaţiuni, că sunteţi încurajată să rămâneţi în pat, că apropiaţii dumneavoastră nu vă lasă să faceţi operaţia la ochi, am început să mă neliniştesc. Am acţionat cu bună credinţă. Am descoperit apoi revolvere şi muniţie. Mi-am închipuit că dona Maria, cu complicitatea doctorului Lorenzo şi a altora, le-a făcut să intre în Spania prin contrabandă, pentru a fi folosite la viitoarele agitaţii.

Lady Charleswood se calmase. O privea pe Tina aproape cu afecţiune.

- Christina, când fratele tău mi-a vorbit despre tine, am simţit nevoia să am o fată care să mă mângâie la bătrâneţe. în mod egoist, căci te vroiam numai pentru mine. Nici un bărbat nu trebuia să se apropie de tine. M-am gândit chiar să te cumpăr. Şi ţi-am cerut să renunţi la căsătorie, la dragoste... Apoi, după ce te-am cunoscut mai bine, mi-am amintit de mine, la vârsta ta. Nimeni n-ar fi putut să mă cumpere cu bani sau cu daruri. Am ştiut că eşti de aceeaşi speţă ca mine şi că îţi vei face din respect pentru fratele tău, stagiul aici, după care vei pleca să-ţi trăieşti viaţa după bunul plac. N-am luat în seamă nici gelozia donei Maria, care nu suportă gândul să mă împartă cu altcineva. O bănuieşti că mă oprimează. Şi poate că ai dreptate. Unii oameni nu se simt puternici decât în preajma unei fiinţe sălbatice. Când Maria a plecat la sora ei bolnavă, ezitând între datoria familială şi bătrâna care devenisem, datorită izolării în care trăiam, am început să mă redescopăr pe

mine. Eram bătrână, e adevărat, dar viaţa sedentară m-a ferit de boli. Fratele tău a fost surprins de vitalitatea mea, când m-a consultat. Atunci a încolţit în mintea mea ideea adopţiei. Când s-a întors, Maria a fost probabil şocată să vadă că aveam de gând să-mi schimb modul de viaţă. Am cedat, pentru a-i da timp să se adapteze cu situaţia. Cred că ţi-am spus deja că-mi luasem obiceiul să fac exerciţii noaptea, pe ascuns. Iată de ce eram obosită dimineaţa. Eram uneori atât de încântată de activitatea mea nocturnă, încât, după ce mergeam să privesc stelele, nu reuşeam să adorm. în loc să iau somniferele seara, le luam dimineaţa. De aceea ţi-ai închipuit că sunt sedată. înţelegi acum, Christina?

Tina se aruncă instinctiv de gâtul ladyei Charleswood.

- Oh! Ce bine-mi pare că nu sunteţi în pericol! Cât de naivă am fost!

- Ce alte bănuieli mai ai? A, da! Contrabandiştii din timpul nopţii! Eram probabil eu, târându-mi picioarele. Câteodată, misterele au explicaţii atât de simple! Lumina din turn are şi ea cu siguranţă o explicaţie. Altceva?

- încă o întrebare, dacă îmi permiteţi. Aş vrea atât de mult să cred că vă prefăceaţi, dar câteodată păreaţi că vă temeaţi cu adevărat de dona Maria. Dintr-o dată, i-aţi tăiat practic craca de sub picioare, dacă-mi permiteţi să mă exprim astfel. Cum aţi reuşit?

- Văd că trebuie să-ţi spun totul, altfel nu mă vei lăsa în pace. îţi voi spune, dar trebuie să rămână între noi. De

acord?

- De acord.

- Nu m-am implicat niciodată în viaţa politică nici aici, în Spania, nici în Anglia. Eu şi soţul meu ne-am mutat în această casă când ne-am căsătorit şi am asistat la căderea guvernelor, la instalarea altora, fără să facem nici un comentariu. Dona Maria, în schimb, provine dintr-o familie activă din punct de vedere politic. în timpul războiului civil, familia ei a fost ruinată, iar fraţii ei au fost toţi omorâţi, dintre care unul într-o manieră foarte sadică, dacă-mi amintesc eu bine. Când a izbucnit războiul, Maria era însoţitorea mea de opt ani. A suportat toate acele morţi cu o putere uimitoare, continuând să aibă grijă de mine. Pe deasupra, tocmai aflase că bărbatul cu care trebuia să se căsătorească fugise în străinătate. Pe măsură ce războiul se desfăşura, mi-am dat seama, chiar şi în izolarea în care trăiam, că în casă se întâmplă ceva ciudat. Am fost cu ochii în patru şi am descoperit că în castel se ascundeau ofiţeri republicani, care luau apoi vaporul spre Africa. I-am spus donei Maria că nu vroiam să se întâmple ceva sub acoperişul meu şi că nu voi oferi ascunzătoare nici unui partid. Atunci am aflat că Maria era în posesia unei scrisori de la directorul soţului meu, în care Edgar era acuzat de deturnare de fonduri. Mi-a arătat plicul conţinând aşa-numita scrisoare, spunându-mi că o ascunsese doar pentru a mă scuti de supărare. Aceasta a fost o lovitură teribilă pentru mine. Eram îngrozită. Maria nu m-a lăsat niciodată să o citesc. A cerut în

schimb libertatea de a ajuta armata republicană şi complicitatea mea.

- Dar ăsta e şantaj! strigă Tina indignată.

- Cred că-l putem numi astfel, dar Maria avea scuze de a-şi servi cauza. Armata republicană a fost învinsă. Au urmat arestări, bătăi la uşă noaptea. Pe noi nu ne-a deranjat nimeni. Maria părea că şi-a încetat activitatea şi, după o lungă perioadă de calm, totul n-a mai fost decât un vis urât. Maria mă servea cu acelaşi devotament. Ştia că aş fi putut s-o trădez, dar avea scrisoarea. Dar câteodată, destinul ne rezervă surprize. Când mi-ai adus azi scrisoarea, am recunoscut-o imediat. Dar citind-o am realizat că nu conţinea nimic din ce mă făcuse Maria să cred. Departe de a deturna fonduri, Edgar vărsase sume importante pentru a ajuta societatea pe acţiuni să depăşească o perioadă de criză. Aceea era o scrisoare de mulţumire, care anunţa că dividentele puteau, în sfârşit, să fie distribuite. Ştiam în adâncul sufletului meu că Edgar n-ar fi fost capabil de o asemenea faptă, dar ameninţarea Mariei căpătase în mintea mea proporţii uriaşe. Acum că m-am eliberat de această teamă şi că am descoperit secretul, mă voi afirma, Christina. Gata cu teatrul! Această casă e proprietatea mea. începând din această seară, nu voi mai lua pastile pentru somn!

în ciuda caracterului fascinant al poveştii, Tina nu fu întru totul convinsă. Dar acum, doar întoarcerea lui Tim mai conta.

Capitolul 10

Lady Charleswood îşi ţinu promisiunea. Nu numai că se afirmă în faţa Mariei, dar izbucni ca un vulcan. Nimeni nu fu mai surprins ca intendenta când, a doua zi dimineaţa, Carmela, Alicia şi Rafaela se întoarseră la muncile lor ca şi când nimic nu se întâmplase.

- Senora ne-a rugat personal să ne reluăm munca. E atât de bună, încât n-am putut refuza. A promis că ne va mări salariile. Nu vom şoma la iarnă, când se vor închide hotelurile, îi spuse Carmela intendentei.

Lady Charleswood se trezi de dimineaţă şi făcu o plimbare, îmbrăcată într-o rochie de mătase înflorată şi purtând pe cap o pălărie de paie crem.

Dona Maria deschise gura să protesteze, dar lady Charleswood n-o lăsă:

- Vrei, te rog, să-l suni pe doctorul Lorenzo şi să-i spui să treacă pe aici? Am ceva de discutat cu el.

Tina fu martoră la stupefacţia doctorului, când acesta constată schimbarea surprinzătoare a stării pacientei lui.

- Doctore Lorenzo, din moment ce părăseşti Castillio, aş vrea să-l rogi pe doctorul Warren să vină să mă vadă. îmi pare rău că pleci, căci aveam încredere în dumneata, dar mi-ar plăcea să mă consulte un specialist. Cred că locul cel mai bun pentru operaţie e Londra.

- Londra! exclamă dona Maria. N-ai mai ieşit din grădină de treizeci şi cinci de ani!

- Nu crezi că e timpul să-mi extind activităţile?

- Cu atât mai mult cu cât nu păreţi a fi bolnavă, întări doctorul. O persoană de vârsta dumneavoastră n-ar trebui...

- Ah, doctore! spuse lady Charleswood amenințând cu degetul. Așteptam de la dumneata încurajări, nu critici. îmi iau, bineînțeles, răspunderea faptelor mele. Depind de prea mult timp de sărmana Maria.

- Nu m-a deranjat niciodată, lady Charleswood. M-am străduit să vă servesc cu devotament.

- Știu. Și sper că voi răsplăti măcar puțin acest devotament, luându-te cu mine în Anglia și oferindu-ți o vacanță.

- Nu. Nu vreau să merg în Anglia. Nu e momentul potrivit.

- De ce nu? Vreau să rezolv această problemă înainte de venirea iernii.

- în acest caz, va trebui să pleci fără mine. Va veni miss Warren în locul meu.

Lady Charleswood o privi pe Tina și zâmbi cu răceală.

- Poate că nu e o idee rea. Mă voi gândi la asta. Acum, te rog să mă ierți, dar vreau să cânt la pian. Sper că ai avut grijă să fie acordat.

- înainte să pleci în Anglia, mă văd nevoită să trimit autorităților un anumit document. Poate că vor vrea să examineze din nou dosarul privind moartea lui sir Edgar.

- Sărmană Maria, cât de amară ai devenit, răspunse lady Charleswood cu o demnitate admirabilă. Poți să faci ce vrei.

Tina dispăru în baie, nevrând să asiste la o ceartă între cele două femei. De acolo, o auzi pe dona Maria vorbind cu doctorul Lorenzo.

- Bătrâna iapă a luat controlul căruței. Trebuie să o îmblânzim.

- N-ar fi trebuit să-i vorbeşti aşa. Păreai că o ameninţai.

-Asta şi făceam, dar nu înţeleg de ce nu a muşcat momeala. Ştii bine că nu pot să plec la Londra şi să ratez manifestaţia din septembrie.

- Trebuia să te prefaci încântată şi să mă laşi pe mine să propun o amânare.

- Eşti mai şiret decât mine, Esteban. Acum, că mai avem atât de puţin şi ne atingem scopul, nu suport genul ăsta de întâmplări

Tina scăpă din greşeală un săpun. Intendenta năvăli în baie.

- Tragi cu urechea, miss Warren?

- Eu? exclamă Tina, indignată. Nu ştiaţi că încă mai sunt aici?

- Ce-ai auzit?

- N-am ascultat! în ciuda progreselor în spaniolă, încă nu pot să urmăresc o conversaţie rapidă între doi nativi. Mă întreb de ce sunteţi atât de suspicioasă.

- Scuză-mă. Mă îngrijorează micile nebunii ale ladyei Charleswood. Această surescitare riscă să o facă să explodeze.

- Asta va hotărî fratele meu.

- Ţi-a scris?

- Nu în ultima vreme. Probabil e supărat pe mine.

- Ce s-a întâmplat cu tânărul acela cu care te întâlneai?

- Trebuie să se întoarcă dintr-o zi în alta de la Barcelona. M-a rugat din nou să-l aştept la aeroport.

- Trebuie să te duci. După ce am jucat rolul de

vrăjitoare, cel de zână bună se impune. Până una alta, vrei să ai grijă de lady? Ai grijă să nu mai facă nici o prostie. A pierdut de tot simţul realităţii.

Tina o găsi pe lady Charleswood în toiul unei discuţii aprinse cu Manuel despre un aranjament floral.

- Ah, Christina! Dacă ai şti în ce stare mi-am găsit pianul! Trebuie neapărat să-mi cumpăr altul de la Londra. De altfel, tot castelul e într-o stare jalnică. Ar fi ridicol să-l modernizez doar pentru mine. Dar ar fi un hotel foarte atrăgător pentru turişti.

- Nu cumva vreţi să-l vindeţi?

- De ce nu? Aş putea să-mi construiesc o vilă drăguţă cu o curte interioară în stil spaniol, cu verandă... E o idee care mă stimulează enorm. Mai rămâne o singură pânză de păianjen de smuls din sufletul meu. Va fi acum sau niciodată. Vreau să deschid camera lui Giles. Vrei să mă însoţeşti, Christina?

- Nu e prea prudent, lady Charleswood, răspunse Tina, temătoare. Turnul e periculos.

- Ar fi o coincidenţă extraordinară dacă s-ar prăbuşi exact când aş intra eu, pentru prima oară, după treizeci şi cinci de ani. Dar dacă te temi, te înţeleg.

- Voi merge unde veţi merge şi dumneavoastră, lady Charleswood.

Intendenta era în birou când Tina şi bătrâna se întoarseră în casă.

- Eşti ocupată, dona Maria?

- Pentru tine niciodată, draga mea lady!

- Poţi să scrii o scrisoare. Eu voi urca în turn.

- Verific factura de vinuri a lui Alvarez. A plătit pentru

doisprezece litri, dar eu n-am găsit decât zece. Unde vrei să mergi?

- în camera fiului meu. Mă tem că au intrat şi acolo şoarecii.

- Sunt lucruri ciudate, lady, răspunse intendenta, pălind deodată. Crezi că se ascunde cineva acolo.

- îmi dai, te rog, cheia? Mă gândesc să vând castelul. Vreau să revăd lucrurile fiului meu şi să hotărăsc ce voi face cu ele.

- Vrei să vinzi castelul? Dumnezeule, e prea de tot!

- Privesc viitorul cu mult optimism. Acum dă-mi, te rog, cheile. M-am săturat să aştept.

- Nu! Ai spus-o chiar tu - eşti obosită. în ciuda manifestărilor tale de independenţă, sunt încă responsabilă de faptele tale.

- Ai cumva un motiv pentru care nu vrei să intru în acea cameră? S-ar spune că-mi ascunzi ceva, Maria. Când a intrat în turn, Christina a găsit acolo arme!

- Ai îndrăznit? întrebă intendenta, săgetând-o pe Tina cu privirea. în acest caz, s-o liniştim pe miss Warren, care trăieşte în lumea lui James Bond. Ei bine, să mergem!

Dona Maria o luă pe scări înaintea lor, cu o asemenea viteză, încât nu după mult timp lady Charleswood începu să respire greu.

- E inutil să vă grăbiţi. Mergeţi încet îi şopti Tina la ureche, ajutând-o să urce. Sunteţi sigură că vreţi să intraţi în acea cameră?

- Da. Aspir la asta ca un călugăr care vrea să se întoarcă înapoi în lume! Vreau să îngrop trecutul odată

pentru totdeauna.

Uşa camerei se deschise scârţâind. Lady Charleswood păli de emoţie.

- Ciudat! Când am urcat eu, s-a deschis fără zgomot.

- Şi totuşi, ai fost prima persoană care a deschis-o după treizeci şi cinci de ani! Eşti mulţumită? Câteva pistoale vechi agăţate pe pereţi, altele în cutii, machete de avioane şi vapoare... Unde sunt armele de contrabandă, miss Warren?

Telescopul era din nou aşezat într-un colţ al ferestrei, lampa cu gaz pe masă, lângă pat. Dona Maria o privi amuzată pe Tina, căci nu se vedea nici urmă de cutie de muniţii, nici de lăzi umplute cu arme.

Tina îşi trecu un deget peste balamalele uşii şi observă că erau unse cu motorină, amestecată cu o substanţă grunjoasă. Nisip şi motorină, îşi spuse Tina. Exact ca-n filme...

Tina înţelese că era periculos să afirme că ştia ce se întâmplă în acea casă, în aparenţă atât de liniştită...

Capitolul 11

începând din acel moment, Tina avu impresia că era urmărită de dona Maria. Aceasta intră chiar în camera ei, sub un pretext banal, în timp ce se îmbrăca pentru cină. Supa de peşte fu cam grasă chiar şi pentru stomacul ei sănătos şi în timpul nopţii Tina se simţi atât de rău, încât se întrebă dacă nu cumva fusese otrăvită.

- Englezii au stomacurile prea delicate pentru mâncarea noastră, remarcă dona Maria dând din cap. Rămâi în pat astăzi. Lady Charleswood e în plină formă.

Tina se supuse şi profită gândindu-se la întâmplările din ultimele zile. Era ferm convinsă că dona Maria ascundea arme în turn, cu care făcea contrabandă. O idee o străfulgeră deodată. Vânzătorul de vinuri! Alvarez făcea livrări prea dese, pentru o familie în care nu se bea vin aproape deloc! Nimeni nu putea să vadă ce marfă aducea în lăzile de vin, în camionul pe care îl parca întotdeauna în faţa beciului. îşi aminti că de fiecare dată când acesta apărea, dona Maria îi dădea câte ceva de făcut în cealaltă parte a casei. Trebuia ca măcar să-i ofere ladyei
Charleswood o probă. Iar proba exista: un revolver şi o cutie de cartuşe ascunse în bibliotecă. Şi dacă acea armă făcea parte dintr-o colecţie de pistoale vechi, Tina nu mai avea nimic de spus!

A doua zi se sculă înfometată, după toată dieta

din ajun, şi hotărâtă să acţioneze. Se purtă cu o politeţe exagerată faţă de dona Maria şi se îndreptă spre bibliotecă, pe care o găsi încuiată.

- Cauţi ceva? o întrebă dona Maria, ca de obicei la pândă.

- Aş vrea să iau o carte.

Intendenta îi deschise şi rămase în bibliotecă, urmărind-o. Tina îşi muşcă buzele. Nu putea ascunde pistolul şi cartuşele între paginile unei cărţi! Alicia îi veni în ajutor, ca trimisă de providenţă, scăpând chiar în pragul uşii o vază cu flori. Tina ieşi în fugă cu pretinsele obiecte, spunând că se duce să aducă un un făraş şi le ascunse într-un sertar cu lenjerie. Apoi se întoarse la locul micului accident.

- Dacă ai luat ce vroiai, voi închide la loc uşa, spune dona Maria. Ah! Era să uit! A sosit o telegramă pentru tine. Cred că o aşteptai cu nerăbdare.

- Tim îi scria că ajunge la aeroport în acea seară, la ora şapte şi că o iubeşte. Radiind de fericire, Tina aruncă o privire spre dona Maria.

- Aş putea să am după-amiaza liberă? o întrebă ea cu inima strânsă.

- Bineînţeles! Soseşte în seara asta, nu? Asigură-te doar că lady Charleswood se simte bine şi că nu a mai făcut nici o prostie.

Planul îi convenea Tinei de minune. Fugi să ia înapoi pistolul şi cutia cu gloanţe. Le înfăşură într-un cearşaf şi merse şi le puse pe patul ladyei Charleswood.

- Şi totuşi, Maria mi-a promis că va înceta

activiatea. Cheam-o! Vreau să vorbesc cu ea chiar acum.

- Dona Maria face parte probabil dintr-o organizaţie. Ar putea fi periculos, să o anunţăm că ştim cu ce se ocupă.

Se auzi o bătaie în uşă. Lady Charleswood ascunse repede pistolul şi gloanţele în geanta de care nu se despărţea niciodată, şi-i făcu Tinei semn să deschidă.

- Specialistul tău de la Londra a sosit şi vrea să te consulte.

- Doctorul Warren a sosit! Lorenzo a fost foarte rapid.

- Bernard e aici? exclamă Tina, uimită, în timp ce acesta intra în cameră însoţit de doctorul Lorenzo.

Vrând să-i iasă în întâmpinare, fu brusc oprită de atitudinea profesională a fratelui său. Uitase, pentru moment că Bernard era supărat pe ea.

Acesta se pronunţă în favoarea unei operaţii imediate şi sublinie avantajele de a fi alături de pacientă în cursul călătoriei spre Londra, cum dona Maria nu o putea însoţi. Biletele de avion se găseau greu în acea perioadă a anului. Bernard, care prevăzuse s-o ia pe Tina înapoi, va pleca doar cu lady Charleswood. Sora lui va aştepta. Datoria înainte de toate.

Norocul era de partea ei. Va rămâne la Costa del Sol şi-l va vedea din nou pe Tim! Deodată, îşi dădu seama că situaţia ei era precară. Ce trebuia să facă

după ce lady Charleswood va pleca? Dacă măcar i-ar fi putut arăta acel revolver lui Tim! Acesta i-ar fi putut spune dacă era o armă folosită de revoluţionari sau doar o armă veche, de colecţie. Văzu lângă ea geanta bătrânei şi începu să scotocească în ea cu frenezie.

- Cauţi ceva, miss Warren? o întrebă dona Maria, ascunsă în dreptul şifonierului.

- Vroiam doar să mă asigur că lady Charleswood nu a uitat ceva. Apropo, tocmai mă gândeam că prezenţa mea aici nu mai e necesară.

- Ai dreptate. Dar din moment ce acel tânăr soseşte în această seară, nu vei fi singură. Banii nu-ţi vor lipsi, căci lady Charleswood a avut grijă de contul tău şi a fost foarte generoasă. Dar cu cât mai repede vei pleca, cu atât va fi mai bine. L-ai jignit profund pe doctorul Lorenzo şi nu ne-ai făcut decât probleme.

-îmi voi face bagajele chiar acum, spuse Tina, strângând din dinţi.

în ciuda momentelor de teamă pe care le trăise în acea casă, Tina se simţi deodată tristă că pleca. Manuel îi aduse bagajele iar Antonia o sărută cu căldură şi o sfătui să vină să ia mesele la poartă.

Liberă ca pasărea cerului, fericită la gândul că avea să-l întâlnească pe Tim doar peste câteva ore, Tina îşi oferi luxul să închirieze o maşină care s-o ducă la aeroport.

***

Privea, întinsă pe pat, tavanul în camera pe care o închiriase la Malaga. Ochii o dureau de atâta plâns.

Cu câteva ore înainte, Tim fusese reţinut la aeroport de poliţişti şi lumea ei se prăbuşise. Se vedea deja în braţele lui, simţea deja gura lui dulce şi fermă sărutând-o! Dar destinul se împotrivise acelui sărut de regăsire. Tim fusese subit înconjurat de poliţişti şi Tina îl auzise de la câţiva metri distanţă cum se identifica pentru ca aproape imediat după aceea să fie aruncat în maşina poliţiei.
Uimită, Tina îl întrebase pe un poliţist ce se întâmplase. Acesta o îndrumă să se adreseze închisorii din Malaga, dar nici acolo nimeni nu-i spusese nimic. Tim avea nevoie de avocat!

Domnul Sam-Juan ascultă toată povestea cu un calm imperturbabil.

- Prietenul tău ţi-a permis să mă numeşti avocatul lui?

- Am bani, dacă la asta vă referiţi.

- Bine. Vom vedea cu putem afla mergând la închisoare.

Avocatul petrecu o oră în celula lui Tim, în timp ce Tina
măsura cu paşi repezi camera vizitatorilor.

- Se pare că au fost descoperite arme şi muniţie în garajul domnului Rendall, o anunţă avocatul când ieşi. E o acuzaţie gravă. Poliţia se felicită de a fi descoperit o verigă dintr-un lanţ al unei revolte.

- Dar Tim e nevinovat!

- Ce ştii despre asta, miss Warren?

- Cunosc vinovaţii. E ridicol! E o înscenare!

Avocatul se miră că Tina nu împărtăşise bănuielile

ei poliţiei şi, după ce vorbi cu ea până la miezul nopţii, o rugă să se întoarcă a doua zi dimineaţă. Disperată, Tina ştia că nu mai putea aduce nici o dovadă în sprijinul acuzaţiilor pe care le făcuse.

Reuşi totuşi, a doua zi dimineaţă, să vorbească câteva minute cu Tim, în prezenţa gardienilor.

- Mulţumesc pentru ce-ai făcut pentru mine, Tina! Te-ai descurcat foarte bine, dar acum nu mai poţi face nimic. Poţi să te întorci la Londra. Dreptatea merge cu paşi lenţi în această ţară.

- Nici nu mă gândesc, Tim. Te iubesc! Fii curajos! fu tot ce putea ea să-i spună.

După ce dădu o declaraţie poliţiei, relatând versiunea ei a întâmplărilor, Tina se întoarse în camera de la hotel în aşteptarea unui mircol. Pe deţinut nu-l mai putea vedea până în ziua procesului. După câteva zile de agonie, se întoarse la Castillio, cu cearcăne mari sub ochi şi vru să vorbească cu lady Charleswood.

- îndrăzneşti să vii aici? izbucni aceasta. După declaraţia ta mincinoasă a venit poliţia şi a percheziţionat castelul. N-au găsit decât câteva pistoale vechi pe care le colecţiona un băiat care a murit acum treizeci şi cinci de ani. Din cauza ta, le-au coinfiscat. Ar trebui să-ţi fie ruşine.

Tina se întoarse cu inima grea la San-Jose şi trecu pe la Manolo. Aceasta, văzând-o palidă şi slăbită o luă în spatele buticului şi-i oferi ceva de băut.

- Am aflat ce s-a întâmplat la Mira. Am o bănuială în legătură cu asta. Cazul lui Tim riscă să dureze mult. Până va fi eliberat, vrei să mă ajuţi să servesc clienţii?

Tina acceptă şi-i scrise lui Tim că Manolo se purtase ca un adevărat prieten. în zilele care urmară se simţi puţin mai încurajată.

- Senorita, ai o vizită, îi spuse Manolo într-o seară.

Se aştepta să fie Bernard. Dar altcineva se ridică - o femeie fermecătoare - când Tina intră în cameră. Trecură câteva momente până ce îşi dădu seama că era Madeleine Wilderley.

- Dacă ai venit să te bucuri de durerea noastră, te avertizez că nu voi suporta!

- Nu sunt atât de rea precum crezi. Dar îţi înţeleg neîncrederea, miss Warren. Am venit să-ţi spun că mi-am retras acuzaţia împotriva lui Tim.

- Cum? întrebă Tina, nevenindu-i să creadă.

- Am declarat tuturor că am minţit pentru că mă simţeam umilită şi eram furioasă. Am scris Consiliului Asociaţiei şi lui
Tim. Nu ştiu ce consecinţe va avea asupra mea, dar în momentul de faţă mi-e indiferent. Erin e alături de mine, şi asta e tot ce contează. Ştiu că e insuficient pentru a compensa toată suferinţa lui Tim, dar altceva în afară de a-ţi cere scuze, nu ştiu ce să fac. Iartă-mă, Christina...

Tina începu să plângă, iar Madeleine o luă în braţe şi încercă s-o liniştească.

Pentru prima oară după câteva săptămâni, Tina dormi bine în acea noapte. A doua zi, fu altă zi minunată, căci avocatul Sam- Juan îi făcu şi el, spre surprinderea ei, o vizită la Kiesko.

- îţi aduc veşti bune, miss Warren, îi spuse acesta zâmbind,. Doctorul Rendall a primit azi dimineaţă un ordin de neurmărire, după ce a avut azi o discuţie cu şeful închisorii. M-am gândit că vei vrea să fii acolo când va ieşi şi am trecut să te iau. Lady Charleswood, bătrâna despre care mi-ai vorbit, a oferit o informaţie care corespunde cu declaraţia ta şi-l disculpă întru totul pe domnul Rendall. A trimis un pachet poliţiei înainte de a lua avionul spre Londra. Pachetul conţine un pistol de acelaşi tip cu cele găsite în garajul

clientului meu, care se pare că au fost puse acolo pentru a-l compromite. Lady Charleswood s-a hotărât să facă declaraţia în ziua scandalului care a izbucnit în presă.

- Bine jucat, lady Charleswood! exclamă Tina fericită. Ştiţi cumva dacă operaţia ei a reuşit?

- Nu, răspunse Sam-Juan râzând. N-am primit această informaţie

- E cea mai frumoasă zi din viaţa mea!

- Atenţie! Meteorologii au anunţat totuşi o furtună. O fată îndrăgostită nu remarcă asemenea lucruri.

Epilog

Rămân puţine de spus despre povestea lui Tim şi a Tina. La ieşirea lui Tim din închisoare, directorul îi oferi Tinei un buchet de trandafiri şi urările lui de fericire. Felicitările începură să curgă din toate părţile: de la familia lui Tim, a soţilor Wilderley, a turiştilor care până atunci nu mai auziseră niciodată de numele de Rendall. O telegramă de la Bernard încununa fericirea Tinei: „Ai avut dreptate. Stop Căsătoreşte-te cu el. Stop. Ai binecuvântarea familiei.“

în ziua eliberării se produse o tragedie care trebuie să fie povestită. După mărturia ladyei Charleswood, dona Maria rămase sub supravegherea poliţiştilor, la castel. Seara îi fu permisă o scurtă ieşire prin grădină. Intendenta se aruncă în golf, speriată ca un animal hăituit. Atunci izbucni şi furtuna care umflă apele şi le revărsă în golf. Poliţiştii

reuşiră să pescuiască doar corpul fără viaţă al donei Maria, exact în locul în care fusese găsit Butch cu câtva timp în urmă.

Nimeni nu se gândise să-i condamne pe Tim şi pe Tina pentru graba cu care se căsătoriră în ziua în care Tina împlini douăzeci şi unu de ani, într-o biserică din Malaga. Cel mai scump cadou de nuntă pe care îl primiră fu o scrisoare de la Consiliul Asociaţiei Medicilor, care anunţa reabilitarea lui Tim. Consiliul îşi exprima regretele pentru cumplita greşeală comisă.

Cât despre lady Charleswood, mesageră fără voie a destinului Tinei, deveni, după o operaţie reuşită, telespectatoarea înrăită a emisiunilor de televiziune şi-şi făcu o prietenă de aceeaşi vârstă cu care se mută, nu după mult timp, într-o vilă din Sussex. Castillio fu vândut şi transformat în restaurant de lux.

Sfâr[it